

Giới thiệu Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng

Thể loại: trọng sinh, cổ đại...

Nàng là đích nữ phủ thừa tướng được phụ thân và mẫu thân hết mực yêu thương, trợ giúp hoàng tử không được sủng ái giúp hắn lên ngôi hoàng đế. Lập nha hoàn mà nàng vô tình cứu được thành hoàng hậu, nàng không tin vào mắt mình. Một người nàng yêu, một người nàng xem như muối muối mà đối đãi. Lại ở sau lưng đâm nàng một nhát haha.

Hắn diệt cả nhà nàng ám hại nàng không còn nhà còn bị hắn và ả ta móc đi đôi mắt cắt hết gân tay gân chân quăng ngoài sau núi cho thú dữ. Ả nhìn nàng trong mắt tràn đầy nỗi hận

"Tiểu thư người không ngờ người lại có ngày này đi haha" tiếng cười của ả vang dội

"Nếu có thể sống lại một lần nữa ta tuyệt đối sẽ không cho các người được tốt đẹp ta sẽ cho hai người các người sống không bằng chết " nàng vừa dứt lời tiếng sấm vang dội như ứng lời nàng.

Ả cười nhìn nàng liếc mắt " Sắp chết đến nơi mà còn mạnh mẽ, hừ " ả ác độc ánh mắt " hoàng thượng chúng ta đi thôi chỗ này thật dơ bẩn " hắn đáp một tiếng hai thân ảnh xoay đi trước khi đi ả còn liếc một cái tên nô tài, tên nô tài bước đến bên nàng cầm dao khoét đi trái tim nàng.

Nàng không quan tâm ánh mắt đầy hận thù gắn lên hai thân ảnh chết không nhắm mắt. Nếu có thể sống lại nàng sẽ bảo vệ tốt người nhà, nàng thà phụ cả thiên hạ cũng không cho thiên hạ phụ nàng

Trên trời cao tiếng ầm ầm chói tay.

Khi mở mắt ngạc nhiên nhất là nàng tại sau lại quay lại lúc mười bốn tuổi.

Hãy đón Xem

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Phần giới thiệu

Nàng Thiên Nhiễm Tịch đích nữ phủ thừa tướng được cha cùng mẫu thân thương, caca bảo vệ nàng hết mực.

Hắn Hoàng Quân Kỳ là tên hoàng tử không được sủng ái tiếp cận nàng. Nàng mặt lạnh nhìn hắn.

"Né xa ta ra thật ghê tởm "

Nha hoàn Lan Nhi nịnh nọt tiếp cận " cút "

Mười bốn tuổi đối với phụ thân, mẫu thân, và caca nàng luôn là tiểu nữ nhi, muối muối đáng yêu của họ.

Đối với mọi người một khuôn mặt vô biểu tình lạnh lùng.

Hắn Hoàng Lân Hàn chiến thần vương gia người cũng như tên lãnh băng khuôn mặt. Ra chiến trường như Diêm Vương đòi mạng giết người không chớp mắt được người lấy tên Hàn Vương Gia cũng có người gọi hắn là sát tinh vì khi hắn sinh ra đã có đôi từ mẫu các mama bà đỡ khi đó ai cũng ghê sợ trong một đêm chết bất đắc kỳ tử ngay trong đêm đó. Nhưng hắn rất được nhiều tiểu thư thiên kim ái mộ voi số nữ nhân muốn lên giường của hắn lại bị hắn chém đứt tứ chi chết không thấy xác.

Nhưng đối với nàng, nữ nhân vô tình lạnh lùng một mực bám theo.

Đoạn 1

"Vương gia đi theo ta không biết có chuyện gì?" nàng cắn răng nghiêng lợi nói

"Ta đi tìm thê tử ta " mỗ nào đó thông dong đáp

"Vương gia có thê tử?" nàng bảo nghe hắn có thê tử

" Phải nga " hấn vẫn thông dong đáp

" Vậy vương gia cứ đi tìm, thần nữ cáo lui " nàng quay đầu đi típ, mỗ nam nào đó vẫn nhẹ bước đi theo.

Nàng tức giận quay đầu chưa kịp nói mỗ nam nào đó đã đến trước mặt nàng.

"Thê tử ta tìm được nàng rồi." Hấn ôm lấy eo nàng nhắm xuống đôi môi nàng hôn xuống.

Nàng mở to mắt đỏ mặt buông ra hấn

" Vương... Vương gia thỉnh tự trọng ta không phải thê tử ngài " tên này có vấn đề đi nọ hôn đầu của nàng

" bây giờ không phải, sau này sẽ là " mỗ nam vô sỉ cười nói.

Đoạn 2

"Kỳ hoàng tử thỉnh nhường đường "

Nàng lạnh băng nói

" Tịch nhi cùng ta dùng bữa được không " hấn ôn hòa cười

" kỳ hoàng tử thỉnh tự trọng ta và ngài không thân thiết thỉnh ngài bảo ta Thiên Nhiễm Tịch' nàng cười lạnh

" Tịch nhi ra nàng ở đây " mỗ nam cười bước tới ôm eo nàng

"kỳ hoàng tử có việc gì sao?" mỗ nam lạnh giọng, mỗ nữ nào đó nghe giọng mỗ nam lộ ra tia chua chát trong lòng ngọt ngào

"Tiểu thúc cũng ở đây ta xin đi trước " hấn nhanh chóng xoay người rời đi

"Hàn chàng đừng phóng giáim nữa, thật chua " mỗ nữ cười trêu chọc, mỗ nam cúi xuống chặg lại môi nàng.

Mọi người cho mình xin ý kiến nha.

Truyện đầu tay.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Sống lại

Trong bóng tối nàng nghe như có ai gọi nàng. Là ai? là ai đang gọi nàng?

"Tịch nhi "

Giọng nói sao quen thuộc quá là ai?

"Tịch nhi tỉnh lại đi con "

Tại sao giọng nói nghe đau thương như vậy? Khiến ngực nàng nhói lên.

Nàng cố gắng mở mắt ra muốn nhìn xem là ai đang gọi nàng, giọng nói lại quen thuộc ảm áp như thế.

Mí mắt nàng rung động từ từ mở ra đầu tiên là nàng nhìn đến căn phòng quen thuộc khiến nàng sững sốt. Nàng quan sát căn phòng đây là nơi trước kia nàng ở mà tại sao nàng lại ở đây, trong căn phòng tập trung rất nhiều người, nàng tròn tròn mắt nhìn người đàn ông trung niên ôm một người phụ nhân đang khóc dở dằn.

Mắt nàng đỏ lên từ từ tuông ra những hạt châu trong suốt chảy dài xuống má

"Phụ...phụ thân " nàng khẽ gọi nàng có đang mơ không hay vì nàng chết rồi nên được trùng phùng với họ

"Mẫu...mẫu thân " trong giọng nói của nàng run run

Nghe được giọng nói của nàng mọi người trong phòng đều ngẩn ra. Phụ nhân dùng khóc không dám tin ngược lên nhìn nàng. Đôi mắt phụ nhân đỏ hoe cắt giọng run rẩy

"Tịch nhi "giọng nói như khế gọi nhưng muôn vàn vui sướng

Phụ nhân thoát ra trung niên ôm ấp nhào tới người nàng ôm nàng thật chặt vào lòng.

"Tịch nhi, Tịch nhi của mẫu thân bảo bối của ta " phụ nhân mừng rỡ ôm nàng trong ngực cảm thụ hơi ấm trên người nàng.

"Mẫu thân con chết...rồi đúng không? Nên con mới gặp được mọi người" vừa nói nước mắt nàng như vỡ ra ký ức lúc trước khi họ chết nhìn nàng mỉm cười.Ngực nàng đau lắm nàng khi đó không thể cứu họ.

"Con nha đầu nói mê sảng gì đó." phụ nhân gỡ nhẹ trán nàng về mặt đầy cung chịu

Người trung niên ánh mắt cũng ngẩn nước đi đến gần nàng giọng trách cứ

"Ngu ngốc nữ nhi, ta không cho con lấy kỳ hoàng tử con lại đòi chết đòi sống con là muốn cho ta đau lòng chết phải không "

Tuy là đang trách cứ nhưng khuôn mặt đã bán đứng ông mắt ông đỏ hoe chen vào là những sự vui mừng đau lòng nữ nhi.

Nàng ngẩn ngơ vừa rồi phụ thân nói gì? Đòi lấy Kỳ hoàng tử? Đòi chết? đây không phải lúc trước nàng muốn gả cha hấn nhưng phụ thân từ chối không cho phép nàng ra cửa nhốt nàng trong Tịch Uyên sao? Lúc đó nàng bức tức cùng Lan nhi ra hồ dạo bắt ngỗng vấp phải thứ gò đó liền té xuống hồ....

chuyện xảy ra khiến nàng mơ hồ nàng quan sát xung quanh mạnh tay nhéo xuống chân "A" đau quá, không phải mơ đúng không, nàng nhìn tay mình sao lại nhỏ như vậy? nàng chạy đến trong gương mặc kệ bản thân đang băng bó.

nàng kinh ngạc đây không phải lúc nàng chưa cặp kè sao?Ngẩn ngơ một hồi nàng bình tĩnh nàng sống lại nàng được trọng sinh. Ông trời cho nàng sống lại vì cảm động nàng sao.

Mắt nàng lạnh đi, nếu ông trời cho nàng sống lại một lần nữa nàng quyết phải trả vốn lẫn lời với những người đã hãm hại nàng cùng người thân nàng bồi trả gấp ngàn lần.

Nàng thấy có gì đó không đúng bỗng quay đầu nhìn người trong phòng nhìn nàng kinh ngạc. Nàng đỏ mặt vừa rồi nàng vừa nhéo vừa la chắc họ giật mình lắm

Nếu ông trời cho nàng sống lại nàng nhất định quý trọng nó

"Phụ thân, mẫu thân ca ca đầu nhi nhi hão đói muốn ăn cùng mọi người?" nàng chạy đến ôm chặt hai người làm nũng

"Ca ca con nhanh về thôi chúng ta sai người dọn cơm đợi ca ca con về "

xin mọi người cho ý kiến mình thấy nhiều chỗ hơi loạn mong mọi người thông cảm.

Đầu tay nên còn hơi rối

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hồi kinh

Từ Tịch uyển phía xa nghe được tiếng bước chân gấp gấp đến gần

" Phụ thân, mẫu thân muội muội thế nào? "

Nghe được giọng nói mọi người trong phòng nhìn ra, một thiếu niên tuấn tú gương mặt cùng thừa tướng lúc còn niên thiếu giống nhau như đúc, y phục màu lam trang nhã, thắt lưng treo một ngọc phi thủy trắng tinh khiết khắc một chữ Phong .

Đây là caca nàng Thiên Dực Phong nàng đứng phắt dậy chạy nhào vào ngực ca ca.

Thiên Dực Phong không kịp phòng bị đã bị một vật nhào vào khiến hấn mất thăng bằng té ngã ra đất.

"Ai có lá....." Hấn định nằng xem ai có lá gan tấn công hấn thì nhìn kỹ lại.

Trên người là thiếu nữ thân hình mảnh mai y phục màu trắng tôn lên làn da trắng nõn mái tóc dài như thác khi thiếu nữ ngước mặt lên đập vào mắt hấn là gương mặt xinh đẹp giống với mẫu thân đôi mắt to tròn lung linh ngập nước, mũi thẳng xinh đẹp, môi hồng mềm mại. Vừa nhìn là biết đây là muội muội đáng yêu của hấn.

"Ca ca người ta đợi huynh về ăn cơm thật lâu muội đói rồi!" nàng cất giọng muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương nàng còn vờ lấy tay khẽ soa bụng nhỏ dường như mèo bị bỏ đói giống nhau.

"Thật là muội còn không chịu ngồi dậy định ngồi đến chừng nào. Đến chúng ta cho mèo nhỏ nhà ta ăn cơm!" Nhéo má nàng trách cứ nhưng lại mang theo tia sùng nịch.

"Muội mới không phải mèo nhỏ!" Nàng lè lưỡi nghịch ngợm

"Ca ca bồng muội!"

"Đã lớn sắp lấy chồng được rồi mà cứ như con nít vậy chẳng ra dáng tiểu thư gì cả không quy cũ!" nhéo mũi nhỏ của nàng trách cứ nhưng vẫn cúi xuống bế nàng lên.

"Người ta mới không lấy chồng đâu, người ta đợi ca ca lấy đại tẩu về trước!" dứt lời mọi người trong phòng đều cười vui vẻ, hai huynh muội một trêu một chọc khiến căn phòng trở nên rất ấm áp.

"Được rồi ăn cơm thôi bảo bố nhỏ nhà ta cũng đói rồi!" Thừa tướng Thiên Hùng mặt hài hòa nhìn thê tử cùng nhi nữ nhà mình lên tiếng nhắc nhở.

"Đúng đúng đến ăn cơm!" Phu nhân Nhan Kim Ngọc đáp lời

"Phụ thân, mẫu thân mời dùng cơm!" cả hai huynh muội đều đồng thanh

"Phụ thân mai người đi đón Hàn Vương hồi kinh sao?" Thiên Dục Phong ôn nhã hỏi

"Đúng vậy mai vương gia khải hoàng hồi kinh chiến thắng lớn cho nước Thanh long chúng ta hoàng thượng tâm trạng rất vui!" Hoàng Đế rất coi trọng chuyện này

Hàn vương gia? Kiep trước nàng chỉ gặp hấn một lần khuôn mặt lãnh tình giết người thành tánh hoàng thượng cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, quanh thân sát khí cuồng cuộn kiep trước hấn cũng không có thể nghĩ, tuy được nhiều người thiên kim tiểu thư ái mộ nhưng hấn không thèm liếc mắt đến. Lúc trước vì theo tên cận vệ kia nên nàng cũng không nhìn rõ hấn.

"Phụ thân mai con cũng muốn đi xem náo nhiệt!" Nàng nhẹ giọng làm nũng

"Không được đó là Hàn Vương con không thể đi!" Thiên Hùng nghiêm khắc lại

"Tại sao? Phụ thân tại sao không được?" Nàng chạy lại bên phụ thân cầm tay áo lắc lắc

Ông khẽ thở dài "Nữ nhi vương gia không thích nữ sắc, nếu có nữ nhân nào tới gần thì sẽ bị hấn cấp quăng ra!" Vừa nói ông vừa ôm nữ nhi vuốt tóc nàng

"Vâng!" Nàng cúi đầu trong mắt lóe lên ánh sáng rồi biến mất

Phụ thân không cho nàng nhìn gần thì nàng nhìn xa trong mắt nàng lóe lên nghịch ngợm.

Hôm sau

Trong kinh thành nhộn nhịp treo đầy băng đỏ bá tánh xung quanh đứng thành hai hàng được binh lính canh lại thành một đường. Nàng ngồi trong tữu lâu đưa mắt nhìn phía dưới xung quanh nàng nhìn thấy cha cùng ca ca phía dưới định đứng lên kêu thì nghe giọng ai đó.

"Đến rồi!"

Nàng nhìn phía cổng thành một hàng đội ngũ đang chạy đến phía này, phía trước đội ngũ có một người chỉ huy, quanh thân giáp sắt đen ngồi trên con ngựa tuyết trắng phía sau là binh lính tinh nhuệ cười ngửa chạy theo.

Gặp người trở về bá tánh cùng nhau hô "Hàn vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" cùng nhau quỳ rạp xuống cùng một hàng chào đón vị vương gia chiến thần về đất nước. Người người đều về mặt cung kính.

Hấn mặt không biểu tình "Đều đứng dậy!" giọng nói băng lạnh quanh thân rét lạnh, chúng bá tánh nghe thể hoan hô đứng lên bắn pháo thả hoa mừng hấn quay về

Thiên Hùng dẫn đầu bước đến khom người

"Mừng vương gia chiến thắng trở về "

"Thừa tướng không cần đa lễ " phun ra một câu không nói gì thêm

"Tạ Vương gia "

"Lãnh Hàn mừng trở về " Thiên Dực Phong ôn nhả bước tới mỉm cười nói

Hoàng Lãnh Hàn gạt đầu bỗng cảm giác như có ánh mắt đánh giá mình Hoàng Lãnh Hàn ngược mắt lên nhìn từ lâu trên lầu. Đối phương y phục màu trắng tuyết thù hình đoá sen trắng thuần khiết tóc dài quấn đơn giản, đôi mắt to tròn ngập nước sinh động, mũi xinh đẹp dọc xương môi đỏ tự nhiên, quanh thân tỏa ra một khí sinh động lạnh lạnh làm Hoàng Lãnh Hàn chìm sâu vào trong đó.

Hắn nheo lại ánh mắt nhìn sâu vào đôi mắt nàng không thấy một tia tạp chất ánh mắt nàng sâu thẳm không thể đoán được nàng đang suy nghĩ gì dường như hút trọn linh hồn hắn.

Nàng quan sát hắn đôi từ mâu như viên đá cao quý của trời xinh đẹp sâu thẳm, khuôn mặt bóng láng mũi cao, môi mỏng khê cong, quanh thân giáp đen không che được hân khí thể không giận mà uy, đây là mọi người đồn đãi vạn năm khó băng.

Hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn trong một khắc giao nhau dường như có một luồng điện xẹt qua tim hai người cách khó hiểu.

Không hiểu sao nàng thích đôi từ mâu của hắn dường như có thứ gì đó lôi kéo nàng vậy. Nàng lắc đầu bỏ qua suy nghĩ đó.

Thiên Dực Phong thấy Hoàng Lãnh Hàn cứ nhìn đắm đắm phía lầu thì hắn cũng nhìn lại bất giác kêu to

" Tịch Nhi " trong giọng tràn đầy sùng nịnh

Thấy ca ca kêu mình nàng chậm rãi bước xuống lầu ra khỏi từ lâu đi đến hắn trước mặt

"Tịch nhi không phải cha bảo muội ở nhà sao, sao lại chạy ra đây??" nhìn thấy nàng đến hắn tung tăng chạy lại hỏi

" Muội trốn ra " nàng nghịch ngợm trả lời

"Muội.... muội gan lắm cũng may cha cùng đại thần phía trước nói chuyện " hắn thật thua với muội muội nhỏ của mình

"Đây là muội muội người " sau lưng có một giọng nói lạnh băng dường như hỏi như chắc chắn

"Đúng vậy ta muội muội. Đến huynh giới thiệu muội" Thiên Dực Phong trả lời hắn quay sang kéo nàng ra giới thiệu

"Thiên Nhiễm Tịch muội muội ta, hắn Hàn vương bạn thân ta " Thiên Dực Phong giới thiệu gọn lẹ

Hoàng Lãnh Hàn nhíu mi

mấy nàng cho ý kiến ạ

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tẩy trần yến

" Người là muội muội của tên cuồng muội này?"

Giọng hắn lãnh lãnh mắt chăm chú nhìn nàng. Nàng gạt đầu như đáp hắn không tí tục nữa nhìn hắn bằng không nàng bị hắn mê hoặc mắt. Tên này đúng là yêu nghiệt mà hại nước hại dân, làm người ta nhìn đến đỏ mặt. Tại sao trước kia nàng lại ngu ngốc đi theo tên tra nam đó mà không nhìn ngắm mỹ nam ngay trước mặt. Nghĩ kỹ nàng đúng là đồ háo sắc mà, haizz.

Nàng khê thờ dài nhưng lại không hay biết có người đang chăm chú quan sát nàng thấy được từng cử chỉ ánh mắt của nàng, sâu kín con người như thăm dò nhìn thẳng nàng. Nhận biết điều gì nàng ngược đầu lên.

Hai mắt giao nhau cả hai đều đứng yên kinh ngạc nhìn đối phương không nói một lời.

"Người nói cái gì ai là cuồng muội " Thiên Dực Phong tức giận lên tiếng

Tên nào đó không thức thời lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng. Hoàng Lãnh Hàn cũng lười trả lời hắn

"Vương gia hoàng thượng đợi ngài hồi cung " một gã thái giám bước ra cung kính nói.

"Đi thôi " Hần dò ánh mắt khỏi nàng, xoay người lên ngựa ra lệnh tiếp tục đi hướng hoàng cung đi đến

Trước khi đi hần còn liếc ngang nhìn nàng.

Hần có bệnh đi tại sao lại nhìn nàng ánh mắt như vậy thật là muốn dụ dỗ nàng phạm tội sao haizz, ai đó thờ dài khề vuốt vuốt ngực.

"Nha đầu muội suy nghĩ gì đó? Có hay không là bị Hần vương hút hồn rồi không?"

Giọng Thiên Dực Phong Như hỏi như trêu ghẹo nhìn nàng mờ ám

Ca ca hần là con giun trong bụng nàng đi sao nàng nghĩ gì hần cũng biết thế? Nàng ho hai tiếng lảng tránh

"Mới không có ca ca nhanh đi làm chuyện của huynh đi, m...muội về phủ trước " Nàng áp úng nói chạy như bay về phủ, nếu còn ở lại thì sẽ bị ánh mắt ca ca nhìn đến chết mất.

Thiên Dực Phong nhì bóng lưng nàng cảm thán " Nữ nhi lớn đúng là khó giữ nga, haizz"

Thiên Dực Phong lắc đầu leo lên ngựa đi theo đoàn phía trước tiến cung

Trong Hoàng Cung

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế "

Hoàng Lãnh Hần bước vào điện chấp tay hần trước mặt thiên tử mặc long bào màu vàng trên áo thiêu hình rồng không giận mà uy ngồi trên ngai vàng. Hoàng Nghiêm hoàng đế của triều đại Thanh Long này thương dân như con, cai trị chế độ lấy dân chúng vì đầu , những quan lại tham ô tiền của dân chúng đều bị thăm tra bằng 24 hình cụ tàn nhẫn và phán tội chết.

Từ khi Hoàng Nghiêm lên ngôi dân chúng sống được sung túc cơm no áo ấm người ta gọi hần là minh quân.

Hoàng Nghiêm mỉm cười đi xuống chỗ Hoàng Lãnh Hần

"Không phụ sự hi vọng của hoàng thượng, Thần đã thắng trận trở về " Trong giọng nói băng lãnh có thêm vài phần tiểu ý

"Tốt tốt trở về là tốt" Hoàng Nghiêm vui mừng, hần chỉ có một người đệ đệ là Hoàng Lãnh Hần mẫu hậu cùng hần rất yêu thương, nhưng không biết vì sao càng yêu thương hần, hần lại càng xa lánh, haizz

" Cái ái khanh vất vả rồi đến tối nay ta sẽ tổ chức tẩy trần yến, các khanh cùng người nhà đều đến ăn mừng Hần vương thắng trận trở về " Hần ra lệnh mọi người rút lui

Hoàng Nghiêm cùng Hoàng Lãnh Hần đến thư phòng.

"Hoàng huynh có sự tình gì triệu kiến đệ đến đây?"

" Nước Bạch Hồ gửi thư hòa hôn cùng nước ta ký hiệp nghị lâu dài, đệ nghĩ như thế nào, đệ cũng 23 tuổi rồi nên lấy vương phi đi thôi?" Hoàng Nghiêm đề dặt hỏi, có trời mới biết hần sợ đệ đệ hần đến mức nào

"Hoàng huynh, huynh đáp ứng ta hôn nhân sẽ do ta tự định đoạt không ai có thể ép buộc, với lại đệ đã tìm được người, nên chuyện này không liên quan đến đệ" hoàng Lãnh Hần lạnh lạnh khuôn mặt nghĩ tới Thiên Nhiễm Tịch bỗng chốc đáy mắt lộ ra ôn nhu Hoàng Nghiêm xem đến ngẩn người.

Lần đầu hần thấy đệ đệ hần lộ ra như vậy khuôn mặt nhất thời sợ đến ngây người, từ khi nào đệ đệ hần có khuôn mặt này mà hần không biết, chẳng lẽ thời gian này hần bỏ lỡ gì sao?

Hoàng Nghiêm ngồi nghĩ thầm không biết người trước mặt đã đi mất tâm không thấy còn lại một mình hần trong thư phòng cảm thán.

Thừa Tướng Phủ

"Tẩy trần yến con cũng đi sao ă?" Thiên Nhiễm Tịch nhìn phụ thân đôi ắt long lanh trong suốt

"Đúng vậy, con là đích nữ nên nhất định phải đi, đừng sợ có phụ thân, mẫu thân cùng ca ca con" Thiên Hùng tưởng con gái đang sợ nên an ủi vài câu

"Phụ thân nữ nhi không sợ chỉ là đang háo hức thôi " Nàn nghịch ngợm nói

"Con đó....thôi đi thay trang phục chúng ta đi hoàng cung " Thiên Hùng gõ nhẹ trán nàng không hồn giận ra lệnh nói, ông thật thua với nha đầu nhỏ này

"Vâng " Nàng vâng lời tức tốc chạy đi

Thiên Hùng ngồi một bên lắc đầu thờ dài

Hoàng Cung

Trên đường xe ngựa đông đúc, Nàng ngồi chung xe cùng Thiên Dực Phong, Thiên Hùng cùng thê tử một xe

Tới cửa cung "Thừa tướng đại nhân mời xuống xe ", trong cung quy định tới cửa cung mọi người phải xuống xe đi bộ chỉ có ngoại lệ Hàn Vương được đi xe ngựa và cưỡi ngựa trong hoàng cung cho thấy hoàng thượng cực quý trọng vị đệ đệ này.

Thiên Dực Phong nhảy xuống xe đầu tiên hôm nay hấn mặc bộ lam y thanh nhã, tóc dài được mũ trùm cố định, đai lưng cùng màu lam y tôn lên thân hình lực lưỡng mạnh mẽ mang theo ngọc đai lưu ly màu trắng trong, làm cho bao thiếu nữ ngất mê say.

Thiên Dực Phong không thèm để ý mấy thiếu nữ đó mà quay lại hô "Muội muội đến ca ca điều muội "

Thiên Nhiễm Tích hé ra đầu nhỏ đưa tay lên tay Thiên Dực Phong nhảy cuống xe.

Xung quanh thiên kim tiểu thư chú ý đến nàng người được Thiên Dực Phong dìu xuống là ai?

"Đây không phải là đích nữ nhi thừa tướng đại nhân sao?" Ai đó trong đám đông cất giọng nói mọi người mới tỉnh ngộ ra là con gái thừa tướng không ngờ lại đẹp như vậy.

Trang phục nàng mặc là bạch y có thêu hình hoa sen trắng càng tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng thắt lưng cùng màu trắng bó ngang hông làm lộ ra đường cong mê người, từng hành động cử chỉ của nàng thanh nhã cao quý, đôi mắt linh động có sức sống sáng ngời , mỗi nàng cười nhẹ những hình ảnh này đập vào mắt nam nhân khiến bọn hấn say mê nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tẩy trần yến 2

Phía xa trên xe ngựa Hoàng Lãnh Hàn nhìn ra bên ngoài hướng đến chỗ Thiên Nhiễm Tích, hấn cũng bị nàng mê hoặc hấn phát hiện lúc nàng đến gần, hấn không có cảm giác chán ghét trên người nàng không có mùi son phấn như những nữ nhân khác ngược lại có hương thơm tự nhiên pha lẫn hương sữa khiến hấn yêu mến càng muốn tiếp cận nàng hơn.

Khi hấn lướt đôi mắt nhìn xung quanh thì nhãn mi rất nhiều nam nhân đang say mê nhìn nàng không biết sao Hoàng Lãnh Hàn rất khó chịu cảm giác như bảo bối của mình bị người ta nhìn ngó. Trong lòng nảy sinh tức giận.

"Ngũ Sát, Đi thôi" lạnh giọng ra lệnh Ngũ Sát đánh xe, Ngũ Sát đánh xe vừa nghĩ chủ tử mới vừa rồi tâm trạng không tồi sao, thế sao bây giờ lại tức giận rồi?

Xe ngựa lướt qua chỗ Thiên Nhiễm Tích bỗng cảm thấy sóng lưng nàng lạnh ngắt, theo bản năng quay đầu lại đập vào mắt nàng là đôi mắt màu xanh đang nhìn mình chăm chăm, nàng ngẩn người.

Chuyện gì vừa xảy ra nàng đâu làm gì hấn có phải nàng nhìn lầm không tại sao nàng thấy đôi mắt màu xanh của Hoàng Lãnh Hàn lộ ra tia giận dữ cùng ai oán thế?

Nàng nhìn theo chiếc xe ngựa của Hoàng Lãnh Hàn trong lòng tự hỏi.

"Tịch nhi muội nhìn gì mà thất thần thế? " Thiên Dực Phong thấy muội muội mình nhìn chăm chăm đầu đó đứng im bất động tò mò tiến lên hỏi.

"Không có gì, ta đi thôi đừng để phụ thân, mẫu thân chờ." Nàng hoàn hồn lại không nghĩ nữa ai biết hấn bị thần kinh gì.

Hoàng Lãnh Hàn trong xe ngựa suy nghĩ làm cách nào để có thể được gần nàng cùng với không cho nam nhân khác nhìn nàng bằng ánh mắt đó. Không phải là ngoài hấn ra không ai được nhìn nàng. Nàng là của hấn phải nhất định là của hấn.

" Ách xì " nàng đánh một cái hắc hoi là ai đang nhớ nàng?

"Tịch nhi muội có sao không?" Thiên Dực Phong lo lắng sợ muội muội bé nhỏ mình bị cảm lạnh liền cởi áo choàng khoác lên người Thiên Nhiễm Tích

"Không sao, đi nhanh đi nhanh " Nàng lắc đầu với Thiên Dực phong lời kéo hấn chạy đến Thiên Hùng cùng Nhan Thùy Ngọc đang đi phía trước.

Thiên Nhiễm Tích nàng nào biết mình đã bị tên vương gia nào đó định nàng là của hấn rồi.

Hoa Viên (Nơi tổ chức cung yến)

"Phụ thân cùng mẫu thân đã đi chào hỏi các vị đại nhân khác rồi, huynh muội ta ngồi đây thôi." Thiên Dực Phong lời kéo Thiên Nhiễm Tịch ngồi xuống một góc khuất ít người chú ý.

Tuy là ngồi chỗ tối nhưng mà vẫn có vài ánh mắt nhìn chằm vào nàng cùng ca ca Thiên Nhiễm Tịch thấy không thoải mái, tuy rằng kiếp trước nàng Thiên Nhiễm Tịch cũng bị nhìn như vậy nhưng là những cái nhìn chán ghét cùng oán hận.

Nhưng lần đầu tiên nàng bị nhìn bằng ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị. Đúng làm nàng không thoải mái mà.

"Tịch nhi muội đang nghĩ gì?" Thiên Dực phong hần thấy muội muội của mình dạo này cứ hay ngăn người suy nghĩ.

"Không có gì, ca ca huynh có nghĩ nên tìm đại tẩu cho muội rồi không? Sẵn tiện ở đây có rất nhiều thiên kim tiểu thư đang nhìn huynh kia?"

Bị Thiên Nhiễm Tịch trêu ghẹo Thiên Dực Phong đỏ mặt vừa thẹn vừa giận bất đắc dĩ thở dài.

"Muội nha, từ khi nào đã học xấu rồi." khẽ nhéo mũi nàng giọng trách cứ nhưng không tránh được thêm vài phần sùng nịnh.

Mọi người đều nhìn chằm chằm đôi huynh muội này, cảm thấy như mình là trung tâm hai người quay đầu lại Thiên Dực Phong mặt khẽ mỉm cười làm hút hồn biết bao cô gái. Thiên Nhiễm Tịch nhìn thấy mặt đầy hắc tuyến.

Bỗng trong điện thái giám kêu lên "Hoàng thượng đến, Hoàng hậu nương nương đến, Hàn vương đến" vừa dứt lời đoàn người tiến vài dẫn đầu là hai người, người đàn ông mặc cẩm bào vàng thêu hình rồng như đang bay chơi đùa trên những đám mây, tóc được búi lên cổ định bởi trâm vàng, khuôn mặt anh khí mườì phần không giận mà uy, kế bên là người phụ nữ mặc cẩm bào đỏ thêu hình phượng hoàng đáng người kiêu mị, tóc đội trâm ngọc được búi lên tao nhã được kiềm giữ bởi những trâm vàng có thêm những hạt châu lung linh theo từng bước đi.

Khuôn mặt trắng nõn được trang điểm xinh đẹp tí mỉ miệng cười hiền hòa là một mẫu nghi thiên hạ. Phía sau là Hoàng Lân Hàn mặc một bộ tử y, thân hình hoàn mỹ, tóc được búi lên gọn gàng được từ trâm cổ định, khuôn mặt lạnh băng, trên người toát ra hàn khí không một ai dám lại gần.

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế"

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế "

"Hàn Vương thiên tuế thiên thiên tuế "

Chúng đại thần cùng các gia quyến quỳ xuống hô.

"Chúng khanh bình thân " Hoàng Nghiêm phắc tay bảo bọn họ đứng lên

"Các ái khanh cứ tự nhiên không cần chú ý lễ tiết " Hoàng Nghiêm hiền hòa cười

"Trẫm kính các khanh một ly, cạn "Hoàng Nghiêm cầm lên ly rượu hướng về phía quân thần hô.

" Cạn " mọi người đều cầm lên ly rượu hướng Hoàng Nghiêm khách khí

Hoàng Lân Hàn từ đầu đến cuối đều không quan tâm, mắt chỉ nhìn về phía Thiên Nhiễm Tịch, như nhận biết ánh mắt quen thuộc nhìn mình Thiên Nhiễm Tịch ngược lên đối diện với đôi từ mẫu nàng bất chợt theo bản năng gật đầu. Thấy Thiên Nhiễm Tịch gật đầu với mình Hoàng Lân Hàn cũng không hẹp hòi gật đầu lại, trong mắt lóe lên ý cười rồi biến mất.

Tuy ý cười của Hoàng Lân Hàn biến mất rất nhanh nhưng không thoát khỏi ánh mắt của Hoàng Nghiêm đang quan sát hần từ nãy đến giờ.

Hoàng Nghiêm nhìn về phía Thiên Nhiễm Tịch trong lòng thầm nói, không tòi khuôn mặt xinh đẹp cũng là thiên kim con thừa tướng chắc không tệ, đệ hần quả là có mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đôi mắt tím người rất đẹp

Trong không khí vui vẻ mọi người mời rượu cho nhau.

" Kỳ hoàng tử đến " Một tiếng này phá tan không gian vui vẻ ai cũng im lặng nhìn ra phía điện.

Một thân ảnh thanh y tao nhã nặng bước đi đến, tóc được phát lên kiểu đuôi ngựa cổ định bởi trâm xanh lá, đôi mắt hẹp dài, môi khẽ mỉm nhẹ, khuôn mặt thanh tú bước tới chỗ Hoàng Nghiêm cùng với Nhu Ngọc (Đây là tên của hoàng hậu nhé).

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu " hay tay chấp lại khẽ cuối người.

"Kỳ nhi bình thân "Hoàng Nghiêm thu lại nụ cười bảo Hoàng Quân Kỳ đứng dậy.

" Ngươi về khi nào sao không cho người báo lại với trẫm "Hoàng Nghiêm chất vấn trong giọng nói có vài phần bất mãn

"Nhi thần định cho phụ hoàng bắt ngờ " Giọng hần bình thản nhưng trong mắt lóe ra không cam lòng.

"Được rồi về là tốt, sẵn tiện nói ta việc cứu trợ ta giao cho ngươi xem sao?"

Chúng quân thần ngồi phía dưới toát mồ hôi hoàng thượng đây là ý gì, quốc sự không phải là đến thư phòng sao? Tuy ai cũng biết hoàng thượng không thích vị hoàng tử này nhưng dù gì cũng là con của người, người cũng phải cấp mặt mũi cho hần chứ?

"Lan hoàng tử đến " lại một tiếng nữa truyền đến vừa dứt lời một bóng dáng đi đến.

Trên người hần là một bộ hồng y như lửa, ba ngàn sợi tóc được buộc đơn giản phía sau, khuôn mặt trắng như tuyết, mắt phượng, môi đỏ, ai không biết còn tưởng là cô nương thiên kim nhà ai đâu? Người này là Lan hoàng tử Hoàng Quân Lan.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu " Hoàng Quân Lan chấp tay cuối người cung kính.

"Lan nhi bình thân " Hoàng Nghiêm cười cười nhìn người trước mắt.

Hoàng Quân Lan xoay người hướng chỗ Hoàng Lãnh Hàn chấp tay cuối.

"Lan nhi bái kiến tiểu thúc "

Hoàng Lãnh Hàn lạnh mặt nhẹ hé môi "Đứng lên đi "

Hoàng Quân Kỳ hần đã biết tại sao phụ hoàng không hài lòng hần, lúc tiến vào hần không chú ý đến còn Hoàng Lãnh Hàn nên trực tiếp bỏ qua.

"Khi này con thất lễ không chú ý đến tiểu thúc mong thúc tha lỗi " Hoàng Quân Kỳ cuối người xin lỗi hướng phía Hoàng Lãnh Hàn.

Hoàng Quân Kỳ nghĩ nếu cuối người xin lỗi thì Hoàng Lãnh Hàn sẽ nể mặt mũi hần mà gạt đầu tha lỗi nhưng hần đã làm Hoàng Lãnh Hàn hần là ai chứ, mặt mũi Hoàng Quân Kỳ lớn đến mức hần để ý sao.

Không nghe được tiếng trả lời Hoàng Quân Kỳ khẽ ngước mặt lên nhìn thì phát hiện Hoàng Lãnh Hàn không nhìn về phía mình mà nhìn ở đâu đó.

"Tiểu thúc " Hoàng Quân Kỳ khẽ nhắc

Hoàng Lãnh Hàn cũng không thèm trả lời, hần làm gì có thời gian đi quan tâm đến Hoàng Quân Kỳ, hiện giờ hần đang quan tâm đến vương phi nhỏ của hần, nghĩ cách phải làm sao để đón nàng về phủ. Ánh mắt hần nhìn về phía Thiên Nhiễm Tịch.

Đang ăn ngon miệng tự dung rùng mình Thiên Nhiễm Tịch khẽ ngước mắt xem là ai đang tính kế nàng, đôi mắt là đôi từ mâu khẽ cười nhìn nàng, nàng nuốt trọn phần thức ăn vừa vào miệng chưa kịp nhai đã bị nghẹn, nàng vô vô ngực.

Vừa hành động một bóng dáng màu tím đã bay đến bên cạnh nàng trên tay cầm theo tách trà đưa đến bên miệng nàng, tay kia cũng không nhàn rồi vuốt nhẹ lưng nàng.

"Không sao chứ? Sao lại hậu đậu như vậy, dễ bị nghẹn như thế?" Trong câu chất vấn có vài thêm chút dịu dàng mà chủ nhân không phát hiện ra.

Thiên Nhiễm Tịch nhận lấy tách trà uống một hơi, vừa được vuốt lưng khiến nàng không nghẹn nữa thở ra nhẹ nhõm, nàng cứ tưởng nghẹn chết rồi, khi nàng nước mắt lên thấy ai mắt cũng kinh ngạc nhìn về phía mình, Thiên Nhiễm Tịch thắc mắc là có chuyện gì xảy ra, Bỗng phía sau lưng lên tiếng, Thiên Nhiễm Tịch ngẩn ra.

Hần sao lại ở đây không phải còn ngồi trên đài sao? Thiên Nhiễm Tịch ngu ngơ nhìn lên chỗ Hoàng Lãnh Hàn chỗ ngồi không thấy hần, lại nhìn ra sau lưng trở mắt nhìn. Nàng hóa đá rồi.

Đầu phải mình nàng Thiên Nhiễm Tịch bất ngờ đầu đến Thiên Dực Phong bạn tâm giao với hần cũng trở mắt hóa đá, trong đại điện bỗng im lặng tiếng muỗi kêu cũng có thể nghe thấy, mọi người đều nhìn hai người Thiên Nhiễm Tịch cùng Hoàng Lãnh Hàn nhớ lại lúc Hoàng Lãnh Hàn đưa chung trà mình cho Thiên Nhiễm Tịch ai cũng không thể tin Hàn Vương Gia có một bệnh cực kỳ ưa sạch sẽ ai ai cũng biết nên mỗi dụng cụ đồ dùng của hần đều không ai dám đụng vào dù chỉ chạm nhẹ cũng bị hần đá quăng ra.

Tình thế bây giờ là như thế nào có ai giải thích cho bọn hần đang xảy ra chuyện gì sao?

Hàn vương đưa tách trà của mình cho người khác dùng hơn nữa đặc biệt là nữ nhân. Hàn vương ưa sạch sẽ cực nặng, ghét nữ nhân đến gần tay lại đặt trên lưng vuốt nhẹ lưng nữ nhân chuyện này là sao.

Hoàng Nghiêm cũng tròn mắt nhìn một màn này. Hắn biết đệ đệ hắn yêu thích Thiên Nhiễm Tịch nhưng lại không biết đến mức độ này.

Trần diện im lặng Hoàng Lãnh Hàn hắn cũng không quan tâm đến mấy người rồi hơi đó, về mặt lo lắng nhìn cô gái trước mắt đang nhìn mình hóa đá, vẫn tay vuốt lưng nhỏ giọng nói "Không sao chứ, còn ghen hay không?"

Thiên Nhiễm Tịch nhìn đôi mắt tím xinh đẹp của Hoàng Lãnh Hàn mê hoặc nhẹ gật đầu. Hoàng Lãnh Hàn thấy như vậy nhẹ thờ ra thật tình nàng làm hắn lo quá đi mất.

Thấy nàng cứ nhìn mình như vậy, tưởng rằng nàng sợ ánh mắt của hắn nên dùng nội lực che lại đôi mắt tím. Nàng nhìn thế hành động nhanh hơn suy nghĩ dơ hai tay trụ bên hai mặt hắn.

"Sao lại che giấu nó?" Thiên Nhiễm Tịch nghi vấn, xung quanh người bỗng chốc ồ lên về mặt tiếc nuối.

Con Thiên thừa tướng cũng là một mỹ nhân a, mong Hàn vương nhẹ tay thương tình cho nàng được toàn thân.

Ai cùn thăm cầu nguyện cho nàng. Thiên Hùng cũng Nhan Thùy Ngọc trắng bệch khuôn mặt. Thiên Dực Phong cũng không hơn gì.

Hoàng Lãnh Hàn ngăn người nhìn vào đôi mắt nàng khẽ nói "Người không sợ sao? Người không sợ đôi mắt ta sao?"

Thiên Nhiễm Tịch nghi vấn sao nàng phải sợ? Đôi mắt hắn rất đẹp mà.

Thấy nàng im lặng Hoàng Lãnh Hàn cười khỏ một tiếng, nàng cũng giống họ sợ đôi mắt của hắn sao?

"Đôi mắt tím của người rất đẹp mà tại sao phải che giấu nó " Giọng nói nhẹ nhàng đập vào trái tim hắn Hoàng Lãnh Hàn ngược đôi mắt nhìn vào Thiên Nhiễm Tịch Kinh ngạc có, vui mừng có, cảm xúc hắn đang xen khi nghe đến câu nói của nàng.

"Người không sợ sao? "Dường như muốn chắc chắn câu nói của nàng là không nghe lầm.

"Sao ta phải sợ, đôi mắt đẹp như vậy " Thiên Nhiễm Tịch vẫn ngây thơ trả lời hắn.

Có ai hóng nụ hôn đầu của anh chị không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nụ hôn đầu tiên

(Từ giờ mình sẽ gọi ngắn tên nhân vật chính lại nhé: Nam:Lãnh Hàn, Nữ: Nhiễm Tịch ><)

Xung quanh im ắng chỉ còn nghe thấy những tiếng hít thở, các đại thần mặt đều hốt hoảng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhiễm Tịch đang để hay bàn tay áp lên hai bên má của Lãnh Hàn, trong mắt mang theo sự yêu thích chân thật nhìn thẳng vào mắt Lãnh Hàn.

Thanh Long quốc này ai cũng biết điều đáng sợ nhất là đôi mắt của Hàn vương,đôi mắt hắn màu tím vừa sinh ra đã khắc chết mẫu hậu cùng những ma ma và nha hoàn, danh sát tinh cũng không sai từ khi còn nhỏ không ai dám lại gần Lãnh Hàn, có lúc hắn còn nhỏ một nha hoàn sợ ý đụng vào Lãnh Hàn, hắn một tay cầm kiếm chém đứt đầu nha hoàn đó.

Kể từ lúc đó không một ai dám lại gần hắn thế mà giờ đây có người dám lại gần Lãnh Hàn còn đụng chạm hắn đặc biệt là một cô gái bảo sao bọn đại thần không hốt hoảng cho được.

Lãnh Hàn hắn thì không suy nghĩ nhiều giống như họ. Lãnh Hàn chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí ấm áp bao vây lấy khuôn mặt hắn, mùi hương tự nhiên lẫn mùi sữa áp vào mũi Lãnh Hàn, cảm giác như có một luồng điện xẹt qua tim hắn vậy. Cảm giác này lần đầu tiên hắn nếm trải cũng không chán ghét cũng bày xích ngược lại càng muốn được gần hơn nữa.Lãnh Hàn hắn cảm thấy đôi tay nàng nhỏ bé ấm áp quá.

Bất giác hắn giờ tay nắm lấy tay Nhiễm Tịch mặc kệ là trước mặt có nhiều người hắn nhẹ nhàng đem tay Nhiễm Tịch kéo qua Lãnh Hàn hôn nhẹ xuống bàn tay Nhiễm Tịch. Trước sự kinh ngạc của bao nhiêu người Lãnh Hàn liếc mắt ra hiệu với Thiên Dực Phong cùng Hoàng Nghiêm rồi ôm Nhiễm Tịch bay đi mất.

Bầu không khí im lặng người mắt nhìn ta, ta nhìn người, Thiên Hùng cùng Nhan Thùy Ngọc thì đứng chết chần tại chỗ dường như con gái mình bị bắt cóc còn chưa kịp phản ứng. Thiên Dực Phong tròn mắt oán thăm Không phải chứ, bắt tiêu muội hắn đi còn bảo hắn dọn chiến trường hắn gây ra. Tên đó có

chăm sóc tốt cho tiểu muội hân không?

Hoàng Nghiêm thì một bụng oán giận: Tên tiểu tử khốn kiếp gây ra chuyện bắt hân đẹp loạn có phải hân quá sùng tên đệ đệ này không, gặp sắc quên bạn.

Đội mọi người hồi phục tinh thần Hoàng Nghiêm hắng giọng " mọi người đừng bận tâm tiếp tục yến tiệc, còn Thiên Thừa Tướng khanh không cần lo cho tiểu nữ đệ đệ ta chắc sẽ không làm gì nàng " Giọng nói Hoàng Nghiêm không mấy nắm chắc Thiên Hùng còn lo hơn, Thiên Hùng còn định nói gì đó Thiên Dực Phong kéo hân lại lắc đầu.

Tĩnh tĩnh Lãnh hân không ai hiểu nhưng Thiên Dực Phong hân hiểu bằng hữu từ nhỏ đến lớn nhìn động tác và ánh mắt Thiên Dực Phong cũng đoán đúng phần nào.

Một chỗ khác trong Hoàng cung Lãnh Hân đưa Nhiễm Tịch đến một nơi hoang vắng. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến Nhiễm Tịch không kịp trở tay lúc định thần lại đã thấy Lãnh Hân ôm nàng đến đây tuy tò mò nhưng nàng cũng không hỏi. Nàng quan sát xung quanh trong sân có trồng rất nhiều lê hoa và anh đào và được chăm sóc rất tỉ mỉ. Trên một cây lê hoa cao to đằng xa cũng là cây to và lớn nhất trên đó có một cái đu dây một tấm ván dùng dây thừng buộc chặt qua hai đầu Nhiễm Tịch quan sát không khỏi cảm thán.

Nhiễm Tịch ngó đến một cung nằm giữ những cây lê hoa cùng anh đào nó giống như chỗ ở của phi tần vậy Nhiễm Tịch ngược đầu lên nhìn bảng hiệu trên đó "Ly Cung ".

Nhiễm Tịch ngẫm nghĩ nhớ lại kiếp trước nàng đã từng nghe qua tên này khi tên hoàng tử kia nhắc tới, đây là nơi ở của mẫu phi Lãnh Hân mà! Sao hân lại đưa nàng đến đây? Trong đầu nàng có hàng ngàn nghi vấn.

Như nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng Lãnh Hân cất giọng lạnh lùng pha lẫn dịu dàng nói với nàng " Nàng nói đôi mắt ta rất đẹp sao?"

Nhiễm Tịch không ngờ Lãnh Hân lại hỏi nàng như vậy, nàng nhanh chóng gạt gạt đầu. Nàng thấy nàng không hề sợ Lãnh Hân cùng ghét hân như lúc đầu. Lúc đầu tại vì tên kỳ hoàng tử ghét Lãnh Hân nàng yêu Kỳ hoàng tử nên cũng ghét Lãnh Hân luôn vì yêu ai yêu cả đường đi mã.

Ngẫm lại nàng càng thấy lúc trước mắt nàng mù đến không còn trông mắt nữa.

Thấy Nhiễm Tịch gạt đầu Lãnh Hân bốt căng thẳng rất nhiều hân sợ trước mặt đám đông Nhiễm Tịch vì giữ thể diện cho hân nên mới chặc chặc như vậy.

Lãnh Hân hân từng hận vì sao bản thân lại có đôi mắt tím này, nếu không có đôi mắt này thì tốt biết bao có lẽ hân sẽ được sống như người bình thường sống giống như các hoàng huynh hân. Nhưng khi nghe giọng nói non nớt mềm nhẹ chân thành của Nhiễm Tịch, trong tâm Lãnh Hân hân ngậm ngùi vì có được đôi mắt này, thu hút được ánh nhìn của nàng, thật tốt.

Nhiễm Tịch thấy Lãnh Hân im lặng nhìn nàng, nàng thấy khốn có thói quen lắm nhưng cũng không né tránh. Sợ Lãnh Hân không tin lời nàng vội nói "Ta nói là thật đấy đôi mắt ngài rất đẹp"

Nghe tiếng Nhiễm Tịch nói thoát ra khỏi ký ức quay về thực tại. Không đợi Lãnh Hân nói Nhiễm Tịch nói tiếp " Lần đầu ta gặp đôi mắt ngài ta liên tưởng đến một viên ngọc màu tím của trời ban tặng vậy, lần đầu nhìn ta thấy nó đã rất đẹp rồi, đôi mắt tím tinh khiết trong trẻo uy nghiêm giống như một người đứng đầu của một đất nước nào đó vậy." Nhiễm tịch nói như vậy lại không biết những gì nàng nói sẽ xảy ra vào một ngày không xa.

Nhiễm Tịch vừa dứt lời thấy nam nhân trước mặt không phản ứng nàng quơ tay trước mặt Lãnh Hân, ai ngờ bàn tay nàng bị bàn tay to lớn bắt lại nắm chặt, hai người im lặng không khí trở nên căng ngày càng ngột ngạt, Nhiễm Tịch chuyển đề tài

"Chúng ta đi cũng lâu rồi ta sợ phụ mẫu lo lắng nên trở về thôi " Xoay người bước đi

Lãnh Hân không nói gì cũng đi theo sau Nhiễm tịch.

Mình thấy chương này hơi chán nhỉ?

Lộn xộn xà ngầu.

mọi người góp ý hộ ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Nụ hôn đầu tiên 2

Hai người bước đi dưới ánh trăng sau những hàng cây, một trước một sau. Lãnh Hân đi theo Nhiễm Tịch phía sau hân quan sát nàng từ lúc trong yến tiệc nàng không quan tâm xung quanh chỉ chăm chú ăn đồ ăn trước mặt Hoàng Quan Kỳ cùng Hoàng Quân Lan tiến vào nàng cũng chỉ liếc mắt nhìn rồi liếc

sang chỗ khác.

Hoàng Quân Kỳ tên kia không nói gì nhưng Hoàng Quan Lan thì khác hẳn tà mị có thể thu hút được bao ánh nhìn của bọn nữ nhân còn nàng chỉ nhìn sơ qua rồi tiếp tục việc ăn uống của mình. Lãnh Hân thấy Nhiệm Tịch thật đặc biệt nàng không giống bọn nữ nhân háo sắc đó.

Hắn cảm nhận được trong đôi mắt trong sáng long lanh ấy không một tia mê mang say đắm khi nhìn Hoàng Quân Lan.

Lần đầu tiên hắn được chứng kiến nàng mê mang say đắm là khi đang nhìn Lãnh Hân hẳn, bỗng trong lòng như có gì đó đâm xuyên qua tim hắn. Cảm giác này thật lạ đó là gì?

Thấy người phía sau đang ngăn người đối mặt lại nhìn chăm vào lưng nàng, nàng tò mò quay người lại thấy hắn đứng yên nàng tiến đến hỏi "Vương Gia ngài không sao chứ?".

Đang chìm đắm trong suy nghĩ nghe giọng nói nhẹ nhàng của nàng hẳn bình tĩnh lại, nhìn nàng "Không sao" giọng vẫn lạnh lùng như pha thêm một tia dịu dàng khiến người đối diện ngẩn người.

"Thỉnh thoảng "Vừa này là chuyện gì? Nghe giọng hẳn xong nàng lại có cảm giác tim đập mạnh chính nàng cũng ngạc nhiên.

Tới lượt hắn thấy nàng ngẩn người, ánh mắt long lanh kiên định đang suy nghĩ gì đó hắn thấy mặt nàng thoáng chốc đỏ. Hắn tưởng nàng không khỏe bắt đầu lo lắng "Tịch nhi nàng không sao chứ?"

Nàng định thần nghe hắn gọi "Tịch nhi" mặt lại thoáng chốc lại đỏ sấp nặn ra máu. Thấy trong giọng của hắn có tia lo lắng không biết tại sao nàng lại cảm thấy như có dòng nước ấm chảy qua tim vậy. Sống hai đời lần đầu tiên thấy ấm áp như vậy tại sao nhỉ? Lúc trước thì chỉ cố gắng vì tên hoàng tử kia nên chẳng biết ấm áp là gì?. Đời trước nàng quả rất ngu ngốc nên mới chết trong tay tên kia cùng à nữ nhân đó.

Thấy sắc mặt Nhiệm Tịch trở nên khổ sở thần thể nàng run rẩy dường như nhớ lại chuyện gì không vui Lãnh Hân bất giác nhíu mi lo sợ lập tức ôm nàng vào lòng không quên cất giọng bên tai nàng nói "Không sợ, không sợ, có ta, Tịch nhi đừng sợ".

Cái ôm của hắn sao ấm áp quá khiến nàng không muốn rời, phải chi kiếp trước nàng thích hắn thì tốt biết mấy có lẽ nàng đã biết cái từ ấm áp này sớm hơn rồi.

Bên tai không ngừng nghe hắn nhẹ giọng gọi tên nàng, nàng cảm thấy tên nàng hắn gọi thật dễ nghe bất giác nàng giơ hai tay ôm lấy thắt lưng hắn. Lãnh Hân dường như không thấy Nhiệm Tịch run rẩy nữa mà còn ôm trả hắn. Hắn thấy tim hắn rạo rực như được tiếp sức đập liên hồi.

Đầu nàng tựa trước ngực hắn nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, nàng thấy rất an lòng. Đây mà là Hân Vương thị huyết vô tình sao? Không nàng không thấy vậy.

Lãnh Hân ôm thân thể bé nhỏ của nàng cúi đầu ngửi thấy hương thơm tự nhiên hòa sữa hắn yêu thích, hắn muốn ôm nàng như thế chẳng muốn buông tay. Dù không muốn như hắn thấy trăng đã lên cao sợ nàng cảm lạnh nên nhỏ nhẹ nói " về chỗ yến tiệc thôi, kéo tên cuồng muội lại lo lắng cho nàng " Tên cuồng muội hắn nói chính là ca ca nàng Thiên Dực Phong nghe hắn nói như thế nàng liền phì cười đáp hắn " Tên cũng không tồi rất giống với ca ca "

Nàng ngước lên nhìn hắn, hắn cúi xuống nhìn nàng, đôi con ngươi giao nhau, mũi đụng mũi, chán kẻ chán, bất giác môi chạm môi. Hắn bỗng đỡ người một chút bất giác đưa cánh tay ra sau ót nàng kim lại đầu nàng tay còn lại ôm chặt eo nàng mãnh mẽ cúi xuống hôn. Nàng cũng hành động theo bản năng ôm chặt thắt lưng hắn.

Tuy cái hôn còn hơi vụng về nhưng hai người vẫn say đắm trong nụ hôn đó, nàng khẽ hé răng hắn nhanh chóng công thành đoạt đất mạnh mẽ chiếm lấy cái lưỡi đĩnh hương của nàng, bất giác này nấy ra một ý thật lưỡi lại hắn thì tiến quân, một chạy một đuổi cuối cùng chắc do mệt mỏi nên hai cái lưỡi hòa lại cùng nhau. Nụ hôn say đắm lại mãnh liệt khiến nàng đầu óc mơ hồ khuôn mặt đỏ ửng.

"Ư...ừ" Nàng sắp không còn không khí thì hắn mớ buông ra, nàng sắc mặt đỏ ửng thở lấy thở để, nụ hôn đầu trong hai đời của nàng lại mãnh liệt như vậy khiến mặt nàng càng đỏ.

Hắn nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, mắt long lanh ngập nước, môi sưng đỏ do hắn tạo ra. Trong nàng thêm vài phần xinh đẹp, mê người.

"Chúng...Chúng ta quay về thôi." Nàng nói lắp bắp mặt vẫn đỏ sấp nặn ra máu, ánh mắt ngại ngần không dám nhìn hắn. Tuy hắn không có gì biểu tình nhưng trong mắt lóe lên dịu dàng cùng ý cười đáp lời nàng "Được".

Hai người bước đi về hướng yến tiệc lặng lẽ về chỗ ngồi của mình, nhưng những ánh mắt tò mò kinh ngạc của mọi người khi thấy Lãnh Hân không về chỗ của mình mà lại ngồi bên cạnh Nhiệm Tịch nhìn hai người không che dấu dường như muốn hỏi hai người vừa làm gì.

Cảm nhận ánh mắt sát bên muốn giết người của Lãnh Hân mọi người liền không dám nhìn nữa. Môi của Nhiệm Tịch đã bết sưng nên không ai nhìn ra. Thiên Dực Phong ngồi kế bên cũng không nhận được nhìn hai người bên cạnh thấp giọng "Hắn không làm gì muội chứ?"

Nghe Thiên Dực Phong hỏi mặt Nhiệm Tịch thoáng chốc lại đỏ lên "Không...không có." giọng nói ấp a ấp úng Thiên Dực Phong tin mới lạ, trợn mắt sang nhìn Lãnh Hân "Huynh đã làm gì muội muội gia " giọng Thiên Dực Phong không lớn không nhỏ lọt vào tay mọi người xung quanh, ánh mắt hướng về Hân Vương.

"Không có gì." giọng nói lạnh lùng cũng ánh mắt như tu la nhìn khiến mọi người đều rút cổ quay đi.

Hoàng Nghiêm phía trên nhìn hấn trong lòng nghĩ thầm "Sao hấn cảm giác đê đê nói không có gì mà ngược lại nghe có gì thế nhỉ "

Yến tiệc xong giải tán các đại thần dắt phụ nhân cũng nhĩ nữ đều về nhà, khi đến nhà Nhiễm Tịch liền chào phụ mẫu ca ca rồi nhanh chóng về Tịch Uyển của nàng, sai người đem nước vào tắm rửa. Nàng ngâm mình trong nước nghĩ đến đêm nay nàng cũng Lãnh Hàn... thì mặt nàng thoáng lại đỏ gấc lắc lắc đầu để cho hình ảnh đó biến mất, nàng điên mất thôi.

Tắm rửa xong nàng đến bên giường nằm xuống ngủ, nhưng không sao ngủ được, bỗng nàng nhớ mùi long tiên hương nam tính dễ ngủ trên người hấn khác với bao nam nhân có mùi son phấn "Thỉnh thỉnh" tìm nàng lại loạn nhịp, nàng vỗ vỗ mặt không nghĩ nữa không nghĩ nữa.

Hàn Vương Phủ

Lãnh Hàn về phủ cũng đã tắm rửa sạch sẽ leo lên giường nhưng vẫn không sao ngủ được. Hấn mở mắt nhìn trần nhà nhớ đến cơ thể mềm mại của nàng, khuôn mặt đỏ như mầu của nàng, đôi mắt long lanh ngấn nước, đôi môi sưng đỏ kiều mị mê người, giọng nói mềm mại. Khiến hấn lưu luyến hấn muốn gặp nàng, ôm nàng trong vòng tay, ngủ cùng nàng.

Vừa nghĩ đến hấn nhanh chóng đứng dậy, đi ra khỏi phòng, Nhất sát cùng Nhị sát thấy hấn ra nhanh chóng hành lễ "Vương gia "hấn chỉ ừm một tiếng rồi dùng khinh công bay đi mất. Nhất sát cùng Nhị sát bồn mắt nhìn nhau. "Vương gia hôm nay hình như rất vui?"

Ta không gọi tả cảnh trang phục đồ cho lắm nên mấy nàng thông cảm nhé.

Yêu mấy nàng ><

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đột nhập vào phòng

Thiên Thừa Tướng Phủ.

Bên trong Tịch Uyển Nhiễm Tịch không sao ngủ được nàng trần trọc nhìn lên trần nhà, đầu óc cứ nghĩ tới Lãnh Hàn. Giờ nàng mới nghĩ tới kiếp trước khi Hoàng Quân Kỳ lên ngôi Lãnh Hàn hấn đã ở đâu?

Năm ấy hấn đích thân ra trận Hoàng Quân Kỳ lo lắng ngôi vị hoàng đế bị uy hiếp nên hạ rất nhiều sát thủ đi theo tiêu diệt Lãnh Hàn, nhưng mà những sát thủ bị biệt vô âm tín, không có tin tức.

Nhiều tháng sao Hoàng Quân Kỳ cũng không quan tâm cứ tưởng Lãnh Hàn bị giết chết. Từ đó dân chúng đồn đại Hàn Vương tử trận sa trường.

Nàng cảm thấy có bí mật gì đó. Bỗng lại nghĩ đến ánh mắt nhu tình tối nay của hấn mặt lại đỏ, thật là lại nghĩ tới rồi. Nàng đỏ mặt lắc mạnh đầu để không cho nhớ tới hấn nữa.

Ngoài cửa sổ có một bóng dáng nàng bắt đầu cảnh giác cầm cây chùy thủ dưới gối "Ai" nàng quát lên. Bóng dáng ngoài cửa bỗng biến mất, nàng đứng lên nhanh chóng chạy ra cửa ngõ xung quanh không thấy ai nàng thở nhẹ một tiếng.

Chưa kịp quay lại sao lưng đã đưa ra một cánh tay ôm chặt nàng vào lòng, nàng định giãy giụa thì bất giác ngửi thấy mùi long tiên hương nam tính quen thuộc, là hấn sao?

"Người..." vừa định mở miệng nói thì đối phương đã cướp lời nói trước "Ta không ngủ được đến nhìn nàng." Giọng nói trầm trầm dịu dàng nói bên tai nàng. Nàng thấy tai mình hơi ngứa hơi rụt cổ lại.

Hấn cũng không ngủ được giống nàng. Mặt nàng lại trở nên đỏ hơn, khi nào mặt nàng lại mỏng như vậy.

"Vương gia ngài buông tay " Lời nói nhỏ nhẹ pha lẫn chút ngại ngùng biểu cảm dễ thương như vậy khiến hấn không nỡ buông. "Hàn " hấn cất giọng dịu dàng pha lẫn mong chờ.

Nàng không biết hấn có ý gì hơi nghiêng đầu hấn lại cất giọng trầm trầm nhẹ nhàng "Gọi ta Hàn ".Kêu như vậy có quá nhanh không nàng và hấn vừa biết nhau hôm qua thôi mà. Chẳng lẽ hấn cũng từng như vậy với những cô gái khác cũng phải hấn là người hoàng tộc tam cung lục viện là đương nhiên. Nàng nghĩ như vậy bỗng đầu đó trong tim nàng nhói một cái.

Nàng không muốn giống như kiếp trước thích một người lại chết dưới tay người nọ, người hoàng gia tranh đấu đáng lẽ nàng không nên chen vào Lãnh Hàn hấn cũng muốn tiếp cận nàng chẳng lẽ là do ngôi vị. Nàng cười khổ nếu không phải ngôi vị thì là gì tiếp cận nàng chứ thứ hấn cần là chức vị của cha nàng muốn cha nàng trợ giúp sao, nàng đúng là ngu ngốc, kiếp trước không phải đã trải qua sự phản bội rồi sao? Thế mà nàng lại không rút ra bài học chứ.

Nàng buông tay hắt ra quay người lại nhìn nam nhân trước mặt. Khuông mặt vẫn lạnh lùng quý khí đôi từ mâu như chiếu sáng dưới màn đêm, trong mắt đầy yêu chiều, y phục màu đen thêu chỉ bạc hình rồng, rồng bạc bay lượn theo từng con gió, cổ định dây lưng vàng. Trong hân uy nghiêm và... thị huyết.

Nàng nhìn sâu đôi mắt hắt trong mắt không có sự giả dối, nàng có thể thấy hình ảnh của mình qua đôi mắt hắt, hắt bắt giác nhủ mi nhìn y phục của nàng, nàng mặc y sam màu trắng mong manh có thể thấy từng đường cong quyến rũ, gió thổi đến tóc dài của nàng bay qua mặt hắt.

Hắt nhanh bước đến bế nàng lên "Ngài...ngài làm gì " vì vừa hồi phục tinh thần bị hắt bế lên khiến nàng mất thăng bằng nàng theo bản năng ôm cổ hắt.

Hắt không trả lời ôm nàng đến trên giường đặt nàng xuống đắp chăn cẩn thận rồi mới ngồi bên cạnh đầu giường.

Nàng thấy hành động đột nhiên của hắt cũng có chút hốt hoảng trong lòng như có gì nảy lên bắt giác nàng tuôn ra một tràn "Vương gia, ngài tiếp cận ta có phải vì muốn cha ta phù trợ ngài lên ngôi hoàng đế không? Có phải ngài muốn lợi dụng ta nên mới tiếp cận ta? Có phải ngài xem ta như những nữ nhân khác để dụ dỗ đúng không? Vương gia ngài không cần phí công sức nhiều như vậy chỉ cần ngài nói một tiếng là được rồi tiểu nữ sẽ tuân theo góp sức cho ngài."

Nàng vừa nói nước mắt vừa chảy ra như thác không cách nào kiềm lại được "Đau quá " tại sao tim nàng lại đau như vậy.Như có gì đó bóp nát trái tim nàng vậy, nàng thật thảm hại mà.

Lãnh Hân nghe nàng tuôn ra một càn bắt giác cũng ngây người, nàng đang nói gì vậy cái gì mà lợi dụng nàng, gì mà lên ngôi hoàng đế. Sao nàng lại khóc nhiều như vậy, nàng hiểu lắm hắt, nàng nghĩ hắt tiếp cận nàng là do chức vị cha nàng sao? Biểu hiện của nàng tại sao lại mãnh liệt như vậy, cứ như nàng trải qua rồi vậy? Nhìn nước mắt của nàng khuôn mặt khóc đến đỏ ngấn,hắt nhẹ nhàng dơ tay lên mặt nàng lau nước mắt cho nàng.

bàn tay hắt nhẹ nhàng lao đi những hạt châu trên má nàng cắt giọng nhu nhu "Nàng nói gì vậy? Ta không phải tiếp cận nàng vì chức vị cha nàng, cũng không phải muốn ngồi lên ngai vàng ta không cần cái ngai vàng rắc rối đó, ta tiếp cận nàng vì ta thích nàng.Nàng rất đặc biệt Tịch nhi nàng biết không..."

Hắt hôn nhẹ lên trán nàng " Cuộc đời ta chưa bao giờ rung động trước bất kỳ nữ nhân nào, nhưng ngài hôm đó ta gặp một nữ nhân lần đầu tiên khiến ta rung động, đôi mắt to tròn lung linh thuần khiết, không có sự giả dối như bao nữ nhân khác. Nàng ấy đứng trên lầu nhìn xuống ta đầy vẻ tìm tòi, lần đầu tiên có người nhìn thẳng vào ta như vậy.Khi mắt ta cùng nàng chạm nhau một khác đó ta cảm thấy lồng ngực rất lạ tim đập nhanh, thấy nhiều nam nhân đề ý đến nàng ta bắt giác cảm thấy khó chịu muốn đem nàng giấu đi không cho ai nhìn ngoài ta, khi nàng bị ghen trong buổi tiệc bắt giác ta thấy lo lắng bất an đầu óc trống rỗng không kịp nghĩ đã chạy đến bên nàng rồi "

Hắt nói rất nhẹ nhàng nhưng rất chân thật, vừa nói vừa ôm nàng vào trong ngực "Lần đầu tiên ta không cảm thấy bài xích khi đến gần nữ nhân mà ngược lại ta lại muốn gần nàng hơn."

Im lặng một chút hắt lại hỏi "Nàng có tin vào cái nhìn đầu tiên ta đã yêu nàng không?" hắt lo sợ, lo sợ nàng không tin hắt, từ trong mắt nàng hắt thấy được nàng không thích hoàng tộc càng không thích bị người lừa dối nên hắt quyết nói thật với nàng.Nàng sẽ tin hắt sao?

Hắt nhìn thẳng vào mắt nàng, nàng cũng nhìn chăm chăm vào mắt hắt như tìm tòi sơ hở, nhưng thật lạ vừa nghe hắt nói nàng liền tin hắt một cách mù quáng.Nàng cũng cảm thấy vậy lúc mắt nàng cùng hắt chạm nhau nàng cũng thấy được một tia rung động len lỏi trong tim mình chỉ là tại nàng bác bỏ.Tim nàng bắt giác đập "Thình thịch "liền hỏi, nàng cũng nghe được nhịp tim mạnh mẽ của hắt đập nhanh vì hồi hộp.

Nghe hắt nói vậy nàng ngẩn người.Hắt cũng như nàng sao? Hắt cũng giống nàng rung động khi đó chính là bị nàng gạc bỏ nàng trốn chạy.Bây giờ thì sao nàng cảm thấy hắt không giống Hoàng Quân Kỳ vì lợi ích mà không từ thủ đoạn, tam thê tứ thiếp vì mượn lực triều thần ủng hộ hắt, vì ngôi vị mà đem nàng thành con cờ lợi dụng.Lãnh Hân hắt thì khác, hắt không màn ngôi vị, không màn danh lợi, nói đúng hơn là hắt khinh thường những thứ đó. Nàng có thể tin hắt không.

(Còn ai hóng không a)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Sủng ái mình ta

Bên trong phòng Tịch Uyển trên chiếc giường gỗ có hai bóng hình đang ôm nhau, bóng dáng nam nhân cao to gương mặt tà mị mê người ôm chặt nữ nhân bé nhỏ xinh đẹp khuyên thành.

Hai người giống như từ trong tranh bước ra vậy. Nam thanh nữ tú trời đất tạo nên một đôi giữa hai người dường như không có người thứ ba có thể xen vào.

Nhiệm Tịch vẫn còn do dự nàng sợ bị phản bội, nàng sợ lần nữa trao tim mình thì lại bị bóp nát nếu vậy nàng sẽ không chịu nổi mất. Nàng khi nào lại yếu đuối như thế.

Nhiệm Tịch còn đang suy nghĩ Lãnh Hàn lại nói giọng hân nhàn "Nàng biết không lần đầu tiên ta nghe nàng nói đôi mắt ta thật đẹp lúc đó ta rất kinh ngạc xoay ngang xúc động lần đầu tiên có một cô gái khen ánh mắt ta. Lúc còn nhỏ ta bị các hoàng huynh cùng tỷ muội bắt nạt chỉ vì có đôi mắt tím, ta nghĩ tại sao khi sinh ra mình lại mang ánh mắt này đáng lẽ ta không nên có đôi mắt này sẽ tốt biết bao. Khi đó người bảo vệ ta chỉ có Nghiêm ca, những lúc không có huynh ấy ta thường bị đánh đập."

Nàng nhìn hân nghe hân kể về tuổi thơ mình mà lòng đau xót. Rốt cuộc hân trải qua những gì. Làm con người hân thay đổi đến vậy? Từ một đứa trẻ yếu ớt trở nên thị huyết lạnh lùng?

"Có lần ta bị hoàng hậu triệu kiến, nữ nhân đó dọn lên cho ta một bàn ăn khuôn mặt ả tỏ ra ôn nhu chăm sóc ta trước mặt người ngoài ánh mắt ả cũng là che giấu rất tốt, ai cũng nói tốt về ả. Nhưng nào biết trên bàn ăn ấy toàn độc được ả bắt ta ăn từng miếng, đọc vào miệng thấm vào máu như muốn xé toạt thân thể ta. ả bắt ta ăn hết cả thức ăn đó mới thả ta về." Giọng hân tỏa ra lạnh thấu xương, khuôn mặt vì kiềm chế thù hận mà giống như tu la.

Nhiệm Tịch bắt giác xoay người ôm chặt hân, nàng biết những năm qua hân rất đau đớn cùng cô đơn, trừ hoàng huynh ra thì không ai bên hân, phụ hoàng hân thì bỏ mặt hân, hoàng hậu giả nhân giả nghĩa hãm hại hân. Giọng hân nhàn nhả như thể người bị hải không phải hân vậy? Nghĩ tới tìm nàng thấy đau quá.

Lãnh Hàn cứng người, hân không nghĩ nàng sẽ ôm hân, hân nhẹ giọng tay ôm lại nàng sợ đây chỉ là mơ, hân sợ ôm chặt nàng thì nàng sẽ biến mất.

Nàng như cảm giác được sự bất an của hân càng ôm chặt hân hơn, nàng thì thảo nhỏ nhẹ bên tai hân "Không sao rồi, hiện tại ngài còn có ta".

Mắt hân mờ to như muốn nhìn kỹ người trước mắt, tay bắt giác ôm chặt eo nhỏ nhắn của nàng thêm sát gần hân, dường như sợ mình nghe lầm giọng hân nhàn nhạt nhưng nàng có thể nghe ra giọng hân đang run run "Tịch nhi nàng nói lại lần nữa."

Nhiệm Tịch đỏ mặt tía tai giọng nói nhỏ như muỗi kêu nhưng Lãnh Hàn vẫn nghe thấy "Ngài còn có ta". Bốn câu như đâm vào trái tim lạnh giá của hân.

Nàng nói còn có nàng chẳng lẽ nàng chấp nhận cùng hân bên nhau sao?

Không thấy hân trả lời Nhiệm Tịch tức giận nàng lấy hết can đảm để nói với hân mà hân lại im lặng, thẹn quá thành giận nàng quát "người không muốn?" hai tay nàng chống nạnh khuôn mặt nhăn nhó như những người đàn bà chanh chua nhìn chăm chăm hân.

Nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng hân bắt giác cười thành tiếng, tay càng ôm chặt nàng hơn không muốn buông. Đây là tiểu bảo bối của hân, nàng nói cùng hân. Trong mắt hân tuôn ra vô vàn hạnh phúc, dường như nàng cũng cảm nhận được tức giận bớt đi phần nữa.

"Tịch nhi lời nàng nói là thật chứ?" tay hân nhẹ nâng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn mịn màng không tỳ vết của nàng, giọng hân nhẹ nhàng ôn nhu.

Nàng gật đầu nhìn thẳng sâu vào mắt hân, im lặng một chốc rồi nói giọng nghiêm túc mắt lại hung hăng nhìn hân "Ta còn một điều phải nói NAM NHÂN CỦA TA CHỈ CÓ THỂ CÓ MỘT MÌNH TA, SÙNG ÁI MÌNH TA, KHÔNG NÂNG BÌNH THÊ KHÔNG THU THÔNG PHÒNG, DUY CHỈ NGHĨ ĐẾN TA. Người làm được sao?" Nàng bình tĩnh nhìn hân nhưng trong lòng lại lo lắng thấp thỏm sợ hân không đồng ý, nam nhân tam thê tứ thiếp chuyện bình thường. Nhưng nàng không thể chấp nhận nam nhân của mình cùng nữ nhân khác. Nàng không chịu nổi.

Thông qua đôi mắt nàng hân thấy được bất an lo lắng, tay hân ôm chặt nàng, mắt hân nhìn sâu vào đôi mắt thuần khiết long lanh như bầu trời đêm của nàng khoe môi kéo một cái ôn nhu xinh đẹp cười giọng nói trầm thấp bá đạo "Ý của Tịch Nhi cũng giống ta vậy. TA KHÔNG NGHĨ NÂNG BÌNH THÊ, KHÔNG THU THÔNG PHÒNG, DUY ĐỘC SÙNG MÌNH NÀNG, NỮ NHÂN DUY NHẤT CỦA TA CHỈ CÓ NÀNG".

Căn phòng trở nên im lặng tay Lãnh Hàn vẫn ôm chặt eo Nhiệm tịch khuôn mặt hai người sát lại gần nhau. Nàng cất tiếng phá vỡ bầu không khí "tốt lắm nhớ rõ lời nói hôm nay của ngài nếu như ta phát hiện ngài đến gần nữ nhân khác ngoài ta thì ta...." nàng không biết làm gì hân đây.

"thì sao?" giọng hân tà mị thêm vài phần quyến rũ mắt cong cong cho thấy tâm trạng chủ nhân đang rất vui.

"Thì... thì ta đi tìm nam nhân khác....." chưa nói dứt lời thì cánh môi anh đào đỏ mọng xinh đẹp của nàng bị một đôi môi xinh đẹp khác chặn lại, lời nàng muốn nói ra bắt giác nuốt trở vào.

Do bị hôn bất ngờ nàng không kịp thở khẽ hé răng để hút không khí thì hân nhanh chóng tiến quân, lưỡi hân thâm nhập vào khoang miệng nàng, vuốt ve trêu chọc khoang miệng của nàng, lưỡi hân lần mò đến lưỡi nàng, nàng nhẹ rụt lưỡi lại định chạy trốn. Hân dường như biết ý đồ của nàng nào cho nàng trốn, một cánh tay lớn ra sau tóc nàng tìm đến chiếc gáy mảnh mai của nàng nắm chặt áp sát vào mặt hân tay kia hân ôm chặt thêm eo nàng, nụ hôn càng ngày càng sâu, trong không gian im ắng dường như có âm thanh hôn nhau khiến người đỏ mặt tía tai.

Nụ hôn này không còn vụng về như trước nữa mà ngược lại là chiếm hữu tuyệt đối.

(Mọi người thấy chương này sao a, tả cảnh hôn mà tay ta run run, não muốn vỡ ra rồi, ai cho thêm ý kiến đi.)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cùng ngủ

"Ngô...." nụ hôn mãnh liệt kéo dài khiến nàng mất đi không khí khẽ than nhẹ. Lãnh Hàn mới chậm rãi luyến tiếc rồi đi đôi môi anh đào mềm mại của nàng. Tuy hắn rất muốn lại hôn nàng nhưng nhìn khuôn mặt đỏ ửng mê người đôi mắt ngấn nước long lanh nhìn hắn. Hắn bất giác sợ không kiềm chế được mắt nên đành nhìn.

Nhiệm Tịch nhìn khuôn mặt nhẵn nhụi của hắn đôi mắt mê mang của nàng mang theo ý cười. Bỗng chốc nhớ đến hỏi khẽ "Chàng đến đây làm gì tối như vậy còn xông vào phòng nhân gia?" giọng nàng nhỏ nhẹ như sợ bị người phát hiện đang làm chuyện xấu đường như.

"Nhớ nàng, nên đến xem, vốn định nhìn nàng không ngờ nàng vẫn thức..." nên ta xông vào. Hắn không nói ra câu sao.

"Không làm chứ vương gia, vừa gặp không lâu ngài lại nhớ tiểu nữ tiểu nữ nên vui hay nên giận đây?" nàng kinh ngạc cố ý hỏi. Đáy mắt nàng lại cong cong ý cười. Nàng sẽ thử trao trái tim mình cho hắn, không biết sao khi ở bên hắn nàng lại có cảm giác rất an tâm, không giống như kỳ hoàng tử khiến nàng bất an, Lãnh Hàn hẳn dường như có sức mạnh trấn định nỗi bất an của nàng. Lời nói của hắn khiến nàng tin tưởng, dù dối trá nàng cũng tin. Một lần nữa nàng sẽ trao trái tim cho hắn.

"Suy nghĩ gì đâu?" Lãnh Hàn gõ nhẹ đầu nhỏ của nàng, hắn thấy nàng nhìn hắn mà cứ cười cười. Nụ cười của nàng như khiến trái tim đã đóng băng ngàn năm của hắn tan chảy. Nàng sờ sờ đầu nơi hắn gõ "Suy nghĩ vương gia ngài từ khi nào biết nói lời mật ngọt." Nàng trêu ghẹo nhưng cũng tò mò hắn học khi nào vì bên hắn đâu có nữ nhân nào bên cạnh, chẳng lẽ, nàng ngược nhìn hắn ánh mắt long lanh tìm tòi nghiên cứu hắn.

"Thu lại suy nghĩ của nàng." Ánh mắt của nàng cho thấy đang nghĩ xấu hắn. Hắn thật bó tay với nàng như vậy cũng nghĩ được.

"Không phải" bất giác thốt lên lời nói, nàng theo bản năng giờ tay sợ ai đó sẽ gõ đầu nàng.

Nhìn biểu hiện đáng yêu của tiểu thiên hạ trong lòng hắn không tức giận ngược lại cười khẽ ôm chầm nàng thật chặt.

"Đừng suy nghĩ lung tung, còn nữa, đừng kêu là vương gia này vương gia nọ kêu ta Hàn". Giọng hắn nhẹ nhàng ôn nhu thổi qua tai nàng, hơi thở ấm nóng phả vào tai khiến nàng tê dại.

"Vương...Hàn" Định gọi hắn vương gia nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng chậm chậm mong đợi, nàng chịu thua thôi đừng nhìn nàng bằng ánh mắt ủy khuất với khuôn mặt tà mị của hắn chứ.

"Gọi lại lần nữa." Tên của hắn phát ra từ môi nàng nghe rất êm tai, hắn rất thích nàng gọi.

"Hàn" Nàng nhìn hắn, hắn nhìn nàng, nếu còn như vậy đi xuống thì nàng không đảm bảo nàng sẽ không ăn hắn.

"Khuya rồi chàng nên về ngủ đi?" Nàng nhỏ giọng như muỗi kêu khẽ liếc mắt nhìn nam nhân trước mặt. Hắn vẫn ngồi im trên giường nàng không nhúc nhích. Nàng khó hiểu nhìn hắn. Hắn không định thức đêm đây chứ.

Thấy nàng nhìn hắn, hắn mặt không đỏ tim không đập nhanh trả lời nghi hoặc của nàng "Ta ngủ cùng nàng".

"Bang" đầu nàng như nổ tung. Cái gì hắn muốn ngủ cùng nàng không phải chứ, theo phản xạ nàng cầm chăn che trước ngực "Chàng làm gì?"

Thấy động tác của nàng hắn ngăn người một chút sau đó bật cười. Khuôn mặt khi cười của hắn trở nên có sức sống cùng xinh đẹp càng thêm tà mị quyền rũ nhẹ nhàng thanh lãnh khiến nàng như bị hấp vào bên trong. Hắn nhìn nàng trong mắt đều ý cười chưa bao giờ hắn vui như vậy, thật vui thật vui, nhìn tiểu thiên hạ đang nhìn mình say đắm trong mắt hắn ý cười càng đậm.

Khẽ hạ trầm giọng nói "Đẹp không?" cộng thêm khuôn mặt tà mị mê người phối hợp. Nàng khẽ gật đầu "Đẹp" nhẹ đáp.

Bỗng nàng bừng tỉnh lại tức giận nhìn hắn "Chàng cố ý?". Hắn cười không nói mặc cho tiểu thiên hạ trong lòng đang giờ móng vuốt về phía hắn.

"Được rồi, ngủ sớm thôi" hắn nhẹ nhàng nói hết sức ôn nhu. Sớm trăng đã lên cao như thế rồi sớm gì mà sớm nàng cắn răng nghiêng lợi.

"Đừng giận nữa ngoan, sáng mai ta phải lên triều sớm." Chỉ mấy câu dập tan tức giận của nàng, cũng mặc kệ hắn cởi áo bào nhảy lên giường ôm nàng ngủ. Tựa vào ngực hắn nằm trên tay hắn một tay khặc hắn ôm chặt eo nàng khóa nàng vào lòng, nàng nghĩ chắc không ngủ được rồi vì nàng không quen làm cùng người típ xúc gần như vậy, người được mùi long tiên hương nam tính trên người hắn khiến nàng cảm thấy an toàn cũng không biết khi nào nàng đã ngủ rất sâu.

Cảm thấy tiểu thiên hạ trong lòng hơi thở đều đều hắn cúi đầu tay vén vài sợi tóc trên má nàng ra sau tai khẽ hôn lên trán nàng, người được hương thơm từ người nàng hương tự nhiên lần sữa, hắn cũng nhắm mắt mỉm cười hạnh phúc ôm chặt nàng đi tìm chu công.

Tờ mờ sáng "Vương Gia" Phía ngoài cửa Nhị Sát cất nhẹ tiếng kêu đánh thức chủ nhân. Hắn không ngờ vương gia lại đến phủ thừa tướng và ở đây suốt một đêm.

Bên trong phòng có tiếng động, Lãnh Hàn cũng tỉnh hẳn ngủ có chút sâu, lâu rồi hắn mới được ngủ ngon như vậy. Nhìn xuống Tiểu thiên hạ dường như bị phá giấc ngủ nên mi nàng nhú lại rất không hài lòng.

Hắn nhẹ hôn lên trán nàng, dường như rất hài lòng nên mi nàng giãn ra. Hắn cũng mỉm cười nhìn biểu hiện của nàng.

Hắn nhẹ nhàng đỡ nàng nằm thật thoải mái nhẹ nhàng rút tay ra đắp chăn cho nàng, bước xuống giường "Vào đi ". Nghe được giọng nói của hắn Nhị Sát bước vào trên tay cầm một thao đồng đặt xuống ghế, Lãnh Hàn bước đến rửa mặt cầm chiếc khăn đặt bên cạnh lao sạch nước trên mặt, xoa người lấy quần áo trong tay Nhị Sát, Nhị Sát xoa người ra ngoài đóng cửa.

Hắn vào bên trong phòng bắt đầu thay quần áo. Nhiệm Tịch đang ngủ theo ý thức sờ sờ bên cạnh trống không, nàng mở mắt nương theo ánh trăng mờ mờ nhìn đến người trong phòng đang mặc quần áo, nàng ngồi dậy ánh mắt còn mơ màng chưa tỉnh ngủ.

Thấy ánh mắt bắn về phía mình Lãnh Hàn xoa người nhìn đến trên giường, đôi mắt to tròn còn mơ màng nhìn hắn, không nhận được bước đến trên giường ngồi xuống, hắn vòng tay ôm nhẹ eo nàng " Vẫn còn sớm nàng ngủ thêm một chút nữa đi, lát nữa ta trở về cùng nàng dùng bữa " giọng nói hắn nhẹ nhàng bên tai nàng, đôi mắt nàng vẫn nhắm trên người hắn gật gật đầu " Được chàng đi sớm về sớm " nàng cảm thấy nàng cùng hắn giống như đôi vợ chồng bình thường vậy.

Nàng khẽ nhướn người hôn lên má hắn. Hắn ngẩn người một chút rồi nhìn nàng mỉm cười hạnh phúc, nàng nào giống nữ nhân khác ngại ngùng nhút nhác bên trong đầy tâm cơ , nàng là nữ nhân đặc biệt độc nhất vô nhị cũng là nữ nhân của hắn.

Nhìn không được cúi xuống hôn lên môi nàng, hắn cắn cắn bờ môi xinh đẹp của nàng "um" nàng khẽ than nhẹ hắn nhanh chóng mở ra răng nàng lưỡi thâm nhập vào khoang miệng nàng tìm đến cái lưỡi đình hương của nàng ra sức trêu đùa.

Vừa trạng thái chưa tỉnh ngủ nàng bị hắn tấn công mãnh liệt như vậy đầu óc trống rỗng, đôi mắt mê ly ngập nước làm hắn say lòng càng thêm ra sức.

Một lúc sau khi nàng không thờ được hắn mới vừa lòng buông ra, khi hai môi tách ra còn kéo theo sợi chỉ mỏng, môi nàng bị hắn cắn mút trở nên sưng đỏ lúc này hắn mới vừa lòng mỉm cười để nàng nằm xuống đắp chăn cẩn thận cho nàng.

"Ta sẽ trở về sớm, nàng ngủ một chút" nàng nhìn hắn một chút rồi mỉm cười gật đầu " Ta chờ chàng về dùng bữa " nghe nàng nói hắn rất vui vẻ nhẹ đặt nụ hôn lên trán nàng rồi nhẹ nhàng đi ra cửa.

(Chương này thế nào? Mời nàng cho ý kiến)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ấm áp

Lãnh Hàn đi rồi nàng vẫn còn cuộn mình trong chăn nhắm mắt chứ không ngủ, trong chăn nàng ngửi được mùi long tiên hương nhàn nhạt của ai kia. Trong đầu lại nghĩ đến những câu hứa hẹn của hắn hồi đêm qua, khuôn mặt nàng hiện lên nhàn nhạt nhu hòa.

Nàng tin hắn, nàng cũng không ngờ đêm qua nàng ngủ rất ngon, trên người hắn dường như có gì đó làm nàng cảm thấy rất an toàn, muốn dựa vào hắn nhiều hơn.

Chỉ biết hắn vài ngày thôi mà lại khiến nàng tin tưởng hắn như vậy, ở bên hắn khiến nàng trở nên yếu đuối muốn dựa dẫm vào hắn. Cảm giác này nhưng là nàng thích.

Trong chăn ấm áp còn mang theo mùi hương của hắn bất giác nàng ngủ thiếp đi.

Mặt trời ló dạng chiếu những ánh nắng ban mai xuống khuôn mặt nàng, nàng nhắm mắt cho thấy sự bất mãn, hai hàng lông mi run run từ từ mở ra đôi con ngươi long lanh trong suốt. Nàng ngồi dậy, hai tay dụi mắt nhìn đến trên bàn ghế có thân ảnh nam nhân cao to, trường bào màu đen, tóc được chải ngay ngắn ra sau đầu, khuôn mặt tà mị, đôi mắt cong cong, môi khẽ nhếch nhìn nàng, trên tay hắn còn cầm một quyển sách, tư thế ngay ngắn.

Hắn làm triều về thấy tiểu thiên hạ còn đang ôm chăn ấm ngủ rất ngon, hắn không nỡ gọi nàng dậy, trên tay cầm sách im lặng xem. Nghe thấy trên giường tiếng động khẽ hắn ngước lên không ngờ lại thấy được bộ dạng đáng yêu của nàng. Buông sách đứng dậy đi đến chỗ nàng ngồi xuống "Tỉnh, đi rửa mặt chúng ta dùng bữa sáng " giọng nói nam tính phả vào tai nàng hắn nhẹ nhàng ôn nhu.

Nhiệm Tịch gật gật đầu mỉm cười nhìn hắn, dưới ánh nắng nhìn nàng như đang tỏa sáng trong lớp hào quang long lánh vậy. Không nhận được hắn nhẹ hôn lên má nàng.

Nàng đỏ mặt trừng mắt với hắn, nhanh chân đứng dậy đến chậu nước đã được chuẩn bị sẵn rửa mặt, hắn mỉm cười nhẹ nhàng đến bên cạnh nàng cầm lên khăn lau mặt cho nàng, động tác của hắn nhẹ nhàng lướt trên mặt nàng, nàng mặc cho hắn hầu hạ.

Thay y phục hắn cũng giúp nàng thay, nàng chỉ việc phối hợp với hắn, khẽ khép mắt lại hưởng thụ. Sau lại không hưởng thụ cho được mỹ nam xinh đẹp nhất nước đang hầu hạ nàng a. Hơn nữa lại là một vương gia dưới một người trên vạn người nga. Còn là nam nhân của nàng đâu. Khẽ mỉm cười ngọt ngào, như vậy thật tốt.

Hắn chỉnh lại y phục của nàng cho ngay ngắn rồi ngược đầu lên thấy nàng mỉm cười ngọt ngào nhìn hắn, bất giác hắn cũng mỉm cười ẩn xuống trán nàng một nụ hôn xong rồi lui nàng đến bàn trang điểm để nàng ngồi xuống cầm lấy chiếc lược trên bàn bắt đầu chải tóc cho nàng. Nàng yên lặng nhìn hắn qua gương khuôn mặt hắn nhu hòa.

Hắn mềm nhẹ cầm lấy mái tóc dài như thác của nàng nhẹ nhàng chải, một lát sau một kiểu tóc xinh đẹp hiện ra trước mắt. Nàng mở to mắt ra nhìn "Chàng thật khéo" nàng không ngờ hắn khéo tay như vậy, xoay qua nhìn hắn ánh mắt đậm chiều "thành thật khai báo, chàng đã chải tóc cho ai rồi?" nếu hắn dám nói chải cho nữ nhân khác ngoài nàng thì nàng sẽ đi tìm nữ nhân đó cắt tóc ả rồi uy hiếp ả tránh xa nam nhân của nàng. Hắn thấy đôi mắt mát toát lên ngọn lửa cũng phì cười thành tiếng, Nhị Sát bên ngoài cũng trở mắt nhìn trong phòng rồi, vương gia vừa cười... thật thật sự vừa cười, hắn phải nói với đám lão Sát chuyện động trời này.

"Nàng nghĩ lung tung gì đâu? Ta tự học, thế nào nhìn được chứ?" Hắn nói với vẻ mặt tràn đầy tự tin. Nàng nhìn hắn khuôn mặt tà mị khi cười lại càng xinh đẹp. Sắc đẹp của hắn thật là hại nước hại dân mà, cũng hại cả tim nàng.

Thấy nàng mê đắm nhìn hắn, hắn rất hài lòng. Lại xoay người nàng cầm lên cây cọ, cọ mãi giúp nàng, sao đó nhẹ nhàng tô son cho nàng, màu son không qua đậm nhẹ đủ tôn lên làn da trắng nõn xinh đẹp phối hợp cùng bạch y tôn lên dáng người yếu điệu thướt tha của nàng cùng đường cong cơ thể nàng khiến nàng càng động lòng xinh đẹp.

Hắn nhìn mà không kiềm chế được cúi xuống hôn thật sâu chiếm giữ nàng, chỉ hận có thể đem nàng nuốt vào bụng, giấu tại bên mình không cho ai nhìn ngó.

Hắn không dám hôn quá sâu sợ cơ thể không kiềm chế được vật nàng ra giường mà ăn nàng, hắn không muốn làm nàng sợ, kiềm chế cảm xúc đang dâng trào dưới bụng dưới hắn buông nàng ra thở hổn hển nhìn khuôn mặt đỏ gấc của nàng.

Nàng cảm nhận được có cái gì đó cọ vào eo nàng cứng cứng tay hắn càng ôm chặt nàng càng làm nàng áp sát vào vật đó hơn mặt nàng càng đỏ bắt đầu gầy gù như mãi không được "Chàng lưu manh" giọng nàng như muỗi kêu nhưng hắn vẫn nghe được hắn mỉm cười không một chút xấu hổ khàn khàn lên tiếng "Cho ta ôm một lát đừng động ". Nàng nghe lời không dám gầy gù giữa đứng im một chỗ.

Một lát sau hắn buông nàng ra nhìn thẳng vào mắt nàng, mặt nàng giờ đỏ gấc không dám nhìn người, nhìn tiểu thiên hạ trong lòng hắn mỉm cười hôm nay hắn cười nhiều nhất trong hai mươi ba năm sống trên đời cũng chỉ có nàng khiến hắn cười nhiều như vậy. Hắn thật may mắn khi gặp nàng.

"Vương gia " Bên ngoài Nhị Sát khẽ gọi.

"Vào đi " dứt lời, bên ngoài mở cửa vào đến là một hắc y trên tay cầm một khay đồ ăn để xuống bàn. Nhị Sát không dám nhìn loạn không thì hắn sẽ bị móc mắt mất. Bỏ xuống khay đồ ăn Nhị Sát nhanh chân lui ra đóng cửa phòng lại.

Lãnh Hàn kéo tay Nhiễm Tịch đến ngồi một bên ghế xới com đưa đến trước mặt nàng, nhìn đồng đồ ăn trên bàn bây giờ nàng mới bắt đầu đói. nhanh chóng cầm đũa gấp đồ ăn đưa vào trong miệng. Nhìn nàng ăn hai má phình phình trong rất dễ thương. Hắn gấp đồ ăn cho nàng, nàng cũng gấp cho hắn, không khí ấm áp trong phòng càng ngày càng lan tỏa Tịch Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thánh chỉ tứ hôn

Dùng xong bữa sáng Lãnh Hàn lưu luyến không muốn rời xa Nhiễm Tịch, hắn còn rất nhiều việc cần làm nhưng như cũ không muốn rời xa nàng, hắn quyết định phải nhanh chóng lấy nàng về để có thể mọi lúc mọi nơi thấy nàng.

Ngồi trên xe ngựa chạy về Hàn phủ, đến nơi hắn nhanh chóng chạy đến thư phòng cầm lên bút lông viết viết gì đó rồi buông bút lông ra cầm lên tờ giấy tuyên thành nhanh như gió nhảy lên xe ngựa Nhất Sát chờ ở đó "Đi Hoàng cung " lạnh giọng ra lệnh theo một tia nôn nóng.

Nhất Sát bên ngoài xe ngựa khó hiểu Vương gia nôn nóng như vậy làm gì? chẳng lẽ biên cương xảy ra chuyện, Nhất Sát nhanh chóng lấy xe ngựa đến hoàng cung sợ chậm trễ.

Xe ngựa Hàn vương băng băng chạy vào hoàng cung thẳng đến ngự thư phòng, Lãnh Hàn bước xuống xe không đợi thái giám thông báo thì hắn đã tiến vào. Bên trong thư phòng Hoàng Nghiêm ngồi sau đóng tấu sớ phê duyệt từng cuốn, nhìn thấy đệ đệ hắn như được cứu rồi nhanh chóng đứng dậy phóng đến chỗ Lãnh Hàn, Lãnh Hàn nhanh chóng né tránh khiến Hoàng Nghiêm vô huyệt ngã trên mặt đất mặt ai oán nhìn phía Lãnh Hàn.

"Đường đường là một đẳng minh quân đứng trên vạn người mà bây giờ lại làm hành động mất mặt như vậy, ngu ngốc" Lãnh Hàn không coi ai ra gì lạnh lùng nói Hoàng Nghiêm.

"Hừ, đệ dám nhục mạ Hoàng thượng xem nên đáng tội gì." Hoàng Nghiêm ai oán nhìn Lãnh Hàn.

Lãnh Hàn không thèm liếc nhìn hấn một cái lấy ra tờ giấy ném qua Hoàng Nghiêm. Hoàng Nghiêm cầm lên xem trọn cả mắt không tin được nhìn về phía Lãnh Hàn.

"Đệ...." Hoàng Nghiêm chưa nói hết câu Lãnh Hàn lên tiếng giọng vẫn lạnh lùng "Ngây bây giờ.". Không đợi Hoàng Nghiêm nói gì xoay người bước ra khỏi thư phòng nhảy lên xe ngựa chạy về vương phủ.

Lãnh Hàn hấn còn biết bao nhiêu việc cần xử lý còn nhanh chóng đến bồi Tịch nhi đâu, hấn nào có thời gian cùng với tên Hoàng huynh này nói nhiều. (au: Đây gọi là trọng sắc khinh huynh đây mà.)

Về vương phủ hấn vào thư phòng giải quyết tấu sớ.

Tịch Uyển

Nhiệm Tịch ngồi trên ghế lắc lư hai chân suy nghĩ làm cách nào nàng tạo dừng lại thế lực đây. Kiếp trước nàng nghiên về nghiên cứu độc được cùng với y thuật, do nhất thời sơ xuất vì quá tin tưởng kẻ gian nên mới không đề phòng bị hạ độc. Nàng nhớ kiếp trước sư phụ nàng vất vả chỉ dạy cho nàng từ thế nào y thuật cứu người độc thuật giết người. Sư phụ nhưng là không thích nàng cùng Kỳ hoàng tử bên nhau nhưng nàng nhất quyết cãi lời người, một thời gian sau sư phụ biến mất vô tung, đến khi sắp chết nàng mới nhận ra một điều sư phụ nàng biến mất là do Kỳ hoàng tử cùng ả tiện nhân bày mưu lập kế hãm hại ngài.

Sư Phụ nàng Dương Ưu được mọi người gọi là Thần y, Lão nhân rất thích đi đây đi đó không cố định một chỗ tên ngài vang danh bốn nước không ai không biết tên Dương Ưu.

Khi nàng bị ám sát rơi xuống núi là một tay hấn cứu nàng, nhận nàng làm đồ đệ sau đó đi theo nàng về kinh thành. Giờ người thế nào Kiếp trước nàng không bảo vệ được ngài kiếp này nàng nhất định bảo vệ tất cả. Y thuật kiếp trước kiếp này dùng để cứu người, sẽ không để cho kẻ khác lạm dụng hại người như kiếp trước mang tiếng xấu muôn đời.

Bước đầu tiên nàng phải tự lập thế lực riêng mình nhưng cần rất nhiều bạc ngoài y thuật, độc thuật, nàng mang trong người võ nghệ bí truyền cùng với vài võ công khác được Dương Ưu truyền lại, có nên đi võ đài không nhỉ?

Nàng đang lo suy nghĩ một nha hoàn bên người mẫu thân nàng vội vàng chạy vào bẩm báo "Tiểu Thụ nhanh chóng chạy ra phòng khách, thái giám trong cung đến. "

Nghe vậy Nhiệm Tịch híp lại mắt thái giám trong cung đến làm gì chẳng lẽ.... Nàng nhớ lại tối hôm qua Hàn nói hôm nay có chuyện quan trọng thông báo nàng về mặt hấn rất nghiêm túc, nàng hỏi hấn mãi hấn không trả lời chỉ nói ngày mai liền biết khiến nàng tò mò không thôi, thái giám đến thông báo chuyện này.

Đi đến phòng khách thừa tướng mọi người đều ở đó đợi nàng. Nhiệm Tịch bước đến khễ thi lễ với thái giám trước mắt, thái giám nhanh chóng tiến lên đỡ nàng bên miệng còn không quên nói "Ngài chớ lễ nô tài không dám nhận, hoàng thượng cũng miễn quý cho ngài nghe chỉ không cần quý " thái giám khách sáo nàng khó hiểu, mọi người cũng đều khó hiểu hoàng thượng ý gì không cần quý.

Thái giám giờ mở ra tờ giấy tuyên thành màu vàng cất giọng thánh thót vang vang " Hoàng thượng có chỉ Thiên Hùng,Thiên thừa tướng nữ nhi Thiên Nhiệm Tịch tài hoa xinh đẹp, dịu dàng thùy mị, học vấn đầy đủ.... tứ hôn cho Hàn Vương Hoàng Lãnh Hàn trở thành hấn Vương phi một tháng sau là ngày lành tháng tốt tổ chức hôn lễ khâm thờ."

Thái giám đọc xong xếp lại giấy tuyên thành đưa cho Nhiệm Tịch nàng ngẩn người nhìn trước mặt thái giám, thái giám cười cười " Chúc mừng vương phi " cầm tuyên thành nhét vào tay nàng.

Thiên Hùng phản ứng nhanh nhất khom người tạ ơn "Tạ ơn Hoàng thượng ". Mọi người theo sau đều tạ ơn Nhiệm Tịch cũng phản ứng lại đây cũng khom người tạ ơn.

Tên Lãnh Hàn chết tiệt chuyện lớn như vậy mà còn bí mật giấu nàng, xem tối nay nàng như thế nào xử hấn, hừ.

Hàn Vương Phủ.

Lãnh Hàn đánh cái rùng mình, là ai đang tính kế hấn?

Hôm nay mới ra được chương mới chỗ ta mạng dạo này hay bị lỗi T.T

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vương gia bị nhốt bên ngoài

Nhiệm Tịch cảm thánh chỉ về hướng Tịch Uyển dưới mọi con mắt của mọi người. Nàng vừa vui cũng vừa bức, chuyện lớn như vậy cũng không cùng nàng nói, đáng chết xem tối nay nàng thế nào trừng phạt hắn.

Nàng nhìn lên hàng chữ ngay ngắn trên tấm giấy tuyên thành, nàng nghĩ có phải quá nhanh không, tuy đêm qua hắn nói chỉ một mình nàng một người nhưng sau này thì sao? Hắn mà dám để mắt tới nữ nhân khác nàng sẽ thiên hán. Nàng dường như ra được một quyết tâm rất mãnh liệt.

Không bao lâu nha hoàn lại chạy lại khom người nhẹ giọng thông báo "bẩm tiểu thư Kỳ hoàng tử đến chúc mừng muốn gặp tiểu thư "

Nhiệm Tịch còn đang suy nghĩ làm thế nào để trừng phạt ai đó, thì nghe nha hoàn bẩm báo, nàng dường như không nghe " Lui xuống đi, nói ta một đang nghĩ ngơi không ai được làm phiền".

Nha hoàn lui xuống nàng khuôn mặt lạnh lùng xung quanh phòng cũng bắt đầu lạnh lên. Nàng quên mất là còn có tên tra nam tồn tại đâu, chết tiết Lãnh Hân đi mê hoặc nàng làm nàng quên mất tên tra nam này, hừ tối nay gộp lại xử phạt hắn. (À: chị đây là đang giận chó đánh mèo tội anh Hân)

Bên kia phòng khách Thiên Hùng cùng Thiên Dực Phong còn có Hoàng Quân Kỳ. Hoàng Quân Kỳ mặc thanh y, tóc dài bới lên thành đuôi ngựa được trâm ngọc cùng màu với y phục cổ định đai lưng vàng tinh xảo, bên hông treo theo ngọc bội xanh có hình rồng nhìn kỹ sẽ thấy chữ trên đầu rồng chữ "Kỳ". Thiên Hùng như cũ ngồi chủ vị Thiên Dực Phong ngồi phía dưới ngó ngang với Hoàng Quân Kỳ, Thiên Hùng chỉ khách sao vài câu không nói gì thêm nữa Thiên Dực Phong thì khỏi bàn cái hắn xưa nay không thích vị hoàng tử này nên cũng im hơi lặng tiếng Hoàng Quân Kỳ chỉ đáp vài câu cũng không nói gì không khí im lặng âm đạm mà kì dị.

Nha hoàn bước đến khom người hành lễ "bẩm lão gia tiểu thư bảo trong người mệt mỏi, đừng để ai làm phiền ngài" Thiên Hùng phát tay cho nha hoàn lui xuống liếc nhìn Hoàng quân Kỳ khuôn mặt hắn nghe xong lời nói của nha hoàn nhăn nhó lên.

"Kỳ Hoàng Tử tha lỗi cho vài ngày trước tiểu nữ không may té xuống hồ nên hiện trạng không thoải mái cần nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì mời ngài về cho" Thiên Hùng khách sáo nói lựa lời đuổi khách.

Giả vờ không nghe dường như Hoàng Quân Kỳ xoay đầu nói "Đã tiểu thư không khỏe chúng ta càng phải đến xem".

Thiên Hùng định phản bác, Thiên Dực Phong im hơi lặng tiếng này giờ cũng đã lên tiếng "Kỳ hoàng tử thứ tội nơi ở của nữ quyến đặc biệt là muội muội giờ đã sắp trở thành Hân vương phi Kỳ hoàng tử đến sợ là không hợp quy củ". Thiên Dực Phong đặc biệt nhấn mạnh từ "Hân vương phi" người ngu ngốc cũng có thể nghe được hắn ý tứ là "muội muội đã sắp thành vợ Hân vương, Kỳ hoàng tử đừng đến làm phiền".

Hoàng Quân Kỳ ánh mắt lạnh lùng như khí thể của hắn nào bằng một nửa Lãnh Hân, Thiên Dực Phong hắn mới không sợ. Làm bạn nhiều năm với Lãnh Hân nhìn khuôn mặt lạnh cùng khí thể hắn cũng bắt đầu thích nghi nhưng chưa dám đến gần Lãnh Hân dù chỉ một chút. Còn tên này chỉ là hạng tép riu so với Lãnh Hân.

Tức giận phát tay áo rồi đi, Thiên Hùng cùng Thiên Dực Phong hừ lạnh một tiếng cũng xoay người về viện của mình.

Buổi tối thừa tướng phủ thấp đèn sáng trưng có một ống đèn nhảy trên nóc nhà đến thẳng Tịch Uyển của nàng.

Đến trước cửa phòng nàng Lãnh Hân định mở cửa vào không ngờ bị cái chốt từ bên trong, hắn khó hiểu gõ cửa lên tiếng gọi "Tịch nhi mở cửa cho ta" bên trong phòng Nhiệm Tịch nghe vậy trẻ môi nói vọng ra "Hừ, đây là trừng phạt chàng dám không nói cho ta chuyện quan trọng như thế, hôm nay chàng ngủ ở ngoài đi là vừa". Nàng nói giọng tức không thể tả.

"Tịch nhi ta muốn cho nàng bất ngờ mà Tịch nhi cho ta vào đi ngoài đây lạnh quá" Lãnh Hân nghe vậy muốn cười nhưng nhin lại kiềm chế giọng nói nhẹ than.

"Đây là trừng phạt chàng ngoài đó mà ngấm lạnh, sao này không cho chàng giấu ta chuyện gì nữa". Không hồn giận nói vọng ra.

Tiểu thiên hạ đang ở giận dỗi hắn, hắn đành chờ cho nàng nguôi giận vậy, hắn chỉ cho nàng bất ngờ thôi a, haizz chuyển sang chủ đề hắn nói vọng vào "Hôm nay kỳ hoàng tử đến tìm nàng à?". Hắn nghi hoặc, lúc trước hắn có điều tra nàng, nàng rất thân với kỳ hoàng tử còn đòi gả cho hắn nhưng xảy ra vụ nàng rơi xuống hồ thì bỗng thay đổi rất nhiều, dường như nàng nhìn kỳ hoàng tử chường mắt, phần nộ.

Hắn không hiểu nhưng hắn cũng không hỏi nàng hắn đợi nàng chấp nhận con người hắn, nàng sẽ tự nói thôi.

"Đúng vậy hôm nay hắn tiến phủ hướng ta hạ lễ chúc mừng đòi gặp mặt, ta giả bệnh đóng cửa không tiếp khách". nàng nói nhẹ nhàng như sợ hắn hiểu lầm nên nói rất chi tiết.

Tiểu thiên hạ bên trong nói chi tiết như thế hắn bên ngoài cười nhẹ nàng là sợ hắn hiểu lầm nàng và kỳ hoàng tử sao? Hắn rất muốn thấy bộ dạng dễ thương của nàng đâu, mong nàng nhanh hết giận để ôm nàng nhìn mặt nàng nha. Nhất Sát cùng Nhị sát trong bóng tối nhìn nhà mình vương gia cười ở đó cùng hóa đá rồi, Nhất Sát bị đá kích mạnh nhất vì hắn nào thấy vương gia có vẻ mặt này, Nhị Sát thì đã gặp một lần vương gia có khuôn mặt như vậy rồi nhưng chưa thích nghi lắm chỉ hóa đá trong giây lát.

Qua một lúc lâu cửa mở thân ảnh tiểu thiên hạ đập vào mắt Lãnh Hân hắn nhanh chóng xoay người ôm nàng đi vào phòng đóng cửa lại. Bị ôm Nhiệm Tịch phản ứng tự nhiên ôm ngang hắn thất lưng, hai người dán sát nhau, nàng có thể cảm nhận được hơi lạnh trên người hắn vì ở ngoài trời quá lâu. Nàng ngược lên nhìn hắn, ánh mắt hắn vẫn tập trung vào nàng từ đầu nên hai mắt giao nhau không khí trong phòng trở nên ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Vương gia dễ thương

Nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của nàng hân nào nhìn được cúi xuống môi hân áp lên môi mềm mại của nàng, mãnh mẽ tiến công chiếm đoạt những thứ ngọt thuộc riêng nàng, hân liếm mút môi nàng rồi nhẹ nhàng đưa lưỡi vào khoang miệng nàng từ từ thưởng thức.

Nàng cảm nhận được hơi thở của hân gần kề mùi long tiên hương sọc vào mũi khiến nàng chìm đắm trong cái hôn ấm áp mãnh mẽ của hân không gian im lặng chỉ nghe thấy tiếng hai người hôn nhau. Bàn tay hân ôm chặt eo nàng như muốn đem nàng nhập vào tận cốt tủy hân, tay khác hân kìm chặt sau đầu nàng càng làm nụ hôn thêm mãnh liệt hai người đứng sát vào nhau không có khe hở. Như cảm nhận được gì đó không đúng có vật gì đó cạ vào eo nàng khiến nàng mở mắt, không cần nghĩ nàng cũng biết là vật gì mặt nàng đỏ như máu, hân cũng nhẹ buông ra nàng ôm chặt nàng hơn khiến nàng không thở nổi.

"Chàng lưu manh " Nhiệm Tịch đỏ mặt trừng mắt với hân. Cố gắng giãy giụa thoát khỏi ma trảo của hân.

"Đừng động, nếu lại động ta sẽ cho nàng biết thế nào là lưu manh đấy." khẽ cười hân vẫn ôm chặt không buông tay, hân phải kiềm chế đợi đến lúc nàng gả cho hân, danh chính ngôn thuận thuộc về hân.

Nghe vậy nàng đang đứng bất động không dám nhúng nhích dù một chút, nhìn tiểu thiên hạ nghe lời như vậy hân khẽ cười cúi đầu hôn nhẹ lên trán xinh đẹp của nàng.

"Vài ngày nữa đến trung thu ta đã sai người làm cho nàng bộ y phục vào cung chính thức ra mắt với mọi người " hân nhỏ nhẹ nói, hân muốn cho cả thiên hạ này biết nàng là của hân chỉ thuộc về hân. Sau này nàng sẽ là nương tử của hân, là hân duy nhất nương tử.

Nàng được hân ôm đến bên giường nhìn khuôn mặt của hân lóe lên ôn nhu trong mắt lại chứa ý cười, có ai biết được Hàn vương lãnh khốc thị huyết này lại có khuôn mặt hết sức dịu dàng như vậy. Nữ nhân khác thấy sẽ mê mẩn hân mất, nghĩ đến đây khuôn mặt nàng tái lại.

Thấy nàng không đáp lời hân khẽ nhướn mày nhìn nàng thấy sắc mặt nàng không tốt lo lắng hỏi " Tịch nhi có chuyện gì trong người không thoải mái sao?" một người luôn luôn khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh Hàn vương trở nên bối rối tay chân, sốt ruột lo lắng, nếu bị đám Nhất Sát thấy thì bọn hân trọn mất cho rằng chủ tử của mình bị đánh trảo rồi.

Nghe thấy giọng sốt ruột của hân nhìn khuôn mặt méo mó vì lo lắng của hân, nàng phì cười âm thanh trong trẻo vang lên khắp Tịch Uyển. Tại sao hân lại dễ thương như vậy chứ.

"Tại sao chàng lại dễ thương như vậy chứ!" Vừa nghĩ đã nói. Lãnh Hàn nghe xong bất ngờ ngăn người mặt tối lại, đường đường là vương gia uy nghiêm hân ai nghe danh cũng sợ mặt mặt thể à nàng dám nói hân dễ thương, nàng là người đầu tiên khen hân như khen một cô gái vậy, nếu là người khác thì chắc sẽ chết trong tay hân không bàn cãi.

"Rầm " bên ngoài dường như có hai vật thể bị rớt xuống từ trên cây, không sai đó chính là Nhất Sát cùng Nhị Sát đang canh gác xung quanh bỗng nhiên tiếng nói của nàng chuyển đến trong lỗ tai bọn họ hai người đồng thời té xuống " cô gái này chết chắc rồi lại dám nói chủ tử bọn họ dễ thương ". Hai người đồng thời mặc niệm cho Nhiệm Tịch. Bọn hân nghe ngóng mãi mà không thấy tiếng động bên trong, bốn mắt nhìn nhau.

Bên trong phòng không gian êm ái Lãnh Hàn ánh mắt hiện lên vài phần bất đắc dĩ nhẹ thở dài, nhấc tay lên gõ nhẹ đầu nàng " Ông trời phải nàng xuống khác ta có phải không." Nếu là người khác thì chắc chắn chết không thể nghi ngờ nhưng ngược lại nàng nói hân đành chấp nhận vậy ai biểu nàng là nữ nhân của hân làm gì, hân yêu còn không kịp nào nỡ phạt nàng.

Nàng che lại cái đầu bị hân gõ khuôn mặt cười cười nhìn hân "Đúng vậy, ta phụng mệnh lão nhân gia đến đây khắc chàng ". Nhìn khuôn mặt nghịch ngợm của nàng hân đành bỏ tay, nhẹ ôm nàng vào lòng nằm xuống giường hôn nhẹ lên mắt nàng tới môi nàng, dù chỉ chạm nhẹ qua nhưng khiến nàng chìm đắm vào trong đấy.

Nhớ lại câu nói của hân nàng mới trả lời " Trong phủ mẫu thân đã cho người làm y phục cho ta rất nhiều rồi chàng đừng lo lắng chuyện này." Hôm trước mẫu thân vừa cho tú nương đến đo số cho nàng cho ra rất nhiều kiểu áo nhiều đến khiến nàng xem mà đau cả đầu.

"Sau này đồ vật của nàng phải là từ tay ta chuẩn bị " câu nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại nghe ra mệnh lệnh không được từ chối nàng liền chấp nhận vậy, ai biểu hân là nam nhân của nàng, gặp người khác ra lệnh cho nàng, nàng sẽ một cước đá tung hân.

Nằm kế bên hân nghe được mùi hương đặc trưng riêng hân hơi thở ấm áp của hân khiến nàng cảm thấy an toàn, con buồn ngủ kéo đến nàng nhích đến trong ngực hân tìm tư thế thoải mái ôm chặt eo hân rồi thiếp mất đi. Nhìn động tác của nàng như con mèo nhỏ lười biếng muốn hân chở che trong lòng ngực. Hân mỉm cười nàng rất đặc biệt lần đầu tiên có người khiến hân cười rất nhiều, nói cũng rất nhiều, khiến hân hạ mình hầu hạ, khiến hân muốn bảo vệ nàng không bị thương tổn đến, khiến hân muốn bên nàng mãi mãi, hân thấy hân càng yêu nàng nhiều hơn càng muốn thấy nhiều gương mặt đáng yêu của nàng, bên cạnh nàng hân không hề bài xích khi tiếp xúc nàng, như có vật gì đó hút hân đến gần nàng còn bảo hân phải yêu thương bảo vệ nàng.

Bên nàng khiến hân ấm áp, cũng không biết hân đã thiếp đi khi nhìn tiểu nhân nhi trong lòng lúc nào, nàng như thuốc an thần của hân vậy. Ở bên nàng hân

ngủ rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chính tay làm

Sáng hôm sau người nằm bên cạnh không thấy đâu trên giường hơi lạnh chứng tỏ người kẻ bên đã rời đi từ sớm, Nhiễm Tịch mơ màng đứng dậy, nghe thấy trong phòng có động tĩnh Sương nhi gõ nhẹ cửa đi vào, Sương nhi là một trong bốn nha hoàn mà Lãnh Hàn đưa đến bên cạnh nàng để bảo vệ nàng lúc không có hấn, chính tay hấn chọn ra mỗi người đều có đặc điểm riêng.

Sương Nhi tính tình ôn hòa gương mặt trái son xinh xắn rất dễ bắt chuyện với mọi người, Lãng Lãng tính tình lãnh đạm ít nói lại dịu dàng gương mặt trắng nõn mịn màng, Đường Như tính tình thì lại vui vẻ khuôn mặt đáng yêu kết hợp với nụ cười trong ngần khiến người sờ không nỡ buông tay, còn Nhược Hy tính tình thì lạnh lùng khuôn mặt ngũ quan thanh tú lúc nào cũng lạnh nhạt với mọi người. Mỗi người mỗi vẻ, đừng nhìn họ dễ thường lãnh đạm thì khinh thường được, mỗi người đều mang trong người võ nghệ cao siêu.

Sương Nhi bước vào cầm đến chậu nước giúp Nhiễm Tịch rửa mặt, thay quần áo. Mọi việc xong nàng cùng với Lãng Lãng và Nhược Hy ra phủ Nhiễm Tịch muốn thành lập thế lực thì bước đầu tiên phải có là tiền. Nàng cùng Lãng Lãng và Nhược Hy đi đến một cửa hiệu, bên trong là sòng bạc Kỳ Dương, Nhiễm Tịch mặc một bộ nam trang màu trắng, ngũ quan xinh đẹp được nàng che dấu sau lớp trang điểm, trên tay cầm một cây quạt nhìn sơ qua giống như là một công tử bột được gia đình che trở rất tốt.

Lãng Lãng cùng Nhược Hy giả làm hai gã sai vặt bước đi phía sau do được Nhiễm Tịch giúp che dấu khuôn mặt cộng thêm khí chất luyện võ lâu năm tắm trong mưa máu của hai người, khiến mọi người không ai dám lại gần ba người.

Nhiễm Tịch bước vào bên trong có một kẻ sai vặt ra tiếp các nàng khẽ khom người "Đại nhân mời vào" gã sai vặt với khuôn mặt cười cười chỉ nàng sáng bên sòng bạc lớn còn một chỗ trống, nàng bước đến ngồi xuống, Lãng Lãng cùng Nhược Hy đứng phía sau nàng.

Những nam nhân nhìn Nhiễm Tịch vừa mới ngồi xuống tỏ ra trêu ghẹo "Người nhìn eo là tuổi cũng nhỏ thế này có biết chơi hay không, nhìn là biết người được phụ mẫu che trở chưa trải sự đời thôi thì về bú sữa mẹ đi, đến anh em chúng ta típ tục chơi" tên nam nhân thô thiển nói có vẻ khiêu khích, Nhiễm Tịch không quan tâm tới gã nhận bạc từ Lãng Lãng ném vào ô trắng.

"Mặc kệ hấn cho hấn đặt đi tiếp tục mọi người đặt nào ô số chẵn là màu trắng, ô số lẻ là màu đen nào đặt đi." Gã nam nhân cầm lên cái tô để hai con súc sắc đập lại bằng chiếc đĩa bắt đầu lắc lắc còn không quên hô to.

"Đã đặt xong hết chưa, gia mỡ đây!" gã nam nhân nhìn mọi người đã đặt xong xuôi đa số là ô đen chỉ mình Nhiễm Tịch là ô trắng, gã nam nhân nhìn Nhiễm Tịch "Người có chắc chắn đặt hết số tiền đó lên ô trắng không?"

Nhiễm Tịch không trả lời chỉ nhìn vào chén súc sắc gã đặt trên bàn, gã tức giận vì Nhiễm Tịch không trả lời hấn, hừ lạnh một tiếng mỡ đĩa ra "Hừ tiểu tử chuẩn bị chung tiền cho gia đi, người thua chắc...." chưa nói hết lời gã đã im lặng trợn mắt nhìn trên bàn súc xác, mọi người đều đứng hình "sao có thể gã đã lắc ra số lẻ mà sao có thể là số chẵn" gã dụi mắt để chắc mình không nhìn lầm. "tên tiểu tử này chỉ là ăn may, đúng chỉ là ăn may thôi".

Lại một lần nữa đồ súc xác bên trong ai cũng im lặng "sao có thể gã đổ mười lần đều là số chẵn". Nhiễm Tịch vẫn đặt số tiền ở ô trắng đó nhưng có sự khác biệt là trong tay Lãng Lãng từ cầm một tờ ngân phiếu chất thành nhiều tờ, cho thấy nàng thắng được khá nhiều. Chơi chán rồi nàng cũng không ở lại đâu không thôi sẽ phiền phức nên đứng dậy cùng Lãng Lãng và Nhược Hy đi ra sòng bạc.

Như cảm nhận được gì Nhược Hy lập tức ôm Nhiễm Tịch biến mất lên cây Lãng Lãng theo phía sau nhìn xuống chỗ họ vừa đứng lại xuất hiện thêm nhiều gã nam nhân "Làm sao bây giờ mất dấu rồi?" một gã to xác nam nhân nhẩn nhai nhìn gã nam nhân khác.

"Nếu không tìm được bọn hấn lấy lại tiền lão đại sẽ giết chúng ta mất." Lão đại mà bọn hấn nói chính là tên đã đồ súc xác và khiêu khích Nhiễm Tịch, vừa nhìn nàng đã nhận ra ngay.

"Đi thôi về phủ" Thấy bọn chúng rời đi Nhiễm Tịch ra lệnh hồi phủ. Bước vào Tịch Uyển khuôn mặt nàng như nở hoa cười mãi không ngừng trông tay lại là cặp ngân phiếu vừa gom vừa đếm.

Bổng Đường Như bước vào cung kính "Tiểu thư, chủ tử cho người đem y phục lại đây cho người".

Nhiễm Tịch buông trong tay ngân phiếu ngược đầu lên nhẹ nói "Đem đến". rồi cúi xuống típ tục đếm ngân phiếu.

"Vâng" Đường Như cung kính.

Một lúc sau hai gã áo đen vác một cái rương đến trước mặt nàng, hai người áo đen này là Nhất Sát cùng Nhị sát, bọn họ cung kính cúi đầu với nàng "Tiểu thư, chủ tử ra lệnh chúng thuộc hạ đem đến cho tiểu thư mời tiểu thư xem qua" Nhị Sát cung kính lên tiếng.

Lúc này Nhiễm Tịch đã bỏ ngân phiếu vào hộp nhỏ đưa cho Surong Nhi, Bước đến cái rương Nhất Sát nhẹ mở bên trong lộ ra một bộ y phục màu xám thêu hoa sen trắng tinh xảo, Nhiễm Tịch cầm lên bộ y phục vải mềm mại sờ vào thật thích, kiểu dáng không quá cầu kỳ, lại nhẹ nhàng, vừa nhìn nàng đã thích, kế bên là bộ trang sức được đều chế tỉ mỉ bằng ngọc màu trắng lấp lánh, trăm cái, đôi bông đều là hình hoa sen trắng tinh khiết như đang nở rộ. Nhiễm Tịch nâng từ trước đến nay không thích cầu kì không thích những trang sức nặng đầu, nhưng cầm lên những cái đó trầm khiến nàng thích từ tận đáy lòng.

"Tiểu Thư đây là chính tay chủ tử thiết kế ra bộ y phục và cho tú nương có tay nghề nổi tiếng nhất Thanh Long quốc làm ra, cùng với bộ trang sức là chính tay chủ tử tự làm." Nhất Sát thành thành thật thật nói, Nhiễm Tịch nghe mà ngẩn cả người, Lãnh Hàn hẳn tự khắc trầm cho nàng sao?, Đầu đó trong tim nàng lại càng không ôn càng ngày đập càng nhanh, nàng vui vì không phải hẳn tặng cho nàng bộ y phục tơ tằm quý giá, cũng không phải là bộ trang sức bằng ngọc mà nàng vui vì hẳn chính tay làm cho nàng.

"Miễn là Hàn làm ra bằng vải tơ tằm hay vải bố, đá cứng hay, ngọc thô vẫn là ngọc tốt ta đều thích vì đó là chính tay chàng làm cho ta." Bất giác Nhiễm Tịch nói ra lời khiến người trong Tịch Uyển đều sửng sốt.

Chính nàng cũng không biết, bây giờ nàng chỉ nhớ đến Lãnh Hàn, nhớ khuôn mặt hẳn cử chỉ đáng yêu của hẳn tưởng tượng ra hẳn ngồi khắc ngọc trăm tạng nàng, nàng bỗng cười nhẹ trong mắt vô hạn ôn nhu, đám Nhất Sát xem mà ngẩn cả người.

Bỗng có một cơn gió thổi tới kèm theo giọng nói lạnh lùng " Quay chỗ khác " Nghe được giọng nói quen thuộc Nhiễm Tịch chỉ ôn nhu cười, còn đám Nhất Sát đều quay lưng.

Bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt, Lãnh Hàn xuất hiện nàng hơi bất ngờ nụ cười vẫn giữ y thính. Khi này nàng cười lãnh Hàn đứng trong bóng tối cũng thất thần, nụ cười xinh đẹp ôn nhu trong mắt nàng không thoát khỏi mắt hẳn khiến hẳn chìm sâu vào khi ấy tim hẳn đập rất nhanh. Vì muốn xem biểu hiện khuôn mặt nàng khi thấy đồng đồ hẳn tự mình làm sẽ thế nào, nhưng thật may hẳn đã đến bằng không hẳn sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc xinh đẹp này.

Thấy Lãnh Hàn vẫn còn thất thần Nhiễm Tịch cười vui vẻ lấy tay quơ quơ trước mặt hẳn, vừa quơ vài vòng chưa kịp rút tay đã bị một cánh tay to lớn nắm chặt kéo vào lòng, bất ngờ Lãnh Hàn cúi xuống hôn lên cánh môi anh đào của nàng, không có chiếm đoạt chỉ có ôn nhu tha thiết, nụ hôn như biểu đạt tình cảm của hẳn giành cho nàng vậy. Khiến nàng chìm đắm vào trong nụ hôn đó, đầu óc trống rỗng, hai người cứ dây dưa luân hồi trong đó không ai muốn thoát ra.

Đám người Nhất Sát vẫn đứng yên một chỗ quay lưng về phía hai người ánh mắt giao nhau.

" Chúng ta lui ra hay là vẫn đứng như vậy?"

"Chủ tử bảo chúng ta quay lưng, nếu không có lệnh của chủ tử chúng ta không được nhún nhích "

"Phải đợi tới chừng nào?"

" Tới khi chủ tử ra lệnh "

"..."

"..."

"..."

"..."

Cả đám im lặng trao đổi ánh mắt nhìn trời thăm thẳm.

Chương này ta thấy dài nhất trong các chương. Khúc đầu hơi chán nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tết Trung Thu (1)

Hôm nay là ngày Hoàng cung rất bận rộn, thái giám, nha hoàn chạy tới chạy lui tay thì cầm này tay thì cầm kia rất náo nhiệt, trong hoàng cung gửi thiệp mời các nơi mời các đại nhân gia quý đến thưởng trăng với hoàng thượng và hoàng hậu.

Phủ thừa tướng, phòng khách đông đúc Thiên Hùng cùng thê tử Nhan Kim ngọc ngồi chủ vị, Thiên Dực Phong ngồi bên dưới cùng với vài người của Thiên Gia. Thiên Lăng đại thúc của Thiên Dực Phong cùng với Nhiễm Tịch kế bên là thê tử Quỳnh Đường cùng với con trai lớn Thiên Kiều và con gái Thiên Nhã Nhiên, ông là ca ca ruột với Thiên Hùng cũng là đại tướng quân dưới trướng của Hàn Vương.

Thiên Lăng khuôn mặt cùng với Thiên Hùng khá giống nhau, khuôn mặt nghiêm nghị, tóc đen gọn gàng, màu da đồng, lông mày rậm, ông mặc y bào xanh thanh nhã, khí chất bùng bùng, đi theo Hàn vương nhiều năm tắm ra từ mưa máu nên tính tình lạnh nhạt ít nói.

Quỳnh Đường khuôn mặt trái son, đôi mắt khẽ híp, tóc dài được bới ra sau cổ định bằng những cây trâm hình bướm mỗi cử động đều khiến những con bướm trên đầu nàng khẽ bay trong rất tao nhã, mặc một chiếc váy xanh lá, động tác của chỉ nhẹ nhàng.

Thiên Kiều khuôn mặt lãnh đạm, ôn hòa, mặc y bào màu trắng thanh nhã thoát tục, tóc bới ra sau được dây buộc tóc cổ định, hần giống như trích tiên lạc phàm trần.

Thiên Nhã Nhiên, khuôn mặt nhỏ đáng yêu nàng mười một tuổi nhỏ hơn Nhiễm Tịch ba tuổi, tính cách lại dịu dàng đáng yêu, nàng mặc váy màu vàng tôn lên dáng hình nhỏ xinh của nàng, tóc dài nhỏ được bới một bên, xõa một bên trong đáng yêu xinh xắn khiến người muốn ôm vào lòng.

"Tiểu thư đâu, tại sao còn chưa tới " Thiên Hùng lên tiếng

" Bẩm lão gia, tiểu thư sắp đến rồi ạ "

Tất cả mọi người ngồi đây chỉ đợi một mình Nhiễm Tịch.

Vừa dứt lời có một thân ảnh bước nhẹ tảo nhã đi vào, nàng mặc y phục màu bạc được thêu những đóa sen trắng kim tuyến mỗi bước chân của nàng khiến những đóa sen trắng trong thêm sinh động lấp lánh, dáng người thon gầy đầy đặn, tóc dài như thác được cổ định xinh đẹp bởi ngọc trâm hình hoa sen trắng, gọi lên làn da trắng nõn, khuôn mặt không trang điểm xinh đẹp tuyệt trần, sóng mũi cao, môi đỏ, mắt to long lanh thuần khiết, nhìn đến thân ảnh của nàng mọi người trong phòng đều ngẩn người, im lặng nhìn chăm chăm vào nàng .

Họ chưa từng thấy ai khuynh quốc khuynh thành như vậy, đến cả đệ nhất mỹ nhân Khương Song Nhu cũng không đẹp bằng nàng.

" Muội muội thật xinh đẹp nha." Thiên Dực Phong lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

" Bây giờ huynh mới phát hiện sao " nàng trêu đùa

"Hóa ra con heo cũng có thể biến thành thiên nga nha, chứ không phải cóc gè" Thiên Dực Phong trêu cợt

Nhiễm Tịch trừng mắt với ca ca mình, không thèm nhìn nữa đi đến chỗ Thiên Hùng cũng Nhan Kim Ngọc khom người "Nữ nhi đến rồi, thỉnh an phụ thân mẫu thân ".

"Đứng lên nữ nhi bảo bối của ta hôm nay thật đẹp " Thiên Hùng lên tiếng nhẹ nhàng nói. Nhan Kim Ngọc ngồi kế bên cũng mỉm cười nhìn con gái.

" Tịch nhi rất giống đệ muội khi còn trẻ " một giọng nói uy nghiêm vài phần khen ngợi, Thiên Lăng ánh mắt cười cười nói.

" Đúng vậy Tịch nhi xinh đẹp là thừa hưởng từ đệ muội " Quỳnh Đường giọng dịu dàng lên tiếng phụ họa.

Nhiễm Tịch xoay người hành lễ với Thiên Lăng cùng Quỳnh Đường " tịch nhi ra mắt cậu, dì " nàng lễ phép thưa.

" Tốt tốt đứng lên nào đứng lên " Thiên Lăng bước đến đỡ nàng, mỉm cười.

" Biểu ca, biểu muội " Nhiễm Tịch gật đầu với đứng kế bên Thiên Kiều cùng Thiên Nhã Nhiên.

"Biểu muội hảo " Thiên Kiều lạnh nhạt lên tiếng không che dấu được ôn hòa.

"Biểu Tỷ hảo " thiên Nhã Nhiên nhẹ nhàng, ngượng ngùng chào lại Nhiễm tịch.

Nhiễm Tịch cười nhẹ Bước đến bên cạnh Thiên Dực Phong.

"Muội muội nếu ca không làm thì đây có phải là đồ vương gia tự tay làm không?" Trong giọng tò mò không che giấu được trêu chọc nàng.

"Huynh ghen tỵ, hay là để ta nói với Hàn, là huynh cũng muốn có vài bộ do chính tay Hàn làm tặng cho huynh." Nhiễm Tịch cười tà nhìn Thiên dực Phong.

Nghe xong Thiên Dực Phong lạnh tóc gáy nài nỉ xin lỗi Nhiễm tịch " Tịch nhi muội biết là ta thương muội nhất mà nên muội tha cho huynh được không." Đứng đùa chứ hần không dám chọc tên đại ác ma ấy đâu, cứ tưởng trêu chọc muội muội một chút không ngờ bị nàng đáp trả một cách không đường sống, đúng là nữ nhi lớn khó giữ mã.

"Được rồi đến giờ rồi chúng ta xuất phát thôi " Thiên Hùng lên tiếng.

Mọi người đứng lên đi ra xe ngựa của mình tiến đến hoàng cung.

Đến cửa cung, xe ngựa dừng lại mọi người bước xuống xe. Nhiễm Tịch vừa xuất hiện thì Nhất Sát bước đến khom người cung kính "Vương Phi vương gia mời ngài cùng lên xe ngựa ".

Mọi người trong nhà đều nhìn nàng. "Nàng vô tội nha, đừng nhìn nàng như vật chứ.". Thiên Dục Phong nhìn nàng bằng ánh mắt ái muội, nàng không thèm nhìn mà nói vài câu với phụ mẫu cùng cậu đi rồi bước theo Nhất Sát đến chiếc xe ngựa đậu gần đây có biểu tượng của Hàn Vương, không chần chừ Nhiệm Tịch bước lên xe ngựa rất tự nhiên đi vào bên trong.

Lãnh hàn ngồi trong xe nghe được động tĩnh bên ngoài bèn ngược lên đôi cặp con người màu tím nhìn chăm chăm bóng dáng vừa bước vào xe, bỗng chốc ngưng thân.

Nàng tóc dài như thác được cố định bởi trăm hoa sen trắng ngọc, bộ váy bạc óng ánh hình sen trắng, tôn lên dáng người gọi cảm đầy đặn, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt to tròn lung linh thuần khiết, môi đỏ như hoa anh đào, nàng xinh đẹp khuynh thành khuynh quốc. Hắn chưa bao giờ bị mê hoặc bởi sắc đẹp của bao nữ nhân khác, vậy mà bây giờ hắn lại bị sắc đẹp nàng mê hoặc, hắn tự nhận định lực của mình rất tốt nhưng kể từ khi gặp nàng hắn thấy mình không kiềm chế được sẽ đè nàng ra và ăn luôn cả nàng nhập vào cốt tủy.

Thấy Lãnh Hàn nhìn mình chăm chăm nàng không tự chủ được đỏ mặt, trùng mắt với hắn. Nhìn thấy được biểu hiện đáng yêu của nàng hắn không nhịn được kéo tay nàng, do quá bất ngờ Nhiệm Tịch không giữ được thăng bằng ngã vào vòng tay ấm áp của hắn, ngửi được mùi long tiền hương nam tính trên người hắn, không biết sao nàng cảm thấy yên lòng.

Còn chưa kịp lên tiếng thì môi anh đào của nàng bị một đôi môi ấn xuống, những từ muốn nói lại nuốt xuống vào cổ họng. Bạc môi trên môi anh đào của nàng khẽ liếm, cắn, rồi mút, do thiếu dưỡng khí nàng hé môi để hít thở, thừa cơ Lãnh Hàn nhanh chóng dùng lưỡi tách ra răng trắng của nàng, thâm nhập vào bên trong khoang miệng của nàng.

"Ngô...ân..." Rốt cuộc không thể khác chế chính mình Lãnh Hàn đối với Nhiệm Tịch càng hôn càng sâu mãnh liệt đoạt trong miệng của nàng mật ngọt, ẩm ướt ấm áp lưỡi không ngừng cùng nàng dây dưa, truy đuổi, chơi đùa, mạnh mẽ cướp đoạt nàng hô hấp...

Hắn cảm thấy không đủ! cần bản không thấy đủ, của nàng mỹ vị quả thật là tốt đẹp hương vị khiến hắn muốn ngừng mà không được, không nghĩ buông ra, trong đầu Lãnh hàn bây giờ chỉ có một ý niệm là: Muốn nàng, hung hăng yêu nàng, muốn nuốt trọn nàng vào bụng nhập vào hắn cốt tủy.

Nhiệm Tịch vô lực sở hữu đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ có thể theo bản năng, nâng lên song chường ôm hắn cổ, theo động tác của hắn mà đáp lại, cả người nàng yếu ớt vô lực tùy ý hắn dao động trong khoang miệng nàng, mê người mật ngọt do nàng không kịp trở tay từ trong miệng tràn ra.

Ái muội yêu kiều thanh âm vang lên bên tay Lãnh Hàn. Nhiệm Tịch tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, ngay tại nàng không thể hô hấp thời điểm Lãnh Hàn nhẹ nhàng rời của nàng môi, hai cánh môi ái muội kéo ra sợi chỉ bạc, kia khung cảnh khiến vô cùng mị hoặc.

Nhiệm Tịch hít lấp hít để không khí khuôn mặt đỏ ửng khiến người không thể kiềm chế được dục vọng muốn ăn nàng.

Lãnh Hàn hô hấp có chút trọng, cố gắng kiềm chế bên dưới rút rịch muốn thức tỉnh, cố gắng dùng nội lực áp chế lửa nóng trong lòng, nhìn đến nàng mê ly đôi mắt, đôi môi vì hắn mà sưng đỏ, hắn cười khẽ thờ dài đầu hàng, nàng thật là tiểu yêu tinh mà.

Nhìn đến hắn cực khổ áp chế chính mình muốn chiếm hữu nàng dục vọng, trong lòng ẩm áp cảm động, hắn vì nàng mà nhẫn nhịn mấy lần, hỏi sao trong lòng nàng lại không yêu hắn chứ. Nào có nam nhân nào như hắn chịu dày vò áp chế chính mình dục vọng trong khi có con mồi trước mặt. Nàng nhìn hắn chăm chú nhìn người nam nhân vì nàng, làm mọi thứ cho nàng, nàng nhẹ nhàng đến gần ôm cổ hắn, không nói lời nào.

Hắn cũng nhẹ nhàng ôm nàng cổ, khẽ hít hương thơm tự nhiên lẫn mùi sữa, càng ôm chặt nàng, thanh âm khàn khàn khẽ nói " Lần sau ta không chắc mình sẽ nhìn được đâu, tiểu yêu tinh " ôn nhu sùng nịnh nói.

"Được " nàng cười ngọt ngào thơm nhẹ má hắn.

(Nay dài hơn chương trước nữa nè, các nàng có thương ta không? Chắc thương truyện hơn ta quá TT, Chúc các nàng ngủ ngon <3 yêu mấy nàng)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tết Trung thu (2)

"Vương gia, Vương phi tới " Bên ngoài Nhất sát cung kính gọi nhẹ hai người bên trong. Lãnh Hàn ôm Nhiệm Tịch xuống xe. Mặt Nhiệm Tịch đỏ bừng nàng vẫn chưa thành thân với Hàn đầu mà gọi nàng "Vương phi " hơn nữa lại gọi thuận miệng như vậy.

Nàng trừng Lãnh Hàn liếc trắng mắt, nhất định là tên này ra lệnh rồi. Nhiệm tịch đoán không sai, hôm trước Nhất Sát cùng Nhị sát nhận mệnh đưa y phục cho nàng nghe bọn hắn kêu nàng là tiểu thư bỗng hắn nghe thấy chương tai, về phủ ra lệnh cho tất cả từ nay gọi nàng vì Vương phi, trước sau cũng gọi, giờ gọi trước cũng là bình thường.

Nhìn khuôn mặt nàng, thấy biểu cảm đáng yêu của nàng, Lãnh Hàn thật là không nhịn được muốn cúi xuống hôn nàng, nhưng vì chỗ đông người nên hắn đành nhịn xuống, hắn sợ phá hỏng nàng thanh danh. (AU: Anh cũng sợ phá chị thanh danh thế sao đêm nào cũng mò đến ngủ thế?..)

"Hàn Vương đến, Tiểu...Hàn Vương phi đến " Tên thái giám định gọi nàng là tiểu thư bị Lãnh hàn mắt lạnh đầy sát khí nhìn chằm chằm đành sửa lại cách gọi.

Bên trong mọi người nghe thái giám tuyên đều nhìn qua bên này, Lãnh hàn cùng Nhiễm tịch được sự chú ý nhiều nhất. " Thật đẹp đôi a" Có người trong đám đông lên tiếng mọi người đều đồng thời gật đầu phụ họa " Đúng vậy ".

Lãnh Hàn hôm nay vận bộ Bạc y cùng chất vải và kiểu dáng với nhiễm Tịch nhưng khách chỗ là trên y phục hần thù mây được chỉ kim tuyến mai tinh sảo, họa tiết mây linh động theo mỗi bước chân hần, như đang lơ lửng trên không trung.Tóc gọn gàng búi ra sau được ngọc trầm trắng cổ định, khuôn mặt tà mị, mê người, hút hồn bao nhiêu cô gái, mắt tím như ẩn như hiện nếu nhìn kỹ sẽ thấy được một thân ảnh màu bạc khác trong mắt hần, bạc môi khẽ cong. Hần là nhìn nàng cười.

Nhiễm Tịch vận bộ bạc y được thêu hình hoa sen trắng những đường chỉ kim tuyến tinh sảo, dây lưng bạc tôn lên dáng người yếu điệu xinh xắn của nàng, những đóa sen linh động như nở rộ khi nàng nhấc nhẹ bước đi, cử chỉ tao nhã. Tóc nàng được vấn đơn giản được ngọc trầm trắng hình hoa sen cổ định. Nàng giống như một đóa hoa thuần khiết, đôi mắt to tròn long lanh, cánh môi đỏ, khuôn mặt xinh đẹp không một chút phấn, khiến nhiều nữ nhân ghen tỵ, nghiêng ngã nghiêng lợi.

Hai người vừa bước vào lại là trung tâm sự chú ý của mọi người. Hai người như tiên đồng ngọc nữ giáng xuống thế gian, nam yêu mị xinh đẹp tuyệt trần, nữ khuyên quốc khuyên thành như thiên tiên, hai người thần tiên quyền lực " vô cùng vô cùng đẹp đôi ".

Nhiễm Tịch cảm nhận được bao nhiêu con mắt hâm mộ, ghen tỵ, hận... đổ dồn về hai người, nàng dường như giả vờ không thấy sánh vai cùng lãnh Hàn bước đến chỗ Hoàng Nghiêm " Hoàng Huynh ", "Hoàng Thượng" cả hai đều đồng thời lên tiếng chỉ hơi cúi người.

Hoàng Nghiêm nhìn đến thảm thán: Tuyệt phối quả nhiên tuyệt phối, hần cứ tưởng đệ đệ hần cô đơn đến già, không ngờ xuất hiện được một cô gái khiến hần yêu như vậy.

"Đệ đệ, đệ muội đứng lên đi không cần đa lễ " Hoàng Nghiêm cười vui sướng.

"Tạ Hoàng huynh ", "tạ Hoàng Thượng" Lãnh Hàn đỡ Nhiễm Tịch đứng lên.

"Sao này cứ giống như Hàn gọi ta hoàng huynh là được, đệ muội không cần khách sáo " Hoàng Nghiêm vui vẻ, xem ra đệ đệ tìm được một nàng dâu không tồi.

" Thần nữ tuân mệnh " Nhiễm Tịch khuôn mặt không nịnh nọt, lạnh nhạt đáp ứng, đối với nàng Ngoài Lãnh Hàn cùng với người nhà nàng sẽ thân thiết thoải mái, nhưng đối người ngoài nàng chưa thể tin tưởng được cho dù đó là hoàng huynh của Hàn.

Lãnh Hàn không nói một lời, đem Nhiễm Tịch đến vị trí giành cho hần cùng nàng ngồi xuống.

"Kỳ Hoàng Tử đến " giọng thái giám lại vang lên.

Một thân ảnh trang nhã bước vào khuôn mặt tươi cười " Tham kiến phụ hoàng " khom người hành lễ.

" Miễn lễ " Hôm nay tâm trạng Hoàng Nghiêm không tồi nên vui vẻ nói.

"Tạ phụ Hoàng " Hoàng Quân Kỳ đến chỗ Lãnh Hàn khẽ liếc trong lòng hần Nhiễm Tịch nhìn cũng không thềm nhìn mình " Bái kiến tiểu thúc " khom người hành lễ với Lãnh Hàn.

" Đứng lên đi " Lãnh Hàn lạnh giọng. Hoàng Quân Kỳ đứng dậy, Lãnh Hàn thêm một câu " Ra mắt người Thảm Thảm đi " nhìn về phía nhiễm Tịch nhưng lại nói với Hoàng quân Kỳ.

Hơi chần chờ Hoàng Quân Kỳ khẽ cúi " Ra mắt thảm thảm " giọng có hơi miễn cưỡng

"Đứng lên đi " Nhiễm Tịch nhin cười ra lệnh. Hàn hần đây là đang bức bối đi, chuyện lần trước Hoàng Quân Kỳ đến đòi gặp nàng ai đó vẫn còn nhớ đi.

"Hừ, người của hần cũng dám đề ý, muốn chết ", ai đó phóng dấm khắp nói Nhiễm Tịch ngồi bên cạnh nhin cười, khuôn mặt ghen tuông của Hàn khiến hần càng thêm yêu nghiệt nga. Thật "Hại nước hại dân mà "

"Được rồi các ái khanh, hôm nay là tết trung thu không cần chú ý lễ tiết, thoải mái nào. " Hoàng Nghiêm giọng lên ly rồi về phía các chư thần, mọi người đều vui vẻ ra sức chúc mừng.

Lãnh Hàn thì chọn lựa những đồ ăn ngon gấp vào chén Nhiễm Tịch, Nàng ăn rất nhiều nhưng không mất đi phần cử chỉ cao quý, Nhiễm Tịch cũng gấp cho Lãnh Hàn đồ ăn mà hần thích nhất, cử chỉ tự nhiên dường như đã làm hàng nghìn lần, khiến mọi người cũng mở to mắt mà nhìn Hàn Vương ôn nhu gấp thức ăn cho Vương Phi, một bước tranh duy mỹ xinh đẹp động lòng người mang theo đầy ám áp khiến người trầm mê.

Nào ai để ý phía dưới có một nữ nhân nhìn chằm chằm hai người ánh mắt đầy ghen tỵ, hai tay bấm vào da thịt đến chảy máu thịt mà nàng không phát giác mà chỉ nhìn vào Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch.

Nhiễm Tịch nàng không thích những nơi đông người như vậy quá lâu bèn quay qua nhìn Lãnh Hàn " Ta đi ra ngoài hít không khí một chút ". Lãnh Hàn hần biết nàng không thích nói đông người nên gật đầu.

"Ta bồi nằng " lãnh Hàn ôn nhu nhìn nằng, " Không cần đâu tự ta đi là được, một mình chàng đừng có mà trêu hoa ghẹo nguyệt đấy " Nhiệm Tịch lắc đầu, không quên uy hiếp Lãnh Hàn không nên lên phén với người nữ nhân khác. Lãnh Hàn phì cười đáp một tiếng "Được, nhanh về nhé, kéo ta lại trêu hoa ghẹo nguyệt". Nhiệm Tịch trừng mắt hấn bước đi, ai đó còn ngồi chỗ đó cười nhìn theo hình bóng nằng.

"Thật trong lành " Nhiệm Tịch hít nhẹ thở ra tận hưởng không khí nhàn nhã. " Ai " Nghe thấy tiếng bước chân đến gần nằng, nằng nhanh chóng quay người mắt lạnh nhìn sau bụi cây.

"Tịch nhi đúng là nằng, chúng ta thật có duyên " Hoàng Quân Kỳ từ trong tối bước ra cười động lòng.

" Kỳ hoàng tử xin tự trọng, ta nhớ ta và người không thân thiết đến nỗi gọi nhau thân mật như vậy, mong ngài gọi ta Thiên nhiệm Tịch" Nhiệm Tịch lạnh giọng nói. Tâm trạng anmgf đang rất tốt bỗng xuất hiện tên ác ôn này. Làm nằng mất hứng.

" Đừng xưng hô xa lạ với ta như vậy, chẳng phải lúc trước nằng muốn cưới ta đó sau, còn đòi sống đòi chết. " Hoàng quân Kỳ nhắc lại chuyện cũ để khiến nằng xiêu lòng, ánh mắt chân thành.

" Chắc do ta mất mùi với nãi bị vô nước nên mới hành động như vậy, mong Kỳ hoàng tử bỏ qua " Đúng là trước kia óc nằng bị vô nước mất bị mùi mới thích hấn.

" Nằng là đang sử dụng lạc mềm buộc chặt sao?" Hoàng Quân Kỳ nở nụ cười tươi rồi hút hồn.

"Kỳ Hoàng Tử đánh giá mình quá cao đi." Nhiệm Tịch không thèm liếc hấn một cái, thật bản mặt nằng.

" Ta chỉ muốn mời nằng bữa cơm được không?" Hoàng quân Kỳ nhần nhin nếu không vì chức vị của cha nữ nhân này hấn mới không hạ mình như vậy, chịu xỉ nhục. Sau này hấn sẽ trả nằng lại gấp đôi (À: méo có cơ hội đâu đừng mơ tưởng nhé:)).)

"Xin thứ lỗi ta không thể phụng bồi " Nhiệm Tịch không chần chừ từ chối thẳng.

" Thiên Nhiệm Tịch ngươi đừng quá đáng " Hoàng quân Kỳ không thể nhịn được nữa, Nhiệm Tịch không cho hấn mặt mũi.

"Tịch Nhi " một giọng nói lạnh băng pha theo chút ôn nhu.

" Hàn sao chàng tới đây?" Nhiệm Tịch vui vẻ nhìn trước mắt nam nhân đang đến gần.

"Tuồng nằng, được không " Lãnh Hàn không xấu hổ nói.

"Chàng đáng ghét "" Nhìn biểu hiện của Lãnh Hàn Nhiệm Tịch đỏ mặt, đám nhẹ ngực hấn.

" Kỳ Hoàng Tử tìm vương phi bốn vương có chuyện gì sao?" Lãnh Hàn cất lên giọng lạnh băng,hấn khí bắt đầu bao trùm xung quanh.

"Tiểu thúc đừng hiểu lầm, ta tình cờ gặp... thăm thăm nên hỏi thăm vài câu " Hai từ thăm thăm vẫn là miễn cưỡng nói ra.

"Thê tử ta, ta lo không cần ngươi bận tâm " giọng ai đó vang lên thật chua đứng bên cạnh Nhiệm Tịch cũng nhận thấy rõ ràng, cười thầm trong lòng" hấn của nằng thật đáng yêu đâu.

"Làm phiền tiểu thúc, ta cáo lui "Hoàng quân Kỳ nhanh chóng cáo từ, không dám quay đầu hiện giờ Lãnh Hàn hấn rất đáng sợ Hoàng quân Kỳ không nên chọc giận Lãnh Hàn thì hơn.

"Hàn, hấn đi rồi chàng đừng phóng giá mà nữa, thật chua. " Nhiệm Tịch cười trêu ghẹo.

Lãnh Hàn nhìn xuống tiểu nhân nhi " Nằng còn bảo ta không nên trêu hoa ghẹo nguyệt, chính nằng mới đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt đấy, hừ." Ai đó uy khuất , lên án.

" Được được, ta cũng không có muốn trêu đâu, tại chúng tự tới trêu ta nga " nhiệm Tịch vô tội trả lời đôi mắt to tròn long lanh nhìn Lãnh Hàn vẻ mặt tràn đầy lấy lòng chi sắc.

"Nằng tiểu yêu tinh " khẽ trách cứ Lãnh Hàn nhin không được khuôn mặt đáng yêu của nằng, cúi người xuống bạc môi đáp ngay cánh môi anh đào của nằng, hôn xuống hấn cắn mút môi nằng, từ từ tách ra hai hàm răng trắng xinh của nằng, cái lưỡi ướt át từ từ thâm nhập vào khoang miệng hút lấy mật ngọt thơm tho, hương vị thuộc riêng nằng, chỉ mình nằng, từ từ tìm đến cái lưỡi đỉnh hương của nằng bắt đầu mút lấy, truy đuổi, giao nhau... nụ hôn càng ngày càng sâu, mật ngọt không kịp nuốt chảy ra ngoài khe miệng nằng, hơi thở bắt đầu nặng nhọc, hai tay nằng vô lực giờ tay ôm lấy cổ hấn

hành động của nằng như cổ vũ hấn hôn sâu hơn, dường như sắp hết khí hấn mới buông nằng ra, Lãnh Hàn dời môi đến tai nhỏ của nằng, bắt đầu liếm mút, khẽ cắn " Ngó...ân..." Nằng rung mình khẽ rên.

Lãnh Hàn hấn biết đây alf nơi mẫn cảm của nằng, nên cố sức trêu đùa nằng, cả người Nhiệm Tịch vô lực tựa vào ngực Lãnh Hàn. Hấn nhẹ buông nằng ra hơi thở gấp gáp khàn khàn " Nằng thật đẹp. " Hấn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nằng, bờ môi sưng to do hấn tạo ra, cúi xuống khẽ liếm mật ngọt còn vương trên khóe môi nằng rồi dời đến đôi mắt to long lanh giờ đã ngập nước khẽ liếm nhẹ. Nằng bây giờ trong rất quyết rũ nhân giống nhau, xinh đẹp, gọi cảm, khiến hấn chỉ được nhìn không được ăn.Hấn không thể nhanh hơn cưới nằng về.

Trăng lên cao, mặt trăng tỏa ra ánh sáng dịu dàng như đang nhìn phía dưới nhân loại còn đang say sưa vui vẻ. Lãnh Hàn nhận thấy Nhiệm Tịch mệt mỏi liền ôm nàng dậy đến Hoàng Nghiêm nói nhỏ đôi câu, Hoàng Nghiêm gật đầu, Lãnh Hàn ôm Nhiệm Tịch rút lui khỏi bữa tiệc.

P/S: ta mệt quá còn ai đọc không? Máy nàng cho ta ý kiến, ta có nên thêm H vô truyện không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Như Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Huyết Sát Cung.

Trên xe ngựa Lãnh Hàn ôm chặt Nhiệm Tịch chỉnh sửa tư thế thoải mái để nàng dựa vào người mình, Nhiệm Tịch hưởng thụ Lãnh hàn chăm sóc nhắm mắt lại.

"Mệt không?" dường như hỏi dường như khẳng định nhìn xuống tiểu nhân nhi trong lòng, đôi mắt nàng khép lại, khuôn mặt như ẩn như hiện trắng nõn, hai má mềm mại đáng yêu, môi hé mở, nhìn khiến người phía trên nhìn không được muốn hung hăng ăn nàng.

"Ân" khẽ thì thào "thật mệt, ta không thích chút nào." Nhiệm Tịch rầu rĩ, ở đó toàn là máy nữ nhân dòm ngó nam nhân của nàng, nàng thật không thích.

"Nàng a" Lãnh Hàn thật bó tay với nàng, hán sao không nhìn ra được tâm tư của nàng, hán cũng không thích ánh mắt của mấy nam nhân khác nhìn nàng chút nào. Hán thật muốn móc mắt những tên đó ra ném cho chó. (Au: Anh bá đạo quá.)

Nàng nhận thấy có ánh mắt nhìn nàng suốt buổi tiệc không mấy tốt lành. Nhưng khi nàng nhìn xuống thì không nhận thấy nữa, nàng nghĩ nàng phải cẩn thận hơn.

Lãnh Hàn thấy nàng lâm vào trầm tư cũng không phiền nàng chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Ánh mắt hán ôn nhu, lúc nàng cùng Hoàng quân Kỳ gặp nhau hán đã đến đó và nghe rõ ràng những điều nàng nói. Hóa ra Hoàng Quân Kỳ cùng nàng không quan hệ gì, thật tốt. Hán tin nàng nhưng hán sợ mất nàng. Nếu không có nàng hán không biết mình sẽ như thế nào, hán nhận thấy bất tri bất giác nàng đã đi sâu vào tim hán ngấm vào cốt tủy hán, từng lời nói hành động của nàng đều ngấm vào đầu óc cùng thân thể hán, Thật tốt vì nàng là của hán, hán phát hiện ở trước mặt người ngoài nàng lạnh nhạt ít nói, nhưng với hán cùng gia đình nàng, nàng luôn dễ gần đáng yêu, đặc biệt với hán nàng luôn có những biểu hiện khiến hán yêu không thôi.

Đến phủ cả hai đều về Tịch Uyển, không bất kỳ cản trở nào, ánh trăng dần lấp ló sau đám mây, hai thân ảnh ôm nhau thật chặt, một đêm vô mộng.

Trong những ngày gần đây bỗng tin đồn Huyết Sát Cung vừa được lan truyền rộng rãi, đây là một bang phái vừa thành lập trong hai tháng thế nhưng trong đó có những sát thủ bậc nhất được huấn luyện nghiêm khắc chuyên ám sát, thu thập thông tin, kinh doanh toàn thiên hạ. ai cũng tò mò người thành lập ra Huyết sát Cung như thế nào, nam vẫn là nữ, xinh đẹp hay xấu... tin đồn càng ngày càng lan truyền khắp nơi. Triều đình bận rộn điều tra không biết Huyết sát Cung là bạn vẫn là thù, trong triều bận rộn lên xuống.

Lãnh hàn cũng bận liên hồi không thời gian cùng Nhiệm Tịch tiêu dao đây đó, hán thật vắng vẻ nàng đâu, mỗi tối đến nàng đã ngủ hán nào nữa gọi nàng dậy sáng lại lên triều sớm bắt đầu giải quyết sự vụ đến tối muộn, nếu không có những chuyện này chắc hán đã ôm tiểu nhân nhi của hán mà bồi đắp tình cảm rồi. Lãnh hàn oán thầm Huyết sát Cung sao không đợi hán ôm nỡ nhân về hãy thành lập chứ. (Au:....)

Tịch Uyển

"Tiểu thư, mọi thứ được sắp xếp theo ý người" Đường Như bên cạnh nhỏ nhẹ.

"Tốt lắm, mọi người vất vả rồi" Nhiệm Tịch nhìn về bốn người Sương Nhi, Lăng Lăng, Đường Như, Nhục hy. Thời gian qua bốn nha đầu này vất vả rồi, vì thành lập Huyết sát các, mấy nha đầu này cũng chạy đông chạy tây, mỗi người một việc, Sương Nhi quản lý ám sát cùng tình báo, Lăng Lăng quản lý kinh doanh, Nhục Hy quản lý huấn luyện cùng đào tạo ám vệ, Đường Như quản lý dạy dỗ cầm kỳ, thi, họa, và một số ẩn thuật.

Nàng thì bận tối mắt tối mũi, Lãnh Hàn thì quay lại vào ban đêm nàng mệt quá nên cũng lười mở mắt nhận biết được hương thơm trên người hán mới chìm sâu vô ngủ, bỗng nàng thấy nhớ hán, không biết có đại sự gì khiến hán bận rộn không có thời gian đến thăm nàng như vậy.

"haizz... " Nhiệm Tịch thở dài, thật nhàm chán.

"Ai" Nhục Hy phản ứng nhanh nhất một tay cầm kiếm chia thẳng vào bóng dáng đứng đó.

"A a a a" Giọng la già nua run rẩy, Nhiệm Tịch đứng phắt dậy trở mắt không thể tin "Lão...lão nhân". sư phụ nàng a, sao người ở đây?

"Nha đầu có thể bảo...bảo nàng lấy kiếm ra được không?" Dương Ưu vẻ mặt ủy khuất mắt hơi chảy nước nhìn Nhiệm Tịch. Ta già rồi đừng hù ta.

"Nhục Hy dừng tay." Nhiệm Tịch gấp gấp nói "Lão nhân sao người đến đây? Không phải người đang ngoạn thiên sao?"

"Nhà đầu ta vừa về đừng có mà hỏi nhiều như vậy." Dương Ưu bắt đầu nhìn nàng. Đồ đệ hán a, vẫn nhiều lời quan tâm hán như vậy.

Nhiệm Tịch tự nhiên khóc lên khiến Dương Ưu cùng bọn người xung Nhi giật mình. "Nhà đầu có chuyện gì, ai bắt nạt người, ta dùng độc, độc chết hán." Dương Ưu hoảng thần lo lắng, nhà đầu làm ông hết hồn nga.

"Lão nhân ta nhớ người lắm... thật nhớ người... tại ta... ta... xin lỗi " Nhiệm Tịch khóc nức lên nói không tròn câu. Dương Ưu rối loạn " Xin lỗi gì a, nhà đầu ngọc ta nghe bảo con kết hôn, người làm sư phụ này phải quay về uống rượu mừng của con a. Đừng khóc ngoan nào, ta về rồi ai dám bắt nạt con ta độc chết hán thay con." Dương Ưu nói một cách chắc chắn.

--- Đoạn cuối thấy sao sao ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sư phụ trẻ con

"Cái gì?" Dương Ưu quát lớn.

"Tịch Nhi tại sao, tại sao lại là tiểu tức thối này " Dương Ưu miếu máo.

" Tại sao không?" Nhiệm Tịch không hiểu lắm trả lời.

"Hán là đồ vô ơn " Dương Ưu chỉ thẳng vào Lãnh Hàn đang ngồi trước mắt ông.

"Hàn chàng làm gì mà để lão nhân như vậy tức giận " Nhiệm Tịch nhìn Lãnh Hàn ánh mắt dò hỏi.

" Lúc trước ta bị trúng độc, sư thúc cứu ta, ta cũng đã trả ơn ngài mua tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành để cho ngài ăn uống no say ở đây còn gì?" Lãnh Hàn không nhanh không chậm đáp lại Nhiệm Tịch

" Hừ lão nhân, ngài có thể giải thích không?" Nhiệm Tịch ánh mắt liếc về Dương Ưu khiến ông không nhìn được rùng mình.

" Thì, thì.... tên tiểu tử này hán... hán " Dương Ưu nói lắp không hoàn chỉnh, hai ngón tay chỉ vào nhau.

"Hàn làm sao?" Nhiệm Tịch nhìn lão nhân trước mắt không biết nên giận hay nên cười ngài quá không đứng đắn.

" Hán không chịu chơi với ta." Dương Ưu lấy hết dũng khí nói ra câu hoàn chỉnh. Trong phòng không khí im lặng.

Nhiệm Tịch nàng không nói gì rồi, sư phụ nàng a đúng là quá trẻ con, nàng cũng hết cách rồi.

"Không...Không chơi với ta đã đành bây giờ còn dám cướp đồ nhi bảo bối (Đồ ăn) của ta rút cuộc tiểu tử thối người muốn gì " Dương Ưu ủy khuất lên án, đồ nhi bảo bối của hán, cũng bị tên đáng ghét ấy cướp đi, đồ ăn ngon của ông sao này ai nấu.

Nhiệm Tịch nghe xong vừa tức vừa cười, dựa vào vai Lãnh Hàn ôm bụng cười lớn, Lãnh Hàn thuận tiện ôm eo nàng, sợ nàng bắt cần té ra sau tới đó lại bị thương hán đau lòng.

Dương Ưu nhìn trong mắt Lãnh Hàn chứa ôn nhu cùng đau lòng Nhiệm Tịch. Tên tiểu tử thối này a, ông trước giờ chưa từng gặp qua bộ mặt này của hán, hán là đồ đệ của sư huynh ông, do lúc hán còn nhỏ trúng độc cực nặng sư huynh ông đem về nhờ ông đều chế thuốc giải giúp hán giải độc ông rất ngạc nhiên khi tiểu tử còn nhỏ thế này mà đã có thể chống chọi với độc được cực mạnh, có thể chết trong vài giờ, hán lại chống chọi đến một tháng cũng là kỳ tích, từ lúc đến đây ông không thấy hán cười, dù bất kể làm gì vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh băng đó.

Thế mà giờ mắt ôn nhu dịu dàng hàm chứa đau long, môi thì cười sùng nịnh, haizz quả là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a.

" Tiểu tử người thay đổi rồi " Dương Ưu cất tiếng giọng nhẹ nhàng.

" Ân, Tịch Nhi khiến ta thay đổi " Lãnh Hàn không nhìn dương Ưu mắt vẫn đắm đắm nhìn tiểu nhân nhi trong lòng tràn đầy sùng nịnh, chính nàng đã thay đổi hán không biết từ lúc nào hán cảm thấy mọi vật xung quanh đều xinh đẹp như vậy, không chết tróc như lúc trước nữa.

" Hào, ta đây lấy danh nghĩa sư phụ Tịch Nhi giao nàng lại cho người, nếu ta biết người làm tịch Nhi buồn hay chịu ủy khuất thì đừng trách ta độc chết người xong rồi tìm phu quân khác cho nàng " Trong lời nói sáu phần nghiêm túc ba phần đùa của Dương Ưu khiến ai đó nghe xong lại phản ứng nhanh nhẹn.

" Không đời nào ta cho nam nhân khác dòm ngó ta Tịch nhi, cũng không làm nàng chịu bất kỳ sự ủy khuất gì " Lãnh Hàn tự tin tuyên bố quyền sở hữu.

"Được lắm ta tin tưởng lời người nói, giao Tịch Nhi cho người " Dương Ưu hài lòng gật đầu, tình cảm của hấn Dương Ưu nhìn vào trong mắt , hấn thật sự đau bảo bối đồ đệ của ông.

"Đạ tạ sư thúc " Lãnh Hàn không nói hai lời quỳ xuống với Dương Ưu. Hấn trước giờ chưa quỳ dưới chân ai, nay lại quỳ xuống với Dương Ưu.

"Được tốt lắm, đứng lên đi " Dương Ưu hài lòng gật đầu.

" Tội rồi ta muốn nghỉ ngơi, hai người trẻ tuổi các người cũng về ngủ đi " Dương ưu ra lệnh đuổi khách, ông mệt mỏi muốn ngủ một giấc đầu.

"Được rồi, lão nhân người ngủ đi ta cùng Hàn cáo lui " Nhiệm Tịch nói đi ra đóng cửa lại.

Nhiệm tịch ngược lên nhìn bầu trời đầy sao" Ta không biết là sư phụ ta lại là sư thúc của chàng, vậy là chúng ta là đồng môn sư huynh muội a " Nhiệm Tịch cười nói

" Thì sao? Đồng môn sư huynh muội thì càng tốt, chúng ta càng thân mật hơn"Lãnh Hàn không vui không buồn nói để sát mũi mình vào tai nhiệm Tịch nhỏ nhẹ bên tai nàng.

Cảm thấy được hơi thở long tiên hương nam nhân quen thuộc phả vào tai nhỏ của nàng, khiến nàng thấy nhột theo bản năng quay đầu né, lại bấp gặp ánh trần đầy nhu tình của Lãnh hàn tâm Nhiệm Tịch cùng mềm nhũn.

Không biết là ai ngược lên trước hay cúi xuống trước, mũi bạc của Lãnh Hàn áp lên mũi anh đào của Nhiệm Tịch, dây dưa, lưỡi dính hương của nàng bị Lãnh Hàn liếm mất khiến nó tê dại, Lãnh Hàn dùng lưỡi cào quết khoan miêng nàng, cảm thấy tiểu nhân nhi trong lòng không thờ nổi, mới lưu luyến buông ra, còn không quên cắn nhẹ mũi nàng.

"Á " đội khi nàng kêu đau hấn mới buông ra, nhìn tiểu nhân nhi trong lòng, khuôn mặt đỏ ửng, mắt ngập nước, mũi bị hấn cắn mà sưng đỏ, đáng người nhỏ nhắn... Hấn không nên nghĩ tiếp.

Ai đó phải nhìn xuống dục vọng ôm tiểu nhân nhi lên giường ngủ.

Author: đây là chương ra trước tết. nếu có thời gian ta sẽ viết một chương ngoại truyện nhé.!

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Sứ Giả Nước Bạch Hồ

Thiên Vạn Lâu nổi tiếng cách đây không lâu, được trải dài tới các thành trấn, thiết kế Lâu gồm 4 tầng: lầu 1: cho các bá tánh bình dân, lầu 2: dành cho các dòng dõi hoàng tộc, công tử quý tộc các nhà quan to, lầu 3 gồm 4 phòng: Đông, Tây, Nam, Bắc, chủ nhân của những căn phòng này đều rất thần bí chưa ai thấy qua, phòng được cách âm rất tốt bên ngoài không nghe thấy bên trong nói gì nhưng bên trong thì ngược lại nghe rõ ràng tiếng động bên ngoài. Lầu 4 là nơi cấm địa của Thiên Vạn Lâu từng có người vì tò mò đã lên tiến lên lầu 4 này sau đó không còn thấy hấn xuất hiện nữa. Có người nói đây là nơi lão bản Thiên Vạn Lâu ở không cho phép kẻ lạ mặt tiếp cận, do có kẻ không nghe theo nên bị hấn giết chết.Mỗi món ăn ở đây đều phong phú độc đáo . Những ai đến đều phải đặt bàn trước một tháng. Thiên Vạn Lâu là sản nghiệp của Huyết Sát Cung, ai cũng thắc mắc lão bản thân bí đứng phía sau Huyết sát Cung là ai.

Trên lầu 4 một cô gái lưỡi biếng dựa vào ghế nghỉ ngơi khuôn mặt trắng nõn mềm mịn, y phục màu trắng tôn lên vóc dáng mê người, tóc dài như thác tự do trải dài trên ghế.Nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ lông mi nàng hơi run nhẹ từ từ mở ra đôi con ngươi long lanh sinh động như cuốn người vào sâu đôi mắt ấy.

"Chuyện gì " Nhiệm Tịch lưỡi biếng nói.

" Chủ tử người của ta báo tin đoàn sứ giả của nước Bạch Hồ đang trên đường đến đây, còn mang theo thái tử Lâm Dương Hà cùng công chúa Lâm Nhu Nhi. Hình như là sang để hòa hôn." thanh y nữ tử cung kính hồi báo .

Nhiệm Tịch nhíu mi khuôn mặt lạnh lùng khí thế lạnh tỏa ra bốn phía, Thanh y nữ tử đứng đó sắc mặt tái nhợt, nàng từng nghe Hàn nói nước Bạch Hồ có ý muốn cho Hàn cùng công chúa bọn họ hòa hôn, nhưng bị hấn từ chối. Hoàng Nghiêm cũng viết thư khách sáo từ chối nhận lời, chẳng lẽ... ép hôn. Bỗng chốc căn phòng từ khí lạnh chuyển sang khí trời mùa đông lạnh lẽo Thanh y nữ tử mặt mày không chút máu đứng yên tại chỗ máu trên cơ thể như bị đóng băng không dám phát ra tiếng động " bây giờ chủ tử đang rất tức giận nàng không nên chọc vào ".

" Lui " Nhiệm Tịch nào không phát hiện sắc mặt tái nhợt của thanh y nữ tử, thu lại khí thế trên người, nhỏ giọng.

Thanh y nữ tử như được đặc xá nhanh chóng chạy mất bóng.

Phù Thừa Tướng

Trong sân Tịch Uyển nóng dấp gầy nhỏ của Nhiễm Tịch ngồi trên ghế đá suy tư không phát hiện một bóng dáng cao to ngoài sau đang nhẹ nhàng đến gần nàng.

Đang mê man suy nghĩ bỗng thân thể lọt vào cái ôm ấm áp, Nhiễm Tịch giật mình rút chân đâm người phía sau, dường như biết trước hành động của nàng, hắn nhanh chóng né tránh thuận thế kéo mạnh tay nàng.

Bị mất thăng bằng Nhiễm Tịch ngã vào lòng ngực rắn chắc định dơ tay ra sát chiêu thì chớp mũi người được mùi long tiền hương quen thuộc, tay nàng hạ xuống từ sát chiêu chuyển thành ôm chặt.

Lãnh Hàn nhìn cô gái trước mắt mới vừa rồi còn cánh giác tấn công hắn bây giờ thì lại giống như con mèo nhỏ gặp được chủ nhân lười biếng tùy ý hắn ôm lấy vuốt lông vậy.

"Có chuyện gì khiến nàng suy nghĩ đến thất thần như vậy?" Lãnh Hàn ôn nhu vuốt tóc nàng đầy sủng nịch.

"Chuyện Bạch Hồ thôi." Nhiễm Tịch cũng không định giấu dìm gì Lãnh Hàn nên thành thật khai báo.

"Hừ! Bạch Hồ? ý nàng là sứ giả đến sao?" Lãnh Hàn lười biếng, ôm Nhiễm Tịch để nàng ngồi lên đùi hắn còn hắn thì ngồi vào chỗ ghế đá của Nhiễm Tịch

"Ừm, không biết ý đồ họ đến đây để làm gì?" Ánh mắt nàng đắm chiều liếc ai đó đang ôm nàng lười biếng ngồi trên ghế đá, chỗ ngồi của nàng bị hắn chiếm một cách dễ dàng.

Thấy mèo nhỏ nhìn mình bằng khuôn mặt đáng yêu như vậy Lãnh Hàn nhin không được đưa mặt hắn sát vào mặt nàng khẽ nói "Nàng nói đi."

Bị hắn áp mặt đến gần nàng không tự chủ được nuốt nước bọt "Ừc, Đúng là đồ yêu nghiệt hại nước hại dân mà" nàng nói thầm.

"Hừ, nàng vừa nói gì?" Lãnh Hàn khẽ cong môi khuôn mặt càng thêm xinh đẹp đến gần nàng.

"Ta...ta ta nói chẳng đẹp rồi nên đừng ghé sát vào ta như vậy." Nhiễm tịch lấp bắp né tránh, nếu Hàn còn như vậy thì nàng không kiềm chế được mà.. mà đề ra ăn hắn.

Nhìn biểu cảm đáng yêu của nàng Lãnh Hàn không nhịn được cười xuống hôn lên môi nàng một nụ hôn sâu, hắn biết nàng lo lắng chuyện gì, nàng sợ Bạch Hồ đến không phải đều tốt gì chắc là có liên quan đến hắn.

"Yên tâm Bạch Hồ đến không phải chuyện hòa hôn của ta với công chúa của họ mà là thái tử sang muốn chọn phi" Lãnh Hàn buông ra môi nàng, sủng nịch giải thích. Nhìn đến khuôn mặt đỏ ửng đáng yêu, hơi thở gấp gấp của nàng khiến chỗ nào đó của hắn không kiềm chế được căng cứng lên.

"Chàng... chàng lưu manh" Phát hiện có vật gì đó cứng cứng đâm vào eo nàng, khuôn mặt Nhiễm Tịch đỏ đến có thể nhỏ ra máu, lấp bắp nhìn người nào đó. ra sức giãy giụa.

"Ngồi im" giọng Lãnh hàn khàn khàn, cực lực khắc chế lửa nóng ở bên dưới mà nàng cứ giãy giụa thế này hắn e là không nhịn được ăn nàng mất.

Nghe được giọng nói đầy nguy hiểm của Lãnh hàn người nào đó không dám động đậy.

"Thật muốn nhanh chóng lấy nàng về" Lãnh Hàn nhin xuống lửa nóng ôm chặt tiểu nhân nhi trong lòng đầu tựa vào hõm vai nàng, giọng khàn khàn than.

Nàng nào không biết hắn vì nàng mà cực khổ nhin xuống, nàng cũng muốn nhanh chóng được gả cho hắn. Miên man suy nghĩ cổ nàng truyền đến một trận tê dại, ai đó trút giận cần nhẹ lên cổ nàng rồi dây dầy xong rồi liếm mát lại dây dầy. Không lâu chỗ đó xuất hiện một vết chấm đỏ đầy ái muội.

(Author: Ta đã trở lại rồi đây, có ai nhớ ta không? Mấy nàng ăn tết thế nào, lì xì có nhieu không nè <3)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Cung yến (1)

Nghe tin nước Bạch Hồ sứ giả đến, dân chúng vừa vui vừa sợ. Vui là vì chiến tranh bao năm bấy giờ nước Thanh Long mưa thuận gió hòa. Sợ là nước Bạch Hồ lại có ý đồ khiến lòng người hoang mang. Ai là không biết nước Bạch Hồ luôn là dẫn đầu xâm chiếm Thanh Long khiến dân chúng căm ghét.

Hôm nay sứ giả Bạch Hồ đến, dân chúng đông đúc đứng thành hai hàng trong lòng mỗi người đều muốn xem người Bạch hồ như thế nào dù gì cũng là địch, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Thiên Hùng, Thiên Dực Phong, Hoàng Lãnh Hàn cùng với vài triều thần nhận lệnh tiếp đón sứ giả. Nhưng hiện tại mọi người đều có mặt đầy đủ, chỉ thiếu một người. Đứng vậy đó là vương gia uy vũ lạnh lùng của bọn họ sứ giả đã sắp đến thể mà người vẫn không thấy đâu. Thiên Dực Phong cho người đi đến phủ tìm Lãnh Hàn nhưng lại báo tin là không thấy. Khiến mọi người lo lắng hoang mang.

Phủ Thừa Tướng, Tịch Uyển.

Vương Gia nào đó còn nằm trên giường ôm hương nhuyễn ngọc trong lòng không chịu dậy, dù người kế bên gọi thế nào cũng nhất quyết ôm chặt đôi phương không có động tác muốn đứng dậy chút nào.

"Hàn dậy đi, chàng còn đi đón sứ giả đâu." Nhiệm Tịch ngược đầu nhìn mặt nam nhân tuổi trẻ yêu nghiệt trước mặt.

"Không muốn, ta chỉ muốn ôm nàng." Lãnh Hàn lười biếng ôm chặt Nhiệm Tịch không buông. Hắn mới không đi đón sứ giả gì đó, nói những câu khách sáo, gặp những bộ mặt nịnh nọt hắn mới không muốn tốn thời gian mấy chuyện đó, ở với Tịch nhi mới quan trọng. Dù đồ Tịch nhi nhanh chóng thành thân với hắn, thế là sớm ngày được ở bên Tịch nhi quang minh chính đại rồi. Vương gia nào đó nghĩ.

"Chàng đừng trẻ con nữa, nhanh nào sứ giả sắp đến rồi." Nhiệm Tịch lay lay Lãnh Hàn, nhưng vẫn không khiến hắn nhút nhích.

"Hàn dậy đi, hay là ta đi với chàng, chàng đừng nằm nữa." Nhiệm Tịch nhẹ nhàng khuyên ra điều kiện.

"Nàng nói thật." Ai đó nhanh chóng đứng dậy. Hắn mừng còn không kịp đâu. Hắn muốn tuyên bố với người ngoài rằng Tịch Nhi là của hắn sợ nàng thanh danh xấu đi nên không dám nói nào ngờ nàng nói ha ha.

Nhiệm Tịch thật là cảm nín với hành động của Lãnh Hàn gật gật đầu, nàng nào không biết hắn suy nghĩ gì đâu, chỉ cần một ánh mắt nàng có thể biết hắn nghĩ gì, hắn cũng vậy chỉ cần nhìn vào mặt đôi phương thôi.

"Nhanh lên nào." Nhiệm Tịch hét nói nổi.

Hai người rửa mặt thay quần áo, Lãnh Hàn kéo Nhiệm Tịch ngồi trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng chải tóc nàng khuôn mặt ôn nhu nàng và hắn cứ như phu thê mới cưới vậy cảm giác thật tốt, Lãnh Hàn bôi cho nàng kiểu tóc đơn giản nhưng cao quý, cùng với khí chất của nàng càng thêm sáng chói trước mắt hắn. Lãnh Hàn chăm chú tô son cho nàng tô xong bất giác ngây ngẩn. Bình thường Nhiệm Tịch không sai bất kỳ son phấn nào đã rất xinh đẹp, nhưng giờ đây hắn tô son cho nàng lại khiến vẻ đẹp của nàng đầy yêu mị xinh đẹp động lòng người hơn trước.

"Thật xinh đẹp." Lãnh Hàn nhìn chăm vào Nhiệm Tịch không chớp mắt bất giác khàn khàn ra tiếng. Không đợi Nhiệm Tịch phản ứng Lãnh Hàn môi mông gọi cảm hôn xuống môi anh đào xinh xắn đỏ đỏ của Nhiệm Tịch một nụ hôn sâu. Một lát mới buông ra môi Nhiệm Tịch đã hồng hồng sung sung, son môi đã bị ai đó liếm nuốt hết.

Nhiệm Tịch đỏ mặt không thôi, nhìn gương mặt xinh đẹp của Nhiệm Tịch đỏ hồng đáng yêu, Lãnh Hàn đạt được mục đích gương mặt đầy thỏa mãn tươi cười.

"Tại nàng quyến rũ ta." Lãnh Hàn nhìn gương mặt lên án của nàng vô tội nói.

"Ta quyến rũ chàng khi nào." Nhiệm Tịch lên án phản bác, vừa nói xong lại một nụ hôn đáp xuống môi nàng.

"Nàng lại quyến rũ ta." Lãnh Hàn lưu manh lên tiếng.

"..." Vô sỉ quá vô sỉ. Nhiệm Tịch thầm than trong lòng.

"Nàng đang nghĩ là ta vô sỉ sao." hừ "Lãnh Hàn sắp mặt lại gần.

Nhiệm Tịch tròn mắt, hắn là con giun trong bụng nàng đi, nàng nghĩ gì hắn cũng biết.

"Hàn, trễ rồi đi thôi nha nha." Thấy Lãnh Hàn sắp hôn mình thì nhiệm tịch nhanh chóng kéo tay hắn dắt đi trên môi không quên nói thầm "Chàng vô lại".

"hừ nàng nói gì." Lãnh Hàn cười tà mị trêu chọc.

"Không có gì đi thôi đi thôi." Nhiệm Tịch cười nịnh nọt.

Quan viên trong triều nịnh nọt mười câu còn không bằng một câu nịnh nọt của nàng. Lãnh Hàn khề cong môi, có nàng thật tốt.

Cổng thành.

"Sứ giả đến rồi." Một người chỉ đến nhiều bóng dáng xa xa tiến lại gần.

"Hàn Vương chưa tới sao?" Thiên Hùng xoay người hỏi Thiên Dực Phong.

"Vẫn chưa thưa cha." Thiên Dực Phong hết nói nổi, không ngờ tên Lãnh hàn trốn đi đâu mất.

Một đoàn người cười ngửa đến cổng thành, có một người nhanh nhẹ bước xuống ngựa đầu tiên.

"Ngài đây chắc là thừa tướng của Thanh Long rồi? tôi là Thước Danh " Thước Danh hướng Thiên Hùng cúi chào có lễ.

" Không cần khách sáo " Thiên hùng nâng dậy Thước Danh.

"Đây là... Hàn vương sao?" Thước Danh quay người quan sát Thiên Dực Phong.

" Đây là con trai ta Thiên Dực Phong " thiên Hùng nhanh chóng trả lời

" Thế Hàn Vương không có đây?" Thước Danh nhăn mày

Trên xe ngựa một người nam tử bước ra, nam tử quần áo màu trắng, tóc xả dài, tay cầm quạt tào nhã, cứ như tiên nhân giáng trần, hút hồn biết bao nhiêu cô gái thiên kim tiểu thư nơi đó.

"Thái tử " Thước Danh xoay người cung kính.

"Hàn vương chưa đến sao?" Lâm Dương Hà lên tiếng, giọng nói mềm nhẹ.

"Kia là Hàn Vương, Hàn vương đến " Một người dân chúng la to chỉ đến bóng dáng nam tử cưỡi ngựa trước ngực còn có một hình bóng màu trắng.

"Trước người Vương gia là ai vậy? Nữ tử?" Một người tò mò lên tiếng, khiến tất cả sự chú ý dồn lên nữ tử đang được Hàn Vương ôm chặt trong ngực kia.

Thiên Hùng nghe thế cũng xoay người, dù gì nữ nhi bảo bối của ông được gả hôn cho Hàn vương lại nghe hân hoan nữ tử trong lòng, ông thấy tức giận.

Phía sau xe ngựa của thái tử Lâm Dương Hà một xe ngựa khác một bàn tay nhẹ nhàng vén lên màn che khuôn mặt xinh đẹp hiện ra trước mắt mọi người cô gái quần áo màu vàng thêu hình chim sẻ linh động tóc được búi gọn gàng, mỗi cử động công biểu hiện vui mừng nhìn về bóng hình phía trước.

Lãnh Hàn cưỡi ngựa đến gần, hân nhảy xuống ngựa nhẹ nhàng ôm Nhiễm Tịch xuống nắm tay nàng dắt đến chỗ Thiên Hùng.

Thiên dực Phong tròn mắt, sao hán không nghĩ đến Lãnh Hàn ở chỗ sư muội hán chứ. Chết Tiệt.

"Muội...muội " Thiên Dực Phong hét nói nổi nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Lãnh Hàn thì không nói được lời nào.

" Phụ thân " Nhiễm Tịch nhìn Thiên Hùng cười cười nghịch ngợm.

" Con sao lại ra đây?" Thiên Hùng cũng chấn kinh rồi ông nào ngờ Hàn vương ôm nữ tử lại là con gái bảo bối của ông.

"Nữ nhi đến xem nào nhiệt a " Nhiễm Tịch cười hi hi nói.

Lãnh Hàn nhìn Nhiễm Tịch ánh mắt ôn nhu chứa đầy ý cười , nắm chặt tay nàng.

"Hàn Vương lâu rồi không gặp " Lâm Dương Hà cười tươi bước đến.

"Lâu không gặp " Lãnh Hàn gật đầu

"Đây là ai đây, thật xinh đẹp?" Lâm Dương Hà say mê nhìn Nhiễm Tịch, ngoại trừ mẫu hậu cùng muội muội hán chưa thấy nữ tử nào xinh đẹp động lòng người như vậy, không, còn xinh đẹp hơn mẫu hậu cùng muội muội là đằng khác.

Thấy Dương Lâm Hà say mê nhìn Nhiễm Tịch Lãnh Hàn tỏa ra hàn khí xung quanh.

" Là Vương phi của ta " Lãnh Hàn kéo lại Nhiễm Tịch ôm vào ngực che đi khuôn mặt nàng lùi bước chân lại để cách Lâm Dương Hà xa một mấy bước

"Không thể nào?" Lúc này giọng nói nhỏ nhẹ điệu không thể tin của công chúa Bạch hổ Lâm Nhu Nhi. Cảm thấy vừa rồi mình thất lễ vội xin lỗi, bước chân tào nhã nhẹ nhàng xuống xe ngựa đi đến chỗ Lãnh Hàn.

" Thật có lỗi ta không nên lớn tiếng, ta là công chúa Bạch Hổ Lâm Nhu Nhi " Lâm Nhu Nhi nũng nịu nói.

Lãnh Hàn nào thèm ghé mắt chỉ tập trung vào trong ngực Nhiễm Tịch không thèm đáp.

Thấy hán không quan tâm đến mình Lâm Nhu Nhi ghen tức nhìn người nữ tử trong ngựa Lãnh Hàn nữ tử này gương mặt trắng nõn, đôi mắt long lanh, môi nhỏ anh đào, làn da mịn màng khiến bao nữ nhân ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cung yến (2)

Lâm Nhu Nhi ánh mắt bắn về phía Nhiễm Tịch đầy ghen tỵ, tại sao chứ nàng ta chỉ xinh đẹp hơn mình một chút thôi mà hoàng huynh thì khỏi nói tại sao đến Hoàng Lân Hân người nam nhân trong mộng của cô hàng đêm mộng nhớ lại có ánh mắt như vậy nhìn nàng ta mà không thèm nhìn mình dù chỉ một cái liếc mắt, nàng không cam lòng. Ánh mắt Lâm Nhu Nhi trở nên ác độc.

Nhiễm Tịch có thể cảm nhận được ánh mắt đầy phần nộ cùng ghen ghét về phía mình, ngược mắt lên liếc về phía thân ảnh mảnh mai trước mặt gương mặt nhỏ xinh, trắng nõn, môi đỏ như quả ớt (ta hơi phóng đại xíu mấy nàng nhé ^^) má hồng xinh xắn, vừa nhìn đã biết là trang điểm kỹ càng người ngoài nhìn không biết nhưng Nhiễm Tịch vừa nhìn thì đã nhận ra lớp phấn ngầy cỏ không đều chỉ cần chú ý một chút thì sẽ nhận ra cô nàng này nhìn mình với ánh mắt như vậy cứ như mình cướp thứ gì của nàng ta thể? Suy nghĩ một chút Nhiễm Tịch ngược lên nhìn người nam nhân khuôn mặt yêu nghiệt phía trên mình.

"Đúng là hại nước hại dân mà " Nhiễm Tịch lắc đầu thảm thán.

"Sao thế Tịch nhi? Chỗ nào không thoải mái sao." Lân Hân từ nãy giờ luôn chăm chăm nhìn động tác của Nhiễm Tịch chưa hề rời mắt, nàng hết nhìn mình đến lắc đầu, đến ai oán... hần lo lắng Nhiễm Tịch có chỗ nào không thoải mái hay không.

"Không có. Chỉ đang nghĩ xem như thế nào diệt đảo hoa." Nhiễm Tịch nhanh nhanh đáp.

"Diệt đảo hoa." Đôi mắt Lân Hân chợt lóe, ánh mắt đêm chiều nhìn Lâm Dương Hà liếc mắt một cái rồi thu hồi lại.

"Tốt tốt, cung yến đang được chuẩn bị mời thái tử, công chúa cùng sứ giả về quán trọ nghỉ ngơi một chút, trên đường chắc mọi người đã mệt mỏi rồi, buổi tối chúng ta sẽ cử người đến đón các vị vào cung. Mời " Thiên Hùng lên tiếng cắt ngang không khí im lặng đang bao trùm nơi đây.

"Cũng tốt.Mời " Lâm Dương Hà nhìn Nhiễm Tịch liếc mắt một cái, cũng đối với Thiên Hùng một vài phần khách sáo, ra hiệu mời dẫn đường.

Đoàn người đi đến quán trọ. Lân Hân cùng Nhiễm Tịch không đi cùng, hiện giờ hai người đang dắt tay nhau đi xung quanh kinh thành Nhất sát cùng Nhị Sát đã xuất hiện từ khi nào đang khiên vát đồ của Nhiễm Tịch.

Đến những gian hàng bán thức ăn là đường Nhiễm Tịch vui vẻ kéo Lân Hân ngồi xuống ghế, kêu phần ăn giành cho hai người Lân Hân không chút ghét bỏ quan lễ đường ngược lại thấy nàng vui vẻ ăn, hần cùng cong môi bắt đầu ăn.Đường đường là vương gia hần bây giờ như một thường dân cùng thể từ đi dạo phố, mua những món Nhiễm Tịch thích ăn.

Khi đã ăn no nê Nhiễm Tịch thấy trên tay Nhất Sát cùng Nhị Sát đã đầy áp đồ gọi hai phần ăn cho họ. "Các người từ từ ăn." Nhiễm tịch ra hiệu bảo bọn hần ăn nàng và Hân sẽ ngồi đợi.

"Chúng thuộc hạ không dám " Nhất Sát cùng Nhị Sát đồng thanh, tuy cùng vương gia đi đánh giặc cũng từng ăn chung một chỗ nhưng với thân phận hai người vẫn không dám ngồi chung với chủ tử.

"Không sao, đừng ngại ngồi xuống đi." Nhiễm tịch lên tiếng lời kéo sáng đến giờ hai người bọn họ luôn đi theo sách đồ của mình chắc cũng chưa ăn, nàng sẽ không bạc đãi thuộc hạ của Hân.

"Ngồi xuống " Giọng lạnh băng của Lân Hân ra lệnh.

"Vâng " Cả hai cùng đồng thanh ngồi xuống, nhanh chóng ăn xong phần ăn của mình, bọn hần nào nhẫn tâm để chủ tử ngồi đợi nhanh như chớp trong chén đã trống trơn. Đoàn người trở về Tịch Uyển.

Tịch Uyển

"Tịch Nhi, nàng chắc mệt rồi ngủ một chút đi." Lân Hân ôm Nhiễm Tịch đến bên giường đôi môi gọi cảm ần xuống trán nàng một nụ hôn,

"Ân, chàng cùng ta " Nhiễm Tịch nhắm mắt khẽ nói.

"Được " Lân Hân vui vẻ đắp cời áo bào nhẹ nhẹ chui vào trong chăn, nhanh chóng ôm lấy thân thể mềm mại của Nhiễm Tịch ngửi được hương thơm cơ thể của nàng nhanh chóng nhắm mắt lại tìm chu công đánh cờ.

Buổi Tối

Mơ mơ màng màng Nhiễm Tịch nghe được giọng nói của Lân Hân phân phó công việc cho Nhất Sát, lông mi khẽ rung động Nhiễm Tịch khẽ mở mắt ra đập vào mắt nàng là Lân Hân đang cầm cuốn sách lật trang đôi mắt lại không nhìn sách mà nhìn chính mình.

"Tình " Giọng nói của Lân Hân âm áp vang lên bên tai Nhiễm Tịch khiến trái tim nàng như có dòng nước ấm chảy ngang.

"Ân " Nhiễm Tịch cười khẽ đáp.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của Nhiễm Tịch khi vừa thức dậy Lãnh Hàn nhìn không được mà muốn hôn lên đôi mắt đôi môi đỏ của nàng không nghĩ nhiều Lãnh Hàn lập tức áp môi gọi cảm của mình xuống vầng trán trắng như ngọc của nàng, nhẹ nhàng hôn xuống đôi mắt nàng, men theo sóng mũi xinh đẹp tìm đến đôi môi anh đào của Nhiễm Tịch, Lãnh Hàn thật sâu hôn xuống, nụ hôn ôn nhu đầy nhu tình, đầy yêu thương, như bày tỏ tình yêu của Lãnh Hàn đối với Nhiễm Tịch.

Cảm thấy tiểu nhân nhi dưới thân không thở nổi Lãnh Hàn luyến tiếc buông ra môi anh đào đỏ mọng của nàng. Khuôn mặt Nhiễm Tịch đỏ bừng bừng, đôi môi sưng đỏ, khuôn mặt trắng ngần không phấn son. Tịch nhi của hần a, thật là biết quyến rũ hần, hần phải nhanh chóng lấy nàng về để ngày ngày có thể ôm Tịch Nhi ngủ rồi làm những chuyện hạnh phúc. (Những chuyện hạnh phúc gì a~)

Buổi tối Hoàng cung nơi nơi đều treo đèn, náo nhiệt, cung nữ thái giám bận rộn bê đồ ăn sắp xếp nhanh gọn trên bàn, các quan viên đưa thê tử cùng con gái đến. Các thiên kim tiểu thư trang điểm xinh đẹp, thấp nhang cầu mong được vị Vương Gia, công tử nào đó có quyền thế lấy về. Mọi người đều phân chia chỗ ngồi theo thân phận, cùng giai giới.

"Sứ giả Bạch Hổ đến" Tiếng Thái giám vang lên thánh thót. (ta tóm gọn Thái tử, công chúa vào một câu nhé)

"Thước Dành sứ giả Bạch Hổ ra mắt Thanh Long Đế, ta mang đến lời chúc Bạch Hổ Vương đến với Thanh Long Đế, quốc gia trường tồn, thái bình thịnh thế, mưa thuận gió hòa" Thước Dành cung kính, khom người hành lễ với Hoàng Khiêm.

Lâm Dương Hà cùng Lâm Nhu Nhi theo sau hành lễ.

"Sứ giả mời đứng lên, hay giúp ta gửi lời đến Bạch Hổ Vương lời cảm ơn chân thành" Hoàng Nghiêm vui vẻ.

"Thần sẽ" Thước Dành đáp lời không sùng nịch

"Sứ giả mời ngồi, cứ tự nhiên." Hoàng Nghiêm khách sáo lên tiếng.

"Vâng" Thước Dành

Ngồi vào chỗ Lâm Nhu Nhi quan sát xung quanh phát hiện Hoàng Lãnh hàn vẫn chưa đến, tâm tình không vui, tối nay nàng ăn mặc xinh đẹp trang điểm thanh nhã chỉ để hần liếc nhìn vậy mà nàng lại không thấy hần đâu thật uổng công.

"Kỳ Hoàng tử đến, Lan Hoàng tử đến" Giọng nói thánh thót lại vang lên trên điện

Thân hình nhả nhận y bào xanh dương bước vào, Hoàng quân Kỳ đi đến trước mặt Hoàng Khiêm cùng Nhu Ngọc. Theo sao Hoàng Quân Lan.

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, mẫu hậu" Hoàng Quân Kỳ có lễ khom người cung kính

"Đứng lên đi" Hoàng Nghiêm lên tiếng, Nhu Ngọc mỉm cười ra hiệu đứng.

"Nhi thần đến muộn, mong phụ hoàng, mẫu hậu tha lỗi." Hoàng quân Lan cung kính khom người, khuôn mặt hồi lỗi cộng với y y trang màu đỏ như máu, trong khuôn mặt càng tà mị hớp hồn biết bao cô gái trong buổi cung yến hôm nay.

"Không ngại, con đứng lên đi" Hoàng Nghiêm nở nụ cười, Nhu Ngọc nhìn con trai của bà không khỏi tự hào.

Hoàng Quân Kỳ mặt đầy ghen tỵ cùng chán ghét, sẽ có một ngày hần sẽ lấy lại vốn lẫn lời.

Hoàng Nghiêm nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó, Nhu Ngọc bên cạnh đề miệng kẻ sát tai Hoang Nghiêm nói gì đó, Hoang Nghiêm vui vẻ gật gật.

Đệ đệ này của hần a, đúng là sắp thành thê nô rồi. Ra là mấy ngày nay mất tích là đến chỗ Vương Phi hần, hừ đến ca ca cũng đem quên ra sau đầu.

"Hàn Vương Đến, Hàn Vương Phi đến" giọng Thái Giám phá vỡ suy nghĩ của Hoàng Nghiêm ông cùng thuận theo tiếng nói mà nhìn đến trước cửa.

Y bào màu bạc xuất hiện bên cửa hai bóng hình tao nhã tiến vào, Hoàng Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch mặc màu bạc quần áo vừa nhìn cũng biết hai người mặc đồ đôi khiến bao nhiêu người ở đây ghen tỵ, cặp đôi trai tài gái sắc tuyệt đẹp nhất thiên hạ, họ như thiên tiện lạc xuống trần hồng trần dạo chơi, nam thanh lãnh sát khí bốn phía nhưng khi nhìn về bên cạnh nữ tử quanh thân tỏa ra vô hạn ôn nhu, nữ tử đi bên cạnh khí chất không kém thanh lãnh cao quý, trong mắt chỉ có nam nhân bên cạnh, không khỏi có người cảm thán, ngưỡng mộ, ghen tỵ.

"Hừ, vẫn còn chưa gả vào Hàn Vương Phủ đã tự cho mình là vương phi" Một giọng nói phá vỡ cảnh đẹp trước mắt, nhìn về phát ra giọng nói đó là Lâm Nhu Nhi công chúa Bạch Hổ.

"Nhu Nhi" Lâm Dương Hà trừng mắt nhắc nhở, hần thất thần khi nhìn hai người họ bước vào sao. Không thể nào.

"Muội nói không đúng sao, vẫn chưa được gả vào đã tự cho mình là vương phi." Lâm Nhu Nhi thấy Lâm Dương Hà trừng mắt mình càng phát rồ.

"Nàng ấy sau này sẽ là vương phi của ta, bây giờ cũng vậy sao này cũng thế kêu sớm một chút cũng vậy, không đến lượt người ý kiến" Lãnh hàn lạnh giọng sát khí bốn phía. không ai có quyền động đến Tịch Nhi của hần.

Chương 23: Khiêu khích

Xung quanh điện tràn ra vô vàn khí lạnh đánh vào tim mỗi người, khiến trong lòng họ cảm thấy khó thở. Xung quanh không ai lên tiếng chỉ ánh mắt chán ghét bắn thẳng về phía Lâm Nhu Nhi.

Lâm Nhu Nhi nhìn đến ánh mắt mọi người bắn về chính mình trong lòng lại càng thêm căm ghét Nhiệm Tịch tay Lâm Nhu Nhi cứa chặt vào váy ánh mắt ngoan độc liếc Nhiệm Tịch. Thấy tình hình bất lợi của mình Lâm Nhu Nhi thu lại ánh mắt, đôi mắt nhanh chóng chảy ra vài giọt nước trong suốt như thủy tinh, khiến khi này những người ở đây ánh mắt đầy chán ghét thay vào là thương tiếc cùng muốn bảo vệ.

"Vương gia ta...ta chỉ muốn tốt cho người" Lâm Nhu Nhi nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Lãnh Hàn trong lòng càng không cam lòng.

"Tốt cho Hàn? Xin hỏi công chúa đôi mắt u oán y như ai giật phu quân của cô là ý gì. Ta dù sao cũng đường đường chính chính được hoàng thượng ban hôn gả cho Hàn. Trước sau gì ta cũng gả Hàn vương phủ một tiếng vương phi này ta nên nhận." Nhiệm Tịch vẫn đậm phong kinh khiến mọi người ở đây kinh ngạc. Không ai dám ho he một lời.

"Ha ha...Quả là cháu gái của ta rất thẳng thắn" một giọng nói vang lên, bóng dáng một lão nhân tóc bạc gọn gàng quần áo chỉnh tề, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt cong cong, môi mỉm cười cho thấy người nọ đang rất vui.

"Nhan Thái phó " mọi người đứng dậy cung kính chào.

Nhan Thái phó nhìn mọi người cười gât gât đầu. Hoàng Nghiêm từ khi nào đã bước xuống đứng bên cạnh Nhan Thái phó "Lão nhân à chỗ người bên kia " Hoàng Nghiêm cản trước mặt ông cung kính. Nhan Thái phó là người thầy hần kính trọng nhất.

"Hừ tiểu tử ngươi đừng ồn, tránh đường ta đi " Nhan Thái phó không vui nhìn Hoàng Nghiêm trừng mắt.

Nhiệm Tịch nhìn đến Nhan Thái phó kích động không thôi khiếp trước người này đã che chở nàng nâng niu nàng, lại khuyên nàng không nên đến quá gần Kỳ Hoàng tử. Khi đó nàng thương ông biết mấy nhưng khi nghe thấy ông khuyên chính mình tránh xa Kỳ Hoàng tử nàng đã không còn đến thăm ông nữa, có lần ông đến nàng lại nặng lời không muốn gặp ông. Xung quanh Nhiệm Tịch tản ra ưu thương, Lãnh Hàn cả kính nắm chặt tay Nhiệm Tịch không quên bên tai nàng thì thầm.

"Tịch nhi có ta ở đây " Chỉ sáu câu vồn vện như ma lực đánh vào tim Nhiệm Tịch bỗng chốc nàng hồi thần ngược nhìn nam nhân trước mặt khẽ cười dịu dàng trở tay nắm chặt tay hắn. Nàng không biết nụ cười này có bao nhiêu đẹp sao? Sao lại trước mặt nhiều người thế này mà lại cười như vậy khiến hần không kiềm lòng được muốn đè xuống hôn nàng, chết tiệt.

Che đi khuôn mặt Nhiệm Tịch, Lãnh Hàn khẽ liếc những nam nhân trong điện đang thất hồn lạc phách nhìn nữ nhân của hắn, trong mắt Lãnh Hàn bắn ra nhiều tia sát khí.

Những người vừa nhìn Nhiệm Tịch đến ngậy người thì bỗng chốc bị cái lạnh khiến cho rùng mình bưng tỉnh lại.

Tay Lãnh Hàn cùng nhiệm Tịch đan vào nhau như tiếp thêm sức mạnh cho nàng, nàng gạt những ký ức đó bay đi mắt nở nụ cười chân thành nhìn lão nhân trước mặt khẽ gọi " Ông ngoại "

Nàng đã sống lại rồi không việc gì phải vắn vương kiếp trước, kiếp này nàng có Hàn, hắn sẽ bảo vệ nàng, che chở nàng, sủng ái nàng, kiếp trước sự việc, kiếp này sẽ không lặp lại nàng sẽ bảo vệ Hàn và người thân của nàng.

Nhan Thái phó vui vẻ nhìn cô cháu gái trêu chọc " Ngươi cái gia hỏa này a , đã quên mất còn ông ngoại đâu cũng không đến xem lão già ta. Thật là cháu gái lớn khó giữ mà "

"Ông ngoại a, tại nhiều việc quá nên con quên mất người đừng giận " Nhiệm Tịch từ khi nào đã bắt đầu nũng nịu với lão Nhan Thái phó

"Hừ. " Nhan Thái Phó khẽ hờn dỗi liếc nhìn bên cạnh Lãnh Hàn, nếu không phải vì tên tiểu tử này thì cháu gái ông sẽ không quên ông hừ.

Lãnh Hàn uly khuất nhìn Nhiệm Tịch hần có làm gì đâu, hần chỉ muốn bên cạnh Tịch nhi mà tại sao ông ngoại lại nhìn mình như tình địch vậy?

Không khí xung quanh Nhiệm Tịch đầy ấm áp cùng vui vẻ. Bên kia Lâm Nhu Nhi bỗng chốc bị mọi người đá văng ra sao đầu khiến Lâm Nhu Nhi hận nghiêng răng nghiêng lợi, tay bị Lâm Dương Hà kéo lại chỗ ngồi "Đừng gây chuyện " giọng nói lạnh tanh khiến Lâm Nhu Nhi rùng mình không dám làm bậy.

"Được rồi mọi người bắt đầu bữa tiệc " Hoàng Nghiêm mỉm cười câu nói của hần không giận mà uly khiến mọi người an tĩnh quay về chỗ ngồi.

Lãnh Hàn cầm đũa gắp những món Nhiệm Tịch thích ăn thả vào bát nàng cử chỉ nhanh nhẹn như đã làm chuyện này rất nhiều lần , Nhiệm Tịch cũng

chậm rãi thưởng thức lâu lâu lại gấp một chút đồ ăn cho Lân Hân. Không khí xung quanh họ hài hòa mà ấm áp.

Ca vũ bắt đầu mọi người thưởng thức, Lân Hân vẫn chăm chú nhìn Nhiệm Tịch ăn món nào ngon nàng lại sẽ đút cho hắn một miếng. Nàng ăn chăm chú không để ý xung quanh mọi người đầy ghen tỵ.

Ca vũ kết thúc Lâm Nhu Nhi đứng dậy hướng Hoàng Nghiêm hành lễ nhẹ giọng nũng nịu "Bản công chúa muốn hướng Thanh Long Đế đàn tặng một bài."

Hoàng Nghiêm đáp một tiếng cho người mang cảm đến.

(Chương này hơi nhạt nhẽ)

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đòi đòi kiếp kiếp

Lâm Nhu Nhi ngồi xuống trước mặt là một cây đàn tranh làm bằng gỗ liêm quý giá, tay Lâm Nhu Nhi khẽ khàng múa trên dây đàn, âm thanh du dương nhẹ nhàng khúc đàn nói hết tâm tư, u oán, ủy khuất, chờ đợi... xung quanh mọi người nghe tiếng đàn của nàng bỗng thấy thương cảm.

Tiếng đàn vang bên tai Nhiệm Tịch không vui mừng mắt người nào đó bên cạnh giọng chua lè nói "Chàng thật có điểm phúc được công chúa Bạch Hồ nhớ thương chờ đợi a ".

Nhìn tiểu nhân nhi ghen tỵ trong lòng Lân Hân như được rót mật ngọt đến không tả, bộ dạng ghen tuông của nàng cũng đáng yêu như vậy. Vừa vui lại vừa lo, lo nàng ghen tuông lại suy nghĩ nhiều hắn lại đau lòng. khẽ vuốt sợi tóc bên trán Nhiệm Tịch sùng nịch nói "Tịch nhi đây là ở ghen sao. Tịch nhi yên tâm điểm phúc lớn nhất của vi phu là được Tịch Nhi nhớ thương chờ đợi thôi, còn người khác vi phu sợ không dám nhận."

"Hừ, miệng ngọt như vậy, thảo nào trêu hoa ghẹo nguyệt" Nhiệm Tịch không chịu thua vẫn chua lết lên án

"Ngọt cũng chỉ đối với nàng, trêu hoa ghẹo nguyệt thì cũng chỉ trêu nàng ghẹo nàng." Lân Hân tà mị đáp lại nàng bàn tay dưới bàn không yên phận ở bên hông nàng vuốt ve.

"Chàng lưu manh" Nhiệm Tịch đỏ mặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng để lên bàn tay không yên phận của ai đó khẽ nhéo.

Lân Hân nhìn biểu hiện cực dễ thương của nàng không nhịn lại muốn hôn nàng, nhưng đành nhịn xuống môi hắn công lên độ cung tuyệt đẹp, đôi mắt đen ngà ngà tím không dời vẫn nhìn vào Nhiệm Tịch.

Nhiệm Tịch nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, bình thường khi ra ngoài hắn sẽ dùng nước thuốc để áp chế đôi mắt màu tím hóa thành đen, nàng vẫn là không nỡ đôi mắt tím của hắn đẹp như vậy khiến nàng càng nhìn càng thích, vì không muốn người chú ý Lân Hân nàng cũng đành chấp nhận dù sao buổi tối nàng cũng sẽ được nhìn đôi mắt tím ấy.

Thấy Nhiệm Tịch nhìn chăm chăm mình Lân Hân khẽ cười nhẹ nói "Mặt ta có gì sao? ".Không quên lộ ra khuôn mặt tà mị cho người nào đó nhìn say mê.

"È... hem" Lấy lại tinh thần Nhiệm Tịch thầm nghĩ bản thân quả thật không có tiền đồ nhìn sắc đẹp của ai đó đến mê mẩn.

Vì lấy lại thể diện cho mình Nhiệm Tịch khẽ nói bên tai hắn "Ta vì chàng đàn một bài ".Nói rồi đứng dậy, tiếng đàn của Lâm Nhu Nhi cũng kết thúc đàn định đứng lên hướng Hoàng Nghiêm khom người thì Nhiệm Tịch bước đến hành lễ "Hoàng thượng thần nữ to gan muốn đàn một bài "

"Chuẩn " Hoàng Nghiêm bất ngờ nhìn Nhiệm Tịch hắn biết theo tính cách của Hoàng đế hắn thì sẽ không cho nhiều người nhìn ngắm nữ nhân mình, khẽ liếc mắt xuống nhìn Lân Hân thấy được nụ cười đặc biệt vui vẻ Hoàng Nghiêm liền đáp ứng.

Ngồi trước cây đàn Nhiệm Tịch khẽ đụng nhẹ từng dây không theo tiết tấu các thiên kim tiểu thư nhìn nàng khinh bỉ trong lòng thầm mắng "đúng là bao cô không biết cũng đòi lên xem người làm mất mặt hân vương như thế nào, hừ "

Lâm Nhu Nhi ở dưới cũng không kiềm được cười khinh thường muốn đấu với Lâm Nhu Nhi nàng còn lâu, khẽ liếc nam nhân đối diện thấy hắn vẫn bất động trong lòng càng thêm cười thầm.Nữ nhân này làm mất mặt hân vương xem nàng như thế nào còn mạng.

Lân Hân một mực im lặng ánh mắt ôn nhu sùng nịch nhìn Nhiệm Tịch. Hoàng Quân Kỳ cũng nhìn nàng không biết sao trong lòng lộ ra một tia lo lắng không rõ.

Không đợi chúng thiên kim đắc ý xong một thanh âm thanh lãnh vang lên tiếng đàn dịu dàng êm ái, mọi người ngộ ra thì ra là Nhiệm Tịch đang điều chỉnh dây đàn, cắt đứt suy nghĩ của mọi người giọng hát vang lên làm người càng thêm khiếp sợ im lặng lắng nghe nữ tử.

" Ta và chàng vốn dĩ là người xa lạ.

Là chàng bước đến hay là ta bước đến lòng đối phương

Từng chẳng tin vào yêu cả hai lại cùng chung nhịp đập

Chỉ vừa xa nhau một lát lại thấy nhớ nhung

Như lòng phải thật mạnh mẽ để sống vai cùng chàng

Cùng chàng vượt qua bao gian nan khổ cực

Cùng chàng chia sẻ nỗi buồn cái vui

Kết làm phu thê nguyện rằng long đầu bạc

Một đời một kiếp một đôi người

Cùng nhau nhìn ngắm thế gian đầy màu sắc...." (Sáng tác: Author.v)

Giọng hát của Nhiễm Tịch không ngừng vang bên tai mọi người khiến lòng rung động mọi người chìm đắm trong giọng hát có thể tưởng tượng đến khung cảnh một nam một nữ lúc gặp nhau, yêu nhau rồi cùng thề nguyện đời đời kiếp kiếp.

Lãnh Hàn muốn nhảy lên ôm nàng xúc động, đợi khi tiếng đàn ngừng giọng hát lắng xuống mọi người vẫn không ra khỏi bài hát. Lãnh Hàn đầu tiên nhảy đến ôm chặt Nhiễm Tịch, nàng vì hân hoan lộ trước mặt nhiều người, hân hạnh đến câu của nàng " Một đời một kiếp một đôi người " hân đã không kiềm chế được muốn lên ôm chặt nàng, tỏ rõ hân hạnh vui.

Có thể như vậy phu còn cầu gì.

"Hàn ta không thờ được, còn nữa nhiều người đang nhìn chúng ta " Nhiễm Tịch đỏ mặt nhìn xuống đám người đã tỉnh táo lại và đang nhìn bọn họ.

" Ta không buông đời đời kiếp kiếp cũng không buông ra nàng " Lãnh Hàn càng ôm nàng thật chặt hân xúc động, hân vui vẻ.

Những người có mặt ở đây đều nghe được câu nói của Lãnh Hàn "Đời đời kiếp kiếp cũng không buông ra" cùng với một đôi ôm nhau Lãnh Hàn cùng Nhiễm Tịch phía sau không biết từ bao giờ đã xuất hiện đàn bướm xinh đẹp đang bay xung quanh họ đầy vui vẻ không thô thiển ngược lại rất hài hòa khiến mọi người có một loại xúc động không muốn phá đi bức tranh thiên tiên xinh đẹp động lòng người này.

Khoảnh khắc này khắc sâu trong tim mỗi người khi về sau cũng sẽ có người nhắc đến bức tranh như thiên tiên lạc phàm trần này.

(Author: Trong lòng ta giờ đây rất phấn khích.

Cảm ơn các nàng thơ đáng yêu của ta đã ủng hộ và cổ vũ ta khiến ta từ từ biến thành mạnh mẽ dũng cảm viết truyện.

Ta có chút thiếu tự tin với bộ truyện của mình cũng chỉ viết giải trí cho mọi người nhận xét một chút. Đọc những bình luận của mọi người khiến ta ấm áp tự tin và cố gắng, những dòng cảm xúc cổ vũ, những lời thả thính ta /đỏ mặt/. Giúp ta rất rất ấm áp, ta nói thật đấy.

Các nàng chính là nguồn cảm hứng và động lực của ta

Ta YÊU các nàng thơ của ta lắm lắm lắm(///v))

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Con dâu tương lai

Yến tiệc kết thúc mọi người ra về với tâm trạng vô cùng phức tạp. Về đến quán trọ Lâm Nhu Nhi tức giận đập bể hết đồ trong phòng nhớ đến tình cảnh tối nay khiến Lâm Nhu Nhi không thể nào nuốt nổi cục tức tất cả đều trút lên đầu Nhiễm Tịch.

"Được lắm, dám giành nam nhân với bản công chúa thì ngươi đừng mong sống yên ổn " Lâm Nhu Nhi ánh mắt ác độc.

Trên xe ngựa Lãnh Hàn không đưa Nhiễm Tịch về phủ thừa tướng mà là trực tiếp chạy về Hàn vương phủ.

Bước xuống xe Nhiễm Tịch nhìn tấm bảng vàng khắc dòng chữ rồng bay phượng múa tên Hàn Vương Phủ, đường bút mềm mại uy nghiêm khiến người nhìn không thể khinh nhờn chủ nhân của nó.

"Chữ đẹp quá. Đây là Hoàng đế viết sao?" Nhiễm Tịch trong mắt đầy thương thức

"Bẩm vương phi, đây là do chủ tử viết " Nhất Sát tiến lên có lẽ đáp lại câu hỏi Nhiễm Tịch. Bọn hắn bắt đầu kêu Nhiễm tịch vì vương phi, vương gia cũng không phản đối ngược lại còn vui vẻ khen thưởng cho những người bọn hắn.

"Chàng viết?" Nhiễm Tịch nghi hoặc nhìn phía Lãnh Hàn

"Nàng nghĩ sao." Lãnh Hàn cười tà mị, giờ tay ôm lấy hông nàng bước vào Hàn vương phủ.

Nhiễm Tịch nhìn nụ cười của hắn cũng không nói gì đi vào.

"Sao hôm nay chàng lại dắt ta đến đây, ta còn chưa kịp nói với mẫu thân một tiếng nếu nàng không thấy lại lo lắng " Nhiễm Tịch vừa đi vừa nói.

"Nhị Sát đã đi truyền lời cho Dực Phong biết , nàng đừng lo lắng " Lãnh Hàn nhẹ nhàng nói bước chân không dừng ôm Nhiễm Tịch tiến về phía trước.

"Chàng đưa ta đi đâu?" Nhiễm Tịch tò mò hỏi.

"Có một thứ cho nàng." Lãnh Hàn sùng nịch véo nhẹ mũi nàng.

Nhiễm Tịch đi theo hắn cũng không hỏi nữa. Đến Lãnh U Các Lãnh Hàn bước chân có chút gấp gáp ôm Nhiễm Tịch bước vào để nàng ngồi xuống trên ghế mềm hắn xoay người đi đến đầu giường đưa tay lấy một cái hộp gỗ đàn hương quý hiếm xung quanh được điêu khắc tỉ mỉ tinh xảo đem đến trước mặt nàng, có chút căng thẳng đưa đến tay nàng.

"Đây là cái gì?" Nhận lấy hộp gỗ Nhiễm Tịch không khỏi bật hỏi.

"Nàng mở ra xem đi " Lãnh Hàn nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhiễm Tịch mở nắp hộp lên bên trong là một đôi vòng huyết ngọc được mài giữa tinh xảo, một bộ châu thoa (trâm cài) ngọc màu đỏ điêu khắc tỉ mỉ những đóa lê hoa, một miếng ngọc bội Hắc ngọc cùng màu với Lãnh Hàn trên hắc ngọc được khắc hình phượng hoàng cao quý. Nhiễm Tịch nhìn vật bên trong hộp lại ngược đầu nhìn người nam nhân không chớp mắt nhìn nàng từ nãy đến giờ, bộ dạng muốn hỏi đây là gì.

" Đây là mẫu phi ta để lại cho con dâu tương lai" Lãnh Hàn không nhanh không chậm nói tay vớ lấy một đôi vòng huyết ngọc đeo vào tay nàng vừa khít. Rồi hắn lại lấy từng món châu thoa cài lên tóc nàng hắn chăm chăm nhìn nàng đến ngẩn người.

Còn hơn sức tưởng tượng của hắn, hắn nghĩ Tịch nhi đã rất xinh đẹp rồi không ngờ khi cài châu thoa lên trong nàng càng thanh lãnh mị hoặc ở đâu đó trong nàng vô hình có một sự cao quý lạnh lùng không cho người đến gần.

Thấy Lãnh Hàn thất thần nhìn mình Nhiễm Tịch giờ tay quơ quơ trước mặt hắn.

"Hàn ta rất xinh đẹp sao?" Vừa nói vừa cười mị hoặc nhìn hắn.

Lãnh hàn không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt nhìn xuống ở đâu đó kiềm chế không được bắt đầu rục rịch dựng thẳng lên, Lãnh Hàn từng nghĩ hắn vô cầu vô dục, hắn cho rằng sự kiềm chế của mình rất cường đại, nhưng từ khi gặp nàng khâu kiềm chế cường đại đã đi đâu mất ngược lại là sự ham muốn nàng , hắn muốn ăn nàng nuốt nàng vào bụng.

Nhiễm Tịch cũng theo mắt hắn nhìn xuống nhìn thấy dưới bụng hắn có vật gì đó bắt đầu nhô lên không kiềm chế được muốn chạy lại bị ai đó dường như phát hiện ý đồ của nàng ôm lấy bên eo nàng không cho nàng trốn.

" Nương tử đã trêu hòa thì nàng phải dập hòa " Đầu óc Nhiễm Tịch ong ong lập đi lập lại từ "Nương tử" Lãnh Hàn vừa nói.

" Chàng nói vậy ai là nương tử của chàng chúng ta còn chưa thành thân đâu. " Nhiễm Tịch đỏ mặt chối, không quên dòi mông né chỗ nào đó của hắn.

"Bây giờ chưa phải sau này phải, chúng ta luyện trước cho quen " Lãnh Hàn tà mị thổi gió bên tai nàng.

"Được được, chàng từ từ luyện ta muốn về vương phủ " Nhiễm Tịch có linh cảm nếu nàng ở lại thêm một giây nữa thì nàng sẽ bị sói ăn sạch sành sanh cho mà xem

"Nương tử nàng còn không dập hòa đã muốn chạy rồi " Giọng nam nhân ủy ủy khuất khuất thổi gió bên tay nàng.

" Ta ta chàng chàng " mặt nàng đỏ như sắp nhĩ ra máu ập a ập ứng , tên nam nhân vô lại này lại muốn chiếm nàng tiện nghi.

Không đợi nàng nghĩ làm cách nào để trốn thoát ma quỷ của Lãnh Hàn, thì hắn đã cúi xuống hôn môi liếm mát, không khí như sắp bị rút cạn Nhiễm Tịch khó thở hé ra môi mỏng cái lưỡi dính hương nhanh nhạy tiến quân thần tốc vào trong khoang miệng nàng công thành đoạt đất mát hết mật ngọt trong khoang miệng nàng. Đầu óc nàng dần dần mơ hồ đôi mắt long lanh ngập nước nàng không biết biểu cảm hiện giờ của nàng làm người bên trên mắt đi không chế tay không yên phận luôn vào y phục của nàng tìm đến ngọn núi cao cao trước ngực nàng khẽ bóp.

Cảm thấy thân thể chợt lạnh nhiễm Tịch hoàn hồn dùng sức đẩy ra Lãnh Hàn hít lấy hít để không khí, nhìn xuống y phục của mình biến mất trước mặt là một cảnh xuân mê hoặc Nhiễm Tịch theo bản năng che lại trước ngực mình. Lãnh Hàn tỉnh táo lại đôi chút cúi mặt nhìn đến tiểu nhân nhi như mèo nhỏ sắp giờ vuốt hân khẽ cười nhẹ xoay người nằm xuống giường giờ tay ôm chặt nàng, khiến nàng không thể động đậy.

"Cho ta ôm một chút " thanh âm khàn khàn truyền đến bên tai Nhiễm Tịch ngoan ngoãn nằm im cho hân ôm, qua một lúc lâu sao bên tai bỗng truyền đến tiếng hít thở đều đều, thấy người bên cạnh nhắm mắt ngư ngon lành đôi bàn tay không có ý định buông mình ra Nhiễm Tịch đành chịu thua xoay người ôm hân nhìn đến gương mặt từng góc cạnh của hân làn da trắng nõn còn mịn hơn cả phụ nữ mong mỏng cong cong, trong hân ngủ rất ngon nàng thật không ngờ làm phiền không biết mình đã nắm hân bao lâu cũng chìm vào giấc ngủ.

Một khắc cảm nhận người trong ngực tiếng hít thở đều đều đôi con ngươi màu tím hé mở nhìn tiểu nhân nhi trong lòng đang say giấc mỉm cười ôn nhu ôm chặt nàng an tâm tiếng vọng mộng đẹp.

_Chương này nhạt quá huheoheo thật là có nhiều câu au ngu quá không biết diễn tả như nào lun haizzz ngồi suy nghĩ viết đến giờ đã xong rồi. Máy nàng thơ của ta ngủ ngon mơ đẹp nè. Xin lỗi vì chậm trễ nha.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ân ái

Tiếng chim ríu rít ngoài cành cây, bầu trời trong xanh tĩnh lặng, những ánh ban mai chiếu xuống qua khung cửa sổ nhỏ hướng tới hai người còn đang ôm nhau trên giường, Nhiễm Tịch từ từ hé mở đôi mắt tròn trong suốt còn vờn nét buồn ngủ mơ màng nhìn đến khuôn mặt nam nhân bên cạnh, đây là lần đầu tiên nàng tỉnh dậy trước hân, nhìn ngắm hân khi ngủ thật là yêu nghiệt mà, da ngọc mịn màng trơn bóng còn hơn nữ nhân, , Nhiễm Tịch không kiềm chế được đưa lên tay nhỏ dọc theo khuôn mặt Lãnh Hàn ngón tay mon trón từ chân mày đen rậm uy nghiêm, mặt phượng khẽ hiếp, sống mũi cao yêu kiều, đến đôi môi mỏng gợi cảm, Nhiễm Tịch cười khẽ ngón tay nhẹ ấn vào môi của ai đó dọc theo từng đường nét miêu tả sinh động.

Lãnh Hàn xưa nay không khi nào có thể ngủ ngon giấc, chỉ cần một tiếng động nhẹ là hân có thể tỉnh lại thế mà từ khi Nhiễm Tịch xuất hiện bên cạnh hân giấc ngủ đối với hân là vô cùng tốt đẹp, dường như cảm giác được ánh mắt nóng bỏng bắn về phía mình cộng thêm có một ngón tay mảnh khảnh trên môi Lãnh Hàn không suy nghĩ theo bản năng hé môi ngậm lấy ngón tay nhỏ đang đùa nghịch trên môi mình khẽ mút như thể ngón tay đó chính là món ăn ngon mỹ vị nhất thiên hạ không nỡ cắn cũng chẳng nỡ buông.

Đang mãi nhìn ngắm khuôn mặt của ai đó đến thất thần Nhiễm Tịch không hay biết ngón tay của mình bị người ta gặm cảm thấy một cảm giác tê dại ảm ướt từ ngón tay truyền đến hồi thần lại bản năng rút tay ra, Lãnh Hàn nào để nàng có cơ hội trở người đè nàng xuống. Vốn định lên tiếng Nhiễm Tịch bị ai đó trên người hôn xuống nuốt hết tất cả đều muốn nói lại vào bụng bị Lãnh Hàn làm cho đầu óc trống rỗng không khí bị hút sạch khuôn mặt Nhiễm Tịch đỏ bừng mắt to ngấn nước.

Lãnh Hàn còn định ăn nàng một chút bỗng ngoài cửa lên tiếng.

"Chủ Tử, Bạch Hổ công chúa hướng hoàng thượng chỉ tên ngài đất nàng đi ngắm kinh thành, hoàng thượng cho người đưa tin hỏi ý chủ tử?" Nhị Sát trong tư thế muốn chạy bẩm báo, có trời mới biết bên trong chủ tử truyện tốt bị hân phá biết đâu chủ tử một chương đánh chết hân thì sao.

"Không đi " Lạnh giọng hướng bên ngoài phản phó.

"Vâng " Nhị Sát cung kính nhanh chóng tránh xa phạm vi sát khí đang từ từ phóng ra từ trong phòng biến đi mất dạng.

"Sao chàng lại không đi a, Bạch hổ công chúa người ta quốc sắc thiên hương nhìn trúng chàng là chàng vinh hạnh a " Nhiễm Tịch chưa lẽ bên cạnh hân đổi.

"Ta nào dám nhận cái vinh hạnh này, ta lòng chỉ nó Tịch nhi này một cái nương tử a " Lãnh Hàn thâm tình nhìn tiểu nhân nhi bên dưới, không quên trên người nàng động động ăn đậu hũ của nàng.

Nhiễm Tịch ngu ngơ không có phát hiện mình bị ăn đậu hũ vẫn đầy mặt đắm chưa nằm dưới thân nam nhân suy nghĩ sâu xa.

"Nàng vẫn không chịu từ bỏ ý định giành nam nhân của ta " Nhiễm Tịch hàm ý tức giận.

"Nương tử yên tâm vì phu chi có mình nàng, nàng ta không xứng khiến nàng bận tâm " Lãnh Hàn phát ra khí lạnh, không ai có thể khiến Tịch nhi nghĩ đến ngoại trừ hân. Nàng không được nghĩ đến ai khác.

"Được rồi chàng đứng dậy." Nhiễm Tịch tròn mắt nhìn hân bây giờ nàng mới phát hiện bàn tay ai đó đang ăn đậu hũ của mình từ này đến giờ, thế mà nàng không hay biết gì.

Ý đồ của mình bị phát hiện Lãnh Hàn không tình nguyện đứng dậy vẫn không quên giả vờ ăn thêm một ít đậu hũ của Nhiễm Tịch khiến nàng đen mặt giờ

chân lên đá ngậy tiểu huynh đệ của ai đó.

"Đây là hạnh phúc đời sau của nàng, nàng đừng đá bậy" Lãnh Hàn hai tay ôm ở chỗ nào đó, cũng may hắn né nhanh không thì nguy rồi.

"Hừ dám ăn đậu hủ của ta, ta phé" Nhiễm Tịch không thua kém lên uy.

"Được được sao này ta không lén ăn đậu hủ của nàng nữa" Nghe câu đầu Nhiễm Tịch hài lòng gật gật đầu bỗng nghe thấy câu sau mặt nàng đen không ít "ta trực tiếp ăn có thể chứ."

Lãnh Hàn cười gian về mặt bắt đầu nịnh nọt "Được rồi Tịch nhi chúng ta rời giường nào, mặt trời sắp mọc đến mông rồi."

Đường đường là một chiến thần vương gia dưới một người trên vạn người lãnh huyết cao ngạo bây giờ trước mặt nàng lại đầy vẻ yêu chiều nịnh nọt lẫn ôn nhu, hắn chỉ đối với nàng như vậy ôn nhu sủng ái. Nàng còn cầu gì đây.

AU: Ta định qua thi mới ra chương mới luôn nhưng mấy nàng thơ của ta cổ vũ ta quá nhiệt tình với những câu nhắn dễ thương nên hôm nay ta viết chương này cho mấy nàng nhân dịp "Chúc Mấy Nàng Thơ Của Ta Thi Tốt Được Nhiều Điểm 10 nhé"

Yêu

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hợp tác (1)

Kinh Thành

Lâm Nhu Nhi về mặt không vui đi phía trước, kế bên Nhị Sát làm người dẫn đường, phía sau là đám nô tì của nàng ta.

Chết tiệt, rõ ràng người nàng ta yêu cầu là Hàn vương dẫn nàng dạo kinh thành vậy mà tại sao là tên nô tài thấp kém này, hắn sao có thể xứng làm người dẫn đường của nàng cơ chứ.

"Vương gia nhà người đâu?"

"Vương gia nhà ta có việc quan trọng cần làm" Nhị sát không nhanh không chậm đáp. Hừ nàng ta nghĩ rằng vương gia sẽ rảnh mà đến dẫn cô ta đi dạo sao, mơ tưởng. Hiện giờ là thời gian vương gia ở cạnh vương phi chăm bồi tình cảm làm gì phí thời gian với loại người đàn bà này.

"Vậy khi khác vương gia bồi ta cũng được người không cần bồi ta" Lâm Nhu Nhi nghe cảm thấy vui sướng nàng cứ tưởng là vương gia đang ở bên cạnh ả Nhiễm Tịch kia chứ không ngờ là có việc bận haha. (Đồ mơ tưởng anh đang ở cạnh chị chứ đâu hứ)

"E rằng công chúa sẽ thất vọng vương gia nhà ta trăm công nghìn việc không có thời gian lo đến việc nhỏ như vậy" Nhị Sát khinh bỉ không thèm nhìn mặt ngu ngốc của nàng ta. Muốn so sánh với vương phi đúng là công chúa nào bị úng nước, cô ta nghĩ mình là đẹp nhất chắc, công chúa là có quyền chắc vương phi của họ mới đẹp, tính về khí chất cô ta không bằng vương phi ngàn lần, cô ta không xứng đứng bên cạnh vương gia của bọn hắn chỉ có vương phi mới xứng với vương gia hai người như thần tiên quyền lực còn nàng ta là gì là đoá hoa nhài cắm bãi phân trâu thì có.

Lâm Nhu Nhi tức giận không màng đến xung quanh có bao nhiêu bá tánh la lớn chỉ tay vào mặt nhị sát.

"Tên nô tài to gan dám làm bộ mặt đó với ta người có biết ta là ai không mà dám lên mặt như vậy, chỉ là một tên nô tài dơ bẩn mà dám nói chuyện với ta như vậy sao"

"Xin công chúa chú ý thể diện" Tì nữ phía sau bước đến ngăn cản lại bị Lâm Nhu Nhi tát thẳng vào mặt "A" mặt bị tát đến đau rát tì nữ không dám khóc chỉ quỳ đó.

Bá tánh A: "Nàng ta là ai a mà lại không gia giáo như vậy"

Bá tánh B: "Mấy người không nghe tì nữ khi nãy gọi nài là công chúa sao?"

Bá tánh C: "Đây chẳng phải là công chúa Bạch Hổ sao, khi tiếp đón sứ giả nàng ta có lộ diện"

Bá tánh A: "ra là công chúa của nước Bạch Hổ hèn gì đánh đá như mấy bà bán cá ngoài chợ như vậy"

Bá tánh C: "Aizz phu quân của ta trước có đi theo xem đoàn xừ giả cứ về khen công chúa Bạch Hổ xinh đẹp dịu dàng thì ra là cô ta giả bộ"

Xung quanh bá tánh bàn ra bàn vào Lâm Nhu Nhi trong lòng lo sợ nguy rồi, nghiêm trọng rồi. Nàng phải làm sao giải vây đây. Cũng tại Thiên nhiễm Tịch

nếu không tại sao nàng lại phải gặp chuyện như vậy tất cả tại ả nếu ả không quyến rũ Hoàng Lân Hàn thì người hôm nay đưa nàng dạo phố là hán chứ không phải là gã nô tài này, tất cả là tại ả, nàng sẽ trả lại gấp đôi nỗi nhục hôm nay.

"Ở đây xảy ra chuyện gì?" Một giọng nói nhẹ nhàng mạnh mẽ kèm theo một bóng dáng từ xe ngựa bước xuống.

"Kỳ Hoàng tử " Nhị sát cúi người thi lễ không đợi Hoàng Quân Kỳ nói hán đã đứng dậy.

Hoàng Quân Kỳ không vui nhìn thái độ của Nhị Sát đối với mình xoay người nhìn Lâm Nhu Nhi nhẹ hỏi

" Công chúa sao lại ở này này, xảy ra chuyện gì sao?"

"Ta, ta..." chưa nói xong Lâm Nhu Nhi nặng ra những hạt châu óng ánh, khiến người ta muốn ôm nàng vào lòng mà bảo vệ.

"Công chúa có chuyện gì sao, sao lại khóc như vậy " Hoàng Quân Kỳ lo lắng hỏi trong mắt ánh lên tia sáng rất nhanh biến mất.

"Không có chuyện gì, ta chỉ.. chỉ hơi lớn tiếng với Nhị Sát rồi sao đó mọi người vây quanh, ta sợ lắm " nghe giống như dân chúng đang ức hiếp nàng chứ không phải nàng ức hiếp người khác, nghe mà thương Hoàng Quân Kỳ nhẹ nhàng giải vây cho nàng.

"Mọi người giải tán làm việc của mình đi " Hoàng Quân Kỳ nhẹ giọng ôn hòa nói với bá tánh sao đó mời Lâm Nhu nhi lên kiệu đưa về quán trọ của nàng.

"Hừ chút nữa là tôi bị cô ta lừa rồi, thay đổi nhanh như chớp ý " bá tánh bình luận sôi nổi

"Đúng đúng cứ như hai người khác nhau " dân chúng dần dần tan ra ai làm việc nấy

Tịch Uyển

"Hàn chàng không định về phủ phê duyệt tấu chương sao?" Nhiệm Tịch lùi lùi bước dựa vào ghế quý phi tay cầm cuốn sách này giờ vẫn không lật trang nào ngược mắt nhìn người đối diện này giờ cứ nhìn nàng chăm chăm khiến nàng không thể nào tập trung đọc sách được.

"Ta xem xong hết rồi " Lân Hàn không nhanh không chậm đáp. Nhất Sát bên ngoài thiếu chút nữa từ trên cây té xuống, vương gia ngài khi nào mà học nói dối trắng trợn như vậy ngài có đụng qua đám tấu chương đó từ mấy ngày nay đâu hiện giờ Tam Sát đang cầm đầu xử lý công việc hằng ngày của ngài đây sắp diễn tới rồi kia.

"Ta không thấy chẳng xem khi nào cả?" Nhiệm Tịch tò mò mấy bữa trừ khi lên triều hán mới rồi nàng hạ triều là đến tìm nàng, hán xem đây như nhà của hán vậy đuổi mãi không đi, cứ bám lấy nàng, nàng còn không thấy hán cầm quyền tấu chương nào đâu? xem hồi nào chứ?

"Có mà, ta luôn xử lý chuyện quan trọng trước đây thôi!" Lân Hàn miệng thì nói mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm nhìn mãi.

" Chuyện quan trọng đâu ta không thấy và lại sao chàng cứ nhìn ta chăm chăm như vậy có gì dính vào mắt ta sao?" Nhiệm Tịch vừa nói vừa sờ tay vào mặt mình hành động này khiến người nào đó càng thêm kích động đôi mắt tỏa sáng nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng.

" ta đang làm chuyện quan trọng đây, nàng rất đẹp khiến ta cứ ngắm mãi không thể rời mắt " chuyện quan trọng với hán nàng còn hỏi đương nhiên là ngắm nàng là việc quan trọng nhất rồi, hán con suy nghĩ xem làm cách gì để khiến mấy tên cận vệ kia tránh xa nàng một chút, hán có nên giết hết hay không hay là biến mấy tên đó thành phụ nữ đây.

Nghe hán nói Nhiệm Tịch đỏ mặt không thốt ra được lời nào, chớp mắt một cái Lân Hàn đã đến trước mặt nàng ôm nàng thật chặt vào lòng khe khẽ thở dài.

" Ta muốn thật nhanh lấy nàng về làm vương phi của ta, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, mỗi khác đều có thể bên nàng, mỗi buổi sáng đều có thể nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp khi ngủ của nàng... ta muốn thời gian đến thật nhanh ngày đây " nói rồi Lân Hàn khẽ hôn xuống trán Nhiệm Tịch.

Nàng cũng muốn thật nhanh ở bên hán đường đường chính chính ở bên hán, cùng hán vượt qua những khó khăn,cùng hán bên nhau đến răng long đầu bạc. Nhiệm tịch giờ tay ôm chặt vòng eo rắn chắc của Lân Hàn giống như trả lời hán rằng nàng cũng nghĩ giống hán, khiến trong lòng ai đó như được dòng nước ấm chảy ngang, hạnh phúc ôm chặt tiểu nhân nhi trong lòng không nở buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hợp Tác (2)

Trên xe ngựa của Hoàng quân Kỳ, Lâm Nhu Nhi nép mình ngồi vào một góc ngượng ngùng nhìn người đối diện.

"Hôm nay cảm ơn Kỳ hoàng tử đã cứu ta "

"Không cần khách khí, tiện tay mà thôi "

Bỗng chốc trong xe ngựa im lặng Lâm Nhu Nhi như nghĩ ra cái gì ánh mắt hơi lóe sáng.

"Ta nghe nói trước đây ngài cũng Thiên nhiệm Tịch từng yêu nhau?"

Trong xe ngựa bỗng trở nên rét lạnh Hoàng Quân Kỳ nhú mào ngược mắt nhìn Lâm Nhu Nhi ý bảo nàng ta nói tiếp.

"Không bằng chúng ta làm một giao dịch như thế nào?" Lâm Nhu Nhi chớp lấy thời cơ

"Không hứng thú " Hoàng Quân kỳ không do dự đáp

"Ngài thật không hứng thú sao, ngài có chắc là không muốn giao dịch với ta đối lấy Thiên Nhiệm Tịch " Lâm Nhu Nhi vừa dứt lời ngược nhìn người trước mắt đã bắt đầu dao động. Lâm Nhu Nhi tiếp tục nói "Chúng ta cùng nhau hợp tác cả đều có lợi, người tôi muốn là Hoàng Lãnh Hàn còn người ngài muốn là Thiên Nhiệm Tịch, Chẳng phải lúc đầu hai người rất yêu nhau sau nhưng lại bị Hàn vương can thiệp vào chỉ bằng chúng ta cùng chia rẽ bọn họ, lấy những thứ thuộc về chúng ta." Lâm Nhu Nhi nói đến đây ánh mắt khẽ biến thành tia lạnh lẽo rồi nhanh chóng biến mất.

Hoàng Quân Kỳ đích xác đã bị điều kiện của Lâm nhu Nhi làm động tâm nhưng hần lại nhớ đến lần ấy hần gặp nàng, nàng nhìn hần với ánh mắt lạnh lẽo không chút tình cảm nào, lại còn cùng tiêu thúc của hần ân ái cứ như hai người khác nhau hoàn toàn, nhưng khi ấy hần lại thấy nàng rất đẹp vốn dĩ định lợi dụng chức vị của cha nàng để hỗ trợ hần lên ngôi, hần chưa từng rung động với Nhiệm Tịch nhưng hần sai rồi từ sâu trong tâm hần, hần muốn chiếm lấy Nhiệm Tịch giữ nàng bên cạnh, cảm giác muốn chiếm giữ Nhiệm Tịch càng mãnh liệt hiện trong ánh mắt hần.

Lâm Nhu Nhi đất ý, Nhiệm Tịch a Nhiệm Tịch, Hàn vương cuối cùng cũng sẽ là của tôi thôi, tôi sẽ bắt cô trả giá vì dám giành người đàn ông với tôi.

"Cô có ý tưởng gì sao?" Hoàng Quân Kỳ nói rất dễ hiểu ý là hỏi xem Lâm Nhu Nhi có mưu kế gì.

Ở một nơi khác Hàn Vương Phủ

Thư Phòng

Lãnh Hàn chán nản nhìn đồng tấu chương trước mắt, hần quả thật không muốn ngồi một chỗ nhìn ba cái đồng này.

Nếu không phải Tịch Nhi bắt buộc hần trở về phê duyệt tấu chương bằng không sẽ không cho hần lại gần nàng, hần đành miễn cưỡng quay về xem, kết quả hần chẳng xem vô một chữ nào Nhất Sát bên cạnh bưng trà rót nước nhìn về mặt chán nản của vương gia hần cũng bó tay chịu trời chủ tử nhà hần thay đổi hần rất vui cũng rất sầu, vui vì chủ tử có thể cười nhiều hơn đặc biệt là chứng minh ngài thích phụ nữ khiến cho mọi người không ai dám nói ngài là đoạn tụ nữa và hần cũng chẳng sợ chủ tử sẽ đề ý hần haha, sầu là chủ tử nhà hần yếu quá hóa lời không chịu làm việc cứ nhét cho bọn hần, Nhất Sát còn đang suy nghĩ lung tung thì ngoài cửa có tiếng nói.

"Vào đi " Lãnh hàn lạnh lùng lên tiếng.

"chủ tử " Một người áo đen bước đến trước mặt hần cung kính cúi đầu.

"Chuyện gì?"

Người áo đen cung kính kể sự việc trên đường cùng người kỳ hoàng tử gặp mặt Lâm Nhu Nhi và chuyện hợp tác của họ, người áo đen nói xong trong phòng trở nên lạnh lẽo sát khí từ người Lãnh Hàn tỏa ra.

Tốt! Thật tốt dám âm mưu hại hần và Tịch Nhi chia rẽ sao, nằm mơ để ta xem các người làm được không? hừ.

Vị vương gia nào đó vừa nghĩ đến ái nhân nhanh chóng ra lệnh cho Tam Sát phê tấu chương cho hần, còn hần nhanh chóng phi thân đi tìm ái nhân của mình. Nhất Sát hóa đá đứng tại chỗ vương gia về ngôi chưa được bao lâu cứ thế đi luôn sao? Người áo đen nào đó cũng thần thờ lần đầu thấy chủ tử như vậy hần có hơi giật mình, vậy hần nên làm gì với hai người kia đòi ánh mắt sang nhất Sát.

Nhất Sát khẽ ho nói: " Hiện giờ cứ theo dõi họ, có hành động kỳ lạ lập tức báo "

"Tuân Lệnh " người áo đen biến mất trước mặt Nhất Sát.

Trong phòng còn một mình Nhất Sát hần khẽ thở dài lo nghĩ, sau này tương lai của mình đi về đâu đây trong lòng tràn đầy ai oán, hần muốn từ chức về quê cấy ruộng có được không?

Tịch Uyển

Lãnh Hàn vừa đi không lâu đã quay lại Nhiệm Tịch đầy bất ngờ cảm thán, Hàn của nàng luôn làm việc nhanh như vậy sao thật đáng tin.

(Au: Sai lầm rồi chị ơi, anh chẳng đáng tin đâu.

Lãnh Hàn: Người vừa nói gì?

Aur: Ta bảo người không đáng tin.

Lãnh Hàn: Có tin ta ra đốt nhà mi không.

Aur: Xin tha mạng "((((.)

Không lâu sau không biết ai đồn đại nói rằng: Hàn Vương là một người sợ vợ, bảm vợ chẳng buông. Tuy hai người chưa kết hôn nhưng từ khi thánh chỉ ban ra Nhiệm Tịch đã được mọi người xem là Hàn Vương Phi danh chính ngôn thuận của Hàn vương, hành động cung chiêu của Hàn vương trong buổi tiệc đã nói lên tất cả.

Lãnh Hàn nghe thế nhưng lại làm ngơ ai cũng ngỡ sợ truyền tới tai hấn đầu bay cả nhà nhưng không, bọn họ sai lầm rồi vị vương gia nào đó còn rất vui vẻ nhận còn ban thưởng cho kẻ đã giúp hấn truyền tin...

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Say các

Huyết Sát Cung trong thời gian ngắn mà thế lực đã sắp ngang bằng Lãnh Diễm Điện. Lãnh Diễm Điện xuất hiện mấy mươi năm thế lực lớn mạnh nhận nhiệm vụ ám sát chưa bao giờ thất bại, Lãnh Diễm chủ hiện giờ là Lãnh Diễm Kinh Thương nghe đồn là một ác thần nguyên rủa, ra tay giết người tàn nhẫn vô cùng, máu lạnh vô tình, đặc biệt chưa nữ nhân nào dám đến gần hấn, chỉ cần đến gần cách 5 bước thì bỗng cả người lổ lã, ngũ quan ứa máu, chết không nhắm mắt, họ còn chẳng biết họ chết như thế nào. Nhưng đó chỉ là lời đồn không ai chưa ai gặp qua hấn, nếu có gặp thì cũng không toàn mạng quay về.

Nhiệm Tịch nổi hứng đi dạo, hiếm khi Lãnh Hàn có việc gấp phải xử lý không ở cạnh nàng, khiến nàng trong nhà buồn chán lôi kéo Nhục Hy cùng Lăng Lăng dạo kinh thành, ba cô nương hết ngó đông ngó tây, tập qua sạp hàng này đến sạp hàng khác mua rất nhiều đồ ăn, đi ngang đến một tủ lâu bảng hiệu tên là "Say Các " đây là một phân nhánh của Huyết Sát Cung khi lập ra phân nhánh này Nhiệm Tịch cũng không nghĩ nhiều chỉ muốn có một nơi ăn com uống rượu thoả thích mà không cần trả tiền. Nhiệm Tịch vô tình sáng lập "Say Các ", trong thời gian ngắn đã nổi danh kinh thành đứng hàng thứ ba trong bảng "Đệ Nhất Lâu ".

"Tiểu thư! " Lão bản "Say Các " Tổng thúc thấy Nhiệm Tịch bước vào vội vàng buông trong tay sổ sách bước đến khom người cung kính.

"Không cần đa lễ, Tổng thúc sao này thúc gặp ta không cần hành lễ tránh người khác phát giác ra gì đó!" Không phải Nhiệm Tịch nàng giấu dìm, chỉ là nàng sợ phiền phức thôi.

"Vâng, nô tài ghi nhớ, Tiểu thư mời " Tổng thúc làm động tác mời rồi đi trước dẫn đường dắt Nhiệm Tịch cùng hai người Lăng Lăng và Nhục Hy lên lầu, Tổng thúc bảo tiểu nhị chuẩn bị một bàn thức ăn ngon nhất đem đến.

"A tiểu thư, người thấy không chúng ta vô tình lập nên "Say Các " lại đông khách như vậy." Lăng Lăng vui vẻ đứng trước cửa sổ nhìn xuống phòng khách đầy ắp bàn ghế không có chỗ trống.

Nhìn đôi mắt lấp lánh của Lăng Lăng khuôn mặt lộ rõ "ta sắp giàu rồi " Nhiệm Tịch không kiềm chế được phì cười.

"Phụt" Tiểu tham lam " Nhục Hy cũng kinh hi reu ghẹo Lăng Lăng

"Hừ ta mới không có " Lăng Lăng đỏ mặt cãi lại.

"Cốc cốc " tiếng gõ cửa vang lên.

Tiểu nhị bưng lên đồ ăn để trên một cái bàn tròn lớn xong rồi lui ra. Nhìn một bàn đồ ăn Nhiệm Tịch mặt đầy hắc tuyến. Như thế nào mà các nàng ăn hết a, nhiều như vậy.

Phải dặn lại Tổng thúc sao này không cần làm nhiều như vậy nữa.

"Được rồi, Lăng Lăng, Nhục Hy các người ngồi xuống ăn thôi cũng đừng cãi nữa."

"Người ta mới không thèm cãi với mặt lạnh Nhục Nhục đâu!" Lăng Lăng rầu rĩ than nhưng vẫn ngồi xuống đôi mắt lấp lánh nhìn trên bàn đồ ăn chài cả nước dãi.

"Người có phải hay không là con gái đâu?" Nhục Hy nhìn một màn mặt đầy trần trối.

"Ta không phải con gái chẳng lẽ đàn ông à " Lãng Lãng cãi lại nhanh nhẹn.

"Được rồi, được rồi ăn đi kéo nguội sẽ không ngon" Nhiệm Tịch nhanh chóng can ra hai người bằng không nàng cũng bị vạ lây đâu. Nàng đối bụng nga, nếu hai người còn cãi thì cái bàn cũng bay mất.

Ngự Hoa Viên

Hoàng Nghiêm cùng Lãnh Hàn bên trong đi dạo cùng tán gẫu, thấy sắc mặt đệ đệ không tốt bèn tò mò hỏi.

"Đệ đệ mặt đệ làm gì mà kém như vậy a, rất dọa người đâu."

"Huynh thử nghĩ xem!" Còn hỏi hấn? Sáng nay hấn còn muốn bồi Tịch Nhi dạo chơi kinh thành đâu, vậy mà Hoàng Nghiêm lại truyền chỉ bảo hấn vào cung bàn chính sự, bàn chính sự chính là bồi hấn dạo ngự hoa viên khiến hấn mất thời gian bên cạnh Tịch Nhi, Hoàng Nghiêm cũng dám hỏi hấn, đúng là đáng chết, nếu không phải Hoàng Nghiêm là vua một nước là đại ca hấn thì hấn đã không thêm niệm tình huynh đệ mà tâu hấn. Lãnh Hàn phóng ra khí lạnh toàn thân cung nữ thái giám phía sau run rẩy cầu phúc cho Hoàng Thượng không cần châm dầu thêm lửa a.

"Ta...Ta nghĩ không ra?" Hoàng Nghiêm giả ngu đôi mắt phóng sang nơi khác không dám nhìn mình đệ đệ. Thiên a nhà hấn đệ đệ từ lúc có nương tử liền quên huynh đệ hấn, kêu cách nào cũng không vào cung bồi hấn mấy ván cờ, hấn chỉ dành truyền chỉ lôi đệ đệ ấy vào cung chơi với hấn một chút a, thế mà nhìn xem xa nương tử có chút xiu thôi mà mặt mùa xuân thành hàng năm hấn băng rồi, đúng là trọng sắc khinh huynh mà.

"Có chuyện thì nhanh nói." Lãnh Hàn không cho mặt mũi nói, đôi mắt uy hiếp rõ ràng. Huynh không nói nhanh ta lột da huynh.

"Ch...Chuyện là công chúa nước Bạch Hồ xin gả cho đệ đâu?" Hoàng Nghiêm ấp úng nói khẽ liếc nhìn Lãnh Hàn.

"Huynh dám đồng ý ta lột da huynh, nếu huynh rảnh rồi mà cần ghép nàng ta cho ta thì ta không ngại đem nàng ta cùng nữ nhân trong thiên hạ vào hậu cung của huynh xem hoàng tẩu sẽ làm gì huynh đây?" Lãnh Hàn đẩy mặt uy hiếp.

Hoàng Nghiêm sau lưng lạnh ngắt, thiên a tuy không thể nói uy hiếp này rất thành công a, khi trước vì bất đắc dĩ hấn phải nạp phi đó là Lan phi là mẫu phi của Hoàng Quân kỳ, sao thì nạp Minh phi mẫu phi của Hoàng quân Lan, Ngọc Nhi đã rất khổ sở vì không thể cho hấn sinh con, còn vì hậu cung ngày ngày tranh đấu, Ngọc Nhi còn xém mất mạng, hấn tức giận đuổi hết nữ nhân khỏi hậu cung chỉ còn Lan Phi cùng Minh Phi, nếu đệ đệ hấn còn đem nữ nhân vào thì hấn không thể sống yên với Ngọc Nhi mất.

"Được được ta không đem nàng ta cho đệ là được chứ gì, hừ đồ thê nô " Hoàng Nghiêm tức giận mắng.

"Rất thích " Lãnh Hàn không nhanh không chậm nói

"Hả? " Hoàng Nghiêm ngu người

"Từ Thê nô ta thích " Niệm tình huynh đệ Lãnh Hàn đáp cho hấn năm câu rồi xoay người đi ra ngoài cung tìm nương tử hấn.

(Au: Người ta chưa gả cho người mà đã kêu người ta nương tử rồi?

Lãnh Hàn: Muốn chết!!

Au: Noooooo)

* Ta đã trở lại rồi đây *tung bông*. / ^ 3 ^ /

Nhiệm

Bạn đang đọc truyện *Thị Huyết Vương Gia Ôn Nhu Độc Sủng Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.